

Giới thiệu Tử Vong Tuần Hoàn

Bạn đang đọc truyện Tử Vong Tuần Hoàn của tác giả Thiên Hạ Bá Xương trên trang đọc truyện online. Truyện kể về quy luật sống chống của tự nhiên...Thiệt nghĩ chuyện sống và chết như một vòng khép kín của tạo hóa nhưng ở đây lại có một sự trùng hợp đến không ngờ....Truyện kể về một thanh niên TQ cùng với người bạn của mình là Xú Ngư, cùng trải qua những chuyện rừng mình đến rợn người hãy cùng hai nhân vật trải qua những cảm giác đó

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Tuần Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Mưa To Gió Lớn

Trời bỗng đổ mưa lớn, tuyến đường cao tốc đoạn Hồ Ninh (thông tuyến giữa Thượng Hải và Nam Kinh) tạm thời không thể lưu thông, chúng tôi đành phải tìm một con đường vòng khác để lái xe qua. Kể cũng lạ, giờ đang là trung tuần tháng ba mà trời lại đổ mưa lớn đến vậy, sắc trời chuyển dần về tối, bốn bề đều bị màn mưa giăng phủ, tầm nhìn xa mỗi lúc một hạn chế, xem ra hôm nay chúng tôi không thể nào về kịp.

Xú Ngư bèn đề xuất tìm tạm một nơi nào đó ven đường nghỉ qua đêm nay, đợi trời sáng mưa tạnh sẽ đi tiếp. A Hào cũng cảm thấy đoạn đường này ở gần lờm chờm rất khó đi, nếu cứ chạy xe tiếp không khéo lại xảy ra chuyện cũng không chừng.

Xú Ngư với tôi là đồng hương, tên thật của cậu ta là Thắng Bình, vẻ ngoài tay thô chân to, da dẻ đen nhám, trông hệt như con cá xám chuyên kiếp làm người, cho nên chúng tôi mới bông đùa gọi cậu ấy là Xú Ngư, nghĩa là con cá thối. A Hào là người Quảng Đông, sống rất biết điều, tên đầy đủ là Lại Khuru Hào. Hai năm trước ba người chúng tôi cùng nhau mở một công ty thuốc quy mô nhỏ, huynh đệ đồng tâm, lại thêm thiên thời địa lợi, cùng kinh nghiệm kinh thương dày dặn, công việc làm ăn phát như điều gặp gió, hôm nay đi bàn công chuyện, chẳng ngờ lúc quay về lại gặp ngay một trận mưa như trút nước, trời tối đường trơn, cũng chỉ còn cách tìm một nơi nào gần đây nghỉ qua đêm nay.

Lúc này mưa mỗi lúc một lớn, chúng tôi giống như nhắm mắt lái xe không phương hướng, khó khăn lắm mới phát hiện ở phía trước không xa lập lờ ánh đèn, lái xe tới gần đó quan sát kỹ, thì ra nơi này có mấy gian phòng, ba người chúng tôi mừng rỡ, đêm nay nếu không nghỉ trên xe, thì kiểu gì cũng phải thuê phòng trong nhà nghỉ hay nhà dân, tốt xấu gì cũng phải chi mấy đồng để lấy chỗ qua đêm.

Chúng tôi đội mưa xuống xe, trông thấy phía trước cửa lớn có treo tấm biển “Tư Tế Đường – tên cũ Dược Phố”. Xú Ngư mừng ra mặt:

- Cửa tiệm này cùng nghề với chúng ta đấy, nói vậy tức là cũng có chút tình hương hòa, nhất định sẽ cho chúng ta nghỉ qua đêm nay.

A Hào đi lại gõ cửa, chỉ nghe thấy bên trong có tiếng người đáp lại, đoạn một cụ già tay dắt một đứa trẻ ra mở cửa. A Hào lên tiếng chào hỏi, mong muốn có thể cho ba huynh đệ được qua đêm.

Cụ già mời chúng tôi vào phòng khách, cụ tự xưng họ Trần, cụ Trần tiếp chuyện chúng tôi:

- Trong nhà ngàn ngày đều yên ổn, hề bước khỏi cửa vạn sự gặp gian nan. Hôm nay gặp đúng lúc vạn trời không tốt, các cậu đã tới đây tức là có duyên, nếu không ngại thì cứ ở đây một đêm. Có điều nơi này chỉ có mỗi hai ông cháu tôi sinh sống, phòng ngủ phòng khách chỉ có bấy nhiêu, ba cậu chỉ có thể nghỉ ở phòng ngoài này thôi.

Tôi nghĩ chỉ cần có nơi trú chân, không phải chịu mưa lạnh gió rét bên ngoài đã là tốt lắm rồi, nào dám đòi hỏi chăn ấm giường êm chứ, bèn nói với cụ Trần:

- Như này là tốt lắm rồi, chúng cháu cũng không ngủ đâu, cứ ngồi ở phòng này là được rồi, chỉ mong sao có chút nước uống cho đỡ khát thôi ạ.

Cụ Trần đun cho chúng tôi một ấm nước, pha một bình trà nóng, sau đó cụ mới dẫn đứa cháu nhỏ vào trong ngủ, để ba chúng tôi ngồi lại phòng ngoài.

Mặt tiền là một phòng thuốc khá rộng rãi, ở đó toàn là những kệ thuốc đặt chồng lên nhau, phòng khách ở ngay sau phòng thuốc, diện tích không lớn lắm, nhưng cách bài trí lại rất trang nhã, ba người chúng tôi ngồi xuống, dựa lưng vào chiếc ghế gỗ lim, vừa uống trà vừa nói chuyện phiếm. Xú Ngư nhắc đến tin tức hai ngày trước đó, trực thăng quân sự Apache của quân đội Mỹ đã bị nông dân dùng súng trường bắn rơi ở lãnh địa Iraq, tinh thần đấu tranh của nhân dân thật đáng ngợi ca.

A Hào lại không cho là vậy, vội nói:

- Một cỗ hỏa lực Apache tương đương với cả một đội quân xe tăng của tất cả những nước thuộc thế giới thứ ba gộp vào, nếu không phải trong lúc thao tác bảo dưỡng loại thiết bị tối tân này gặp phải sự cố lớn, thì đâu thể thấy được sự lợi hại của dân binh Iraq chứ, chẳng qua là mèo mù vớ được chuột chết thôi.

Cứ như vậy, vấn đề này được chúng tôi đem ra mổ xẻ bàn luận, mỗi người một ý cũng chẳng biết ai đúng ai sai. A Hào cảm thấy nhạt nhẽo vô vị, bèn kể một vụ án cổ đại ghê rợn cho chúng tôi nghe.

Tôi nói với A Hào:

- Cậu thích bịa chuyện hay là đi nghỉ thì tùy, ở đây không có phụ nữ đàn bà, chỉ có hai đại nam tử mình với Xú Ngư, nghe chuyện ma cũng không thấy sợ đâu.

Xú Ngư ngồi bên cạnh cũng buột miệng nói:

- Phải đấy, chỉ bằng anh cứ kể vài ba câu chuyện cho đỡ buồn cũng được.

A Hào nói:

- Hai người chớ nói vậy, chuyện tớ sắp kể ra đây là trong một cuốn tiểu thuyết viết về những vụ án thời cổ đại đó, tuy không biết có thật hay không, nhưng hết sức ly kỳ, đêm trường thức trắng, kể cho hai người nghe coi như để giết thời gian vậy.

Nghe cậu ta nói hai chữ “Ly kỳ”, tôi với Xú Ngư bèn cảm thấy rất hứng thú tò mò.

- Bình thường nghe truyện ma hay xem phim ma hầu như chẳng cảm thấy gì, nếu không phải là ma nữ thò tay ra dọa người thì cũng là ăn bánh bao cắn trúng vào tay của người chết, đúng là chán ngắt. Nếu chuyện của cậu cũng muốn dọa người theo kiểu như vậy thì tớ không rồi hơi dễ nghe đâu, còn nếu thực sự ly kỳ quái dị thật thì kể mau xem nào.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Tuần Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Câu Chuyện Thứ Nhất Của A Hào

“Có một gia đình nọ, người chồng mất sớm, chỉ còn lại quả phụ Vương Thị cùng cô nhi mười bảy tuổi. Vương Thị dùng số tiền công ít ỏi nhờ vào việc may vá giặt giũ thuê cho người ta để chu cấp cho con trai đi học, tuy sống trong cảnh cơ hàn túng bấn, nhưng mẹ hiền con hiếu thuận, người mẹ cần mẫn hiền đức, cậu con trai lại khác khổ ham học, có thể xem như trong khổ cực cũng tìm thấy niềm vui.

Vương Thị vì dễ tiện cho con trai vào Kinh ứng thi, bèn thuê một ngôi nhà ngoài thành. Trong ngoài hai gian, trước còn có một chiếc sân nhỏ.

Sống ở đó chừng nửa tháng, hôm đó thời tiết về đêm oi bức ngọt ngào, hai mẹ con trở dậy ra ngoài sân ngồi, Vương Thị thì khâu áo, còn thư sinh mượn ánh trăng để đọc sách. Bỗng có một người đàn ông không biết ở đâu đến từ ngoài cửa lớn xông vào, trên người mặc y phục màu đỏ, trên mặt còn bịt một tấm vải đen, không nói lời nào đã vội giật lấy cuốn sách trên tay thư sinh rồi tiến vào trong nhà.

Hai mẹ con kinh hãi tái mét cả mặt mũi, cứ cho rằng có kẻ xấu tới cướp bóc, nhưng nhà nghèo như thế, nào có thứ gì giá trị để lấy đi chứ? Nhưng người mặc đồ đỏ đã vào nhà rất lâu mà không thấy ra, hai người đành phải cứng đầu vào nhà xem thế nào.

Nhưng lạ thay, trong nhà trống không nào có ai, ngôi nhà này chỉ có hai gian phòng nhỏ, không có lấy cửa sổ hay cửa sau. Vương Thị phát hiện, dưới chiếc giường phòng trong thò ra một miếng khăn đỏ, chẳng lẽ người đó vẫn đang nấp dưới gầm giường hay sao?

Thư sinh vội ngay lấy chiếc gậy dùng để chèn cửa, hai mẹ con合力 dịch chiếc giường, nhưng dưới giường lại không có người, thì ra mảnh khăn đỏ đó được lấp ở dưới đất chỗ gầm giường. Vương Thị móc tay vào chỗ đất lộ ra mảnh vải đỏ, phát hiện lại có một tảng đất nữa, bèn bảo con trai đào chỗ đất đó lên, xem xem tấm khăn đỏ đó rốt cuộc là vật gì.

Thư sinh đào bới không lâu đã lộ ra một chiếc hòm lớn được bọc trong một tấm vải đỏ, chiếc hòm được đóng kỹ bằng khóa đồng, không cách nào mở ra được. Thư sinh trẻ tuổi ra bộ nôn nóng, bèn lấy rìu nện vào hòm, bên trong ánh kim sáng loáng, đầy những châu báu vàng bạc.

Vương Thị mừng rỡ khôn tả, cho rằng ông trời thương cho cảnh mẹ con sống cơ cực nên đã ban phát phú quý. Có điều khoản tài sản này quá lớn, hai mẹ con không tránh khỏi tim đập chân run. Vương Thị sinh lòng mê tín, bèn lấy một miếng ngọc bội trong đó ra, sai con trai vào thành mua về một chiếc đầu lợn làm đồ cúng tế tổ tiên. Đoạn lại chôn chiếc hòm ở nguyên chỗ cũ.

Bận rộn suốt một đêm, lúc này trời đã hưng hửng sáng, cửa thành vừa mở, thư sinh liền cầm lấy ngọc vào thành mua đầu lợn. Đến quầy thịt của Mã đồ tể trong thành, trông thấy một cái đầu lợn to béo máu vẫn đỏ tươi được treo trên phản thịt. Thư sinh lấy tiền ra đưa cho Mã đồ tể nói rằng muốn mua đầu lợn về để cúng tế.

Mã đồ tể thấy một thanh niên ăn mặc cũ rách lại đưa ra một miếng ngọc bội giá trị như vậy, rất lấy làm ngạc nhiên. Nhưng cố nhân cho rằng: Vạn người đều là hạ đẳng, duy chỉ có người đọc sách là thanh cao. Dù người đọc sách dùi mài kinh thư có nghèo túng quần bách, nhưng đi tới đâu cũng vẫn được tầng lớp lao động coi trọng. Mã đồ tể tuy cảm thấy kỳ quái, nhưng không cho rằng số tiền của thư sinh là do làm việc bất chính mà có, bèn gỡ đầu lợn xuống đưa cho cậu ta.

Thư sinh ra bộ lóng ngóng vì không biết phải ôm đầu lợn thế nào, mà máu tươi vẫn cứ nhỏ ra mãi. Mã đồ tể thấy cảnh đó cảm thấy rất buồn cười, vội lấy tấm vải dầu của nhà hay dùng để gói đầu lợn vào đó. Thư sinh cảm ơn đồ tể, rồi ôm đầu lợn vội vã trở về nhà.

Kinh thành là nơi trọng yếu, người của quan nha cũng rất nhiều, có mấy vị công sai trở dậy từ sớm để tới Nha môn làm việc, thoáng thấy một tú tài nghèo ôm bọc vải dầu máu đỏ thẫm, vẻ mặt hoang mang, hốt ha hốt hải đi trên phố. Công sai này vừa nhìn đã đoán người này không bình thường, vậy là đi lại chặn đầu cậu ta, gạn hỏi:

- Mới bánh mắt ra nhà ngươi đã vội vã đi đâu vậy?

Thư sinh đem qua tìm được một khối tài sản lớn, vẫn còn chưa hết kinh ngạc, nay lại bị quan sai dò hỏi, nhất thời sững người lại, lắp ba lắp bắp nói là phải vào thành sớm để mua đầu lợn về cúng tế tổ tiên.

Quan sai thấy vẻ thành khẩn của thư sinh trẻ tuổi, bèn để cậu ta đi. Đúng lúc thư sinh đang chuẩn bị rảo bước bỏ đi, thì một công sai lớn tuổi bỗng gọi giật lại:

- Cậu nói trong cái bọc này là đầu lợn phải không, phiền cậu mở nó ra cho ta xem chút có được không?

Thư sinh nghĩ bụng, đầu lợn có gì đáng xem chứ, nếu các ông muốn nhìn, vậy ta cũng chẳng ngại. Vẫn đang chần chừ nghĩ ngợi thì bọc vải dầu đã được mở ra, nào có đầu lợn gì, bên trong là một cái đầu người đầy máu.

Đám công sai hết sức sùng sốt, rùng mình vì suýt chút nữa bị qua mắt. Không nói nhiều lời liền áp giải thư sinh về Nha môn.

Quan phủ biết chuyện bèn lấy khẩu cung của thư sinh. Bắt cả Mã đồ tể và Vương Thị tới tra xét.

Mã đồ tể một mực khẳng định trước giờ chưa từng gặp thư sinh trẻ tuổi này, hơn nữa hôm nay cảm thấy trong người không được khỏe nên cũng muốn nghỉ chợ một ngày.

Sau đó lại sai người đến lấy chiếc hòm được chôn dưới giường trong nhà thư sinh, bên trong cũng chẳng có châu báu bảo bối gì, bên trên đầy những giấy tiền đề hóa vàng cho người chết, phía dưới đáy hòm là thi thể một người đàn ông không đầu, mặc đồ đỏ, trong tay xác chết có cầm chặt một cuốn sách, cũng chính là cuốn sách mà đêm qua thư sinh ngồi đọc trong sân.

Qua kiểm tra khẳng định, chiếc đầu người mà thư sinh ôm trên tay chính là của thi thể người nam được phát hiện. Trong khoang miệng của người chết toàn là máu đen, có thể là do trúng độc mà chết.

Quan phủ cảm thấy vụ án này hết sức dị thường, bèn cho tra xét lại khẩu cung, dựa vào lời nói cũng như sắc mặt, nhận thấy Vương Thị không giống loại người gian tà xảo quyệt, còn Mã đồ tể thần thái vẫn hết sức bình thản, cứ như thể mọi chuyện không liên quan tới mình, nhưng lại ẩn tàng một sự căng thẳng nào đó.

Quan phủ theo khẩu cung, hỏi Mã đồ tể:

- Thư sinh khai là đã dùng một miếng ngọc để mua đầu lợn của nhà ngươi, ngươi nói, sáng sớm ra mới bày hàng, không có bạc vụn để trả lại. Thế nên cậu ta đã để miếng ngọc đó lại chỗ ngươi, hẹn hai ngày sau quay lại lấy tiền thừa. Có chuyện này không?

Mã đồ tể lắc đầu chối bầy:

- Tuyệt đối không có chuyện này, từ tối qua đến giờ tiểu nhân chỉ nằm ngủ trong nhà thôi, vợ tiểu nhân có thể làm chứng.

Quan phủ phái người tới nhà Mã đồ tể khám xét kỹ lưỡng, trong sạp hàng thịt của hắn đã tìm thấy có tiền giấy. Quan phủ lại hỏi, Mã đồ tể chỉ lắc đầu, vội phân trần:

- Oan uổng quá !

Hôm đó phía quan sai đã tìm thấy một con dao mổ bên sông cách nhà Vương Thị không xa, qua giám định, xác nhận đầu người chính là đã bị con dao này chặt đứt, hàng xóm của Mã đồ tể cũng xác nhận, con dao này chính là của nhà gã ta. Quan phủ phán xét Mã đồ tể hình phạt tàn khốc nhất, biết không thể nào chối cãi, Mã đồ tể đành thú nhận:

Một tháng trước, Mã đồ tể có ra ngoài thành mua lợn sống, vì quay về muộn nên cổng thành đã đóng, không thể vào thành. Vậy nên đã ở lại qua đêm trong một gian phòng trống cùng với một thương gia Sơn Tây. Mã đồ tể bị tiền làm cho u mê đầu óc, bèn hạ độc mưu sát thương khách Sơn Tây, sau đó còn dùng dao mổ lợn để chặt đầu nạn nhân, đem giấu thi thể dưới gầm giường, còn hung khí và đầu người thì ném xuống sông sau nhà. Gã cho rằng đã xóa hết dấu vết thì không còn sợ hãi, có thể thoát khỏi lưới trời.

Xú Ngu nói:

- Chuyện này kể ra cũng hay đấy, người chết tự tìm cách báo thù. Trước đây có xem vở kịch “Điều bồng ký” cũng kể về chuyện hại người chiếm của, thi thể của người bị hại bị nghiền nát làm thành ngói, oan hồn đó vẫn đi tìm Bao Công cáo trạng. Cũng giống như câu chuyện A Hào vừa kể.

Tôi nói:

- Vụ án này hình như trước đây tớ cũng đọc ở đâu rồi, cũng không khác mấy so với trong cuốn sách ghi chép lại những vụ án của Bao Công, có điều là Bao Công cuối cùng phải dùng đến châm âm dương thăm vong hồn mới có thể tìm ra chân tướng. Thật ra vụ án này là do người đời sau diễn nghĩa mà thành, nhằm ca ngợi sự anh minh của quan viên, răn dạy người đời nhân quả báo ứng, đe dọa lão bách tính không làm chuyện xấu, cũng là một thủ đoạn ngu dân của chính phủ, không thể cho là thật.

A Hào hỏi châm âm dương là cái gì, tôi nói:

- Truyền thuyết Bao Long đồ, nhật đoạn dương, nguyệt đoạn âm. Ban đêm nằm ngủ trên châm âm dương là có thể phán xét những vụ án của cõi âm. Nếu đúng là như vậy, tức là người chết có thể mở miệng nói chuyện, trên đời này không có vụ án nào huyền diệu như vậy đâu.

A Hào tiếp lời:

- Vụ án kiểu này là có thật đó, có điều là kỹ thuật phá án thời cổ đại lạc hậu, có những vụ án không thể nào được phá giải, vậy nên mới mượn chuyện ma quỷ hiển linh để dân chúng tin phục. Thời ấy oan hồn hiển linh cũng là một chứng cứ quan trọng đấy.

Xú Ngu nói:

- Tớ nghe những người già kể, phạm là án mạng thì dù có sau bao nhiêu năm cũng đều được phá giải.

A Hào rất thích bông đùa với Xú Ngu, vội nói:

- Toàn là những lời vô căn cứ, mình vẫn giữ nguyên quan điểm, những chuyện này chỉ nhằm mục đích bó buộc con người về mặt đạo đức. Song tự cổ chí kim cũng không biết đã xảy ra bao nhiêu vụ án mạng không thể điều tra ra kết quả, cũng có những tên ác nhân quang minh chính đại giết người vô tội một cách bừa bãi, nhưng rồi cũng có thấy chúng bị báo ứng đâu.

Xú Ngu quay sang nhìn, tôi mới lên tiếng:

- Không phải cứ giết người là bị báo ứng, nhưng mình vẫn tin thiện giả thiện báo, ác giả ác báo. Trên đời này nếu không có sự bó buộc của quan niệm đạo đức, thì có lẽ xã hội này chẳng khác nào địa ngục, vậy thì thật ghê tởm.

Xú Ngu gật đầu:

- Nghe hai người nói vậy, tớ bỗng nhớ tới một vụ án huyền bí được đọc trước đây, một vụ án mạng không có kết quả, vụ án này được ghi chép trong rất nhiều sử sách giữa thời Thanh, xem ra đúng là có thật, không thì đâu thể lưu truyền rộng rãi đến vậy, còn chân thực hơn cả câu chuyện mà A Hào kể lúc nãy, tớ kể cho hai cậu nghe nha. . .

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Tuần Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Câu Chuyện Thứ Hai

Vào đời nhà Thanh, ở huyện Sơn Tả có một phụ nữ đã chồng, không rõ quý tính. Một hôm chị ta từ nhà mẹ đẻ quay về nhà, người chồng vì có chuyện đánh nhờ người em trai đi đón chị dâu.

Người vợ cười một con lừa xám, người em cất bước theo sau. Đi ngang qua một khu rừng già trong núi sâu, người vợ bỗng đau bụng, nên bảo cậu em chồng giữ lừa, đoạn đi vào rừng cây giải quyết chuyện riêng, chưa đi được mấy bước thì phát hiện một ngôi mộ hoang được bao quanh bởi mấy cây lớn với mấy tảng đá hình thù kỳ dị, rất yên tĩnh vắng vẻ.

Chị ta phàn vì quá đau bụng không chịu đựng nổi nên vội đến bên mộ hoang “giải quyết”, sau khi xong xuôi lại phát hiện chiếc áo yếm mặc bên trong đã không cánh mà bay, lạ là vừa rồi vẫn còn trông thấy.

Chị ta hết sức sửng sốt, ngó nghiêng xung quanh một hồi lâu mà vẫn không tìm thấy. . .

A Hào nghe vậy cười ha hả:

- Phụ nữ đòi Thanh cũng mặc nội y sao?

Xú Ngu giải thích:

- Tớ cũng không biết nói thế nào nữa, đừng hỏi kỹ thế.

Cậu em chồng ở ngoài thúc giục, chị ta đành thôi không tìm tiếp nữa, cũng may là y phục khá dài, không đến nỗi quá lộ liễu trước mặt người khác. Vậy là ra khỏi rừng cây, cười lừa xám vội vã về nhà.

Sau khi về nhà, chị ta đem chuyện này kể cho chồng nghe, anh chồng mặt mày xám xịt nói:

- Chuyện này chỉ có tôi biết mình biết, tuyệt đối không được nói cho người khác biết, rõ chưa.

Người vợ cũng không dám nhiều lời, những vẫn cảm thấy chuyện này rất khó hiểu.

Đêm xuống tắt đèn đi ngủ, hai người nằm trên giường, anh chồng chẳng chóng mà đã ngủ say mê man, ngáy vang như sấm, chị vợ nhớ lại chuyện ban ngày thì hết sức sợ hãi, trở người nhiều lần mà vẫn không sao chợp mắt nổi.

Bỗng nghe thấy có tiếng động trên mái nhà, thanh âm rất lớn, như thể có một tảng đá lớn rơi xuống. Người vợ thất kinh, vội lay chồng dậy đi kiểm tra, nhưng gọi thế nào người chồng cũng vẫn nằm bất động. Người vợ thấp nển lên, phát hiện một con dao sắc nhọn đã đâm vào ngực chồng mình, đâm sâu đến nỗi không tài nào rút ra được.

Thấy vậy người vợ gào khóc thảm thiết, khiến người trong nhà giật mình tỉnh giấc, mọi người chạy đến nơi thì thấy cửa sổ vẫn đóng chặt, liền nghi ngờ người vợ có ý mưu hại chồng mình. Thế là họ giải chị ta lên quan phủ.

Bị quan phủ tra hỏi, chị vợ do hoảng loạn quá độ mà nhất thời không thể mở miệng. Mãi sang ngày hôm sau mới trấn tĩnh lại được chút ít. Chị ta bèn kể cho quan phủ nghe chuyện mất áo yếm trong rừng.

Quan phủ lệnh cho nha dịch đi kiểm tra ngôi mộ hoang, đến nơi chỉ trông thấy cây vối đá lờm chờm, không phát hiện ra bất kì dấu vết gì.

Gọi chủ mộ đến chất vấn, chủ mộ nói, người nằm dưới mộ là một cô gái, năm lên mười một tuổi vì mắc bệnh nan y mà chết, ngôi mộ này đã ở đây được mười lăm năm rồi. Người nhà cũng chỉ đến tảo mộ vào mỗi dịp tết đến thu về.

Quan phủ nghe xong muốn làm rõ án tình, nên yêu cầu đào mộ để kiểm tra, nhưng chủ lại một mực không đồng ý, quan phủ không còn cách nào khác, đành phải cưỡng chế cho đào mộ.

Mấy nha dịch cùng nhau động thủ, lời bằng được quan tài lên, vừa mở nắp quan ra thì ai nấy đều kinh ngạc.

Trong quan tài nào có di thể của thiếu nữ, mà chỉ có một hòa thượng trẻ tuổi, toàn thân màu đỏ lỏa thể đang nằm trong đó, trên đầu lại được che bằng chiếc áo yếm mà người phụ nữ kia bị mất, còn bị một con dao sắc đâm ngay trước ngực, máu chảy ra có vẻ còn tươi.

Đi hỏi thăm khắp các chùa chiền gần đó nhưng không ai biết vị hòa thượng này, cũng không thấy có người báo quan chuyện tăng nhân trẻ tuổi mất tích.

Quan phủ đã nhiều lần điều tra nhưng vẫn không thu được kết quả.

Tôi đang chăm chú lắng nghe, không ngờ câu chuyện lại kết thúc một cách lấp lửng như vậy.

A Hào thận trọng hỏi Xú Ngu:

- Theo như cậu kể thì sau khi người chồng nghe được chuyện vợ mình bị mất áo yếm thì vô cùng sợ hãi, đến đêm nằm ngủ đã bị giết chết phải không. Liệu có phải anh ta chính là hung thủ đã giết hòa thượng?

- Mình cũng không biết nữa, mình đã đọc mấy cuốn sách nói về vụ án này nhưng đều không có kết thúc, có điều người chồng ấy sau khi nghe được chuyện mất yếm bên mộ hoang thì vẻ mặt đã thất sắc, nguyên văn sách ghi là vậy đấy, tớ nhớ rất rõ chi tiết này, còn về tại sao anh ta không cảm thấy kỳ lạ hay phần nộ, mà sắc mặt lại xám xịt, chi tiết này cũng rất đáng lưu ý đó.

Tôi vội nói chen ngang:

- Chuyện mà hai cậu kể, một là tiểu thuyết diễn nghĩa, một lại là dã sử liêu trai, tuy nội dung ly kỳ nhưng chẳng có gì mới mẻ cả.

A Hào hỏi ngay:

- Vậy theo cậu phải thế nào mới được coi là mới mẻ?

Tôi châm thuốc, vừa hút vừa nói:

- Trước đây mình đã từng trải qua một truyện cực kỳ đáng sợ, cũng chưa từng kể với ai chuyện này, mình biết có kể ra thì mọi người chưa chắc đã tin.

Ngay đến mình sau này nhớ lại cũng cảm thấy giống như con ác mộng vậy. Huynh đệ chúng ta cũng không phải người ngoài, đêm nay mình sẽ kể cho các cậu nghe câu chuyện này, mình lấy nhân cách ra bảo đảm, từng câu từng chữ đều là sự thật, vì dù sao đây cũng là việc thật người thật, chứ không phải loại đuổi gió bắt bóng như chuyện của hai cậu.

Xú Ngu nói:

- Tớ không cần biết chuyện của cậu là thật hay giả, cứ kể ra đi xem nào, bọn mình cũng đâu phải trẻ con, còn không phân nổi thật giả hay sao?

A Hào biết tôi xưa nay vốn trầm tính lão luyện, nghe tôi nói vậy cũng rất lấy làm hiếu kỳ:

- Hiếm khi nào được nghe chuyện thật người thật, đừng vòng vo lời thôi nỡ, mau kể đi.

- Được, đã vậy mình kể ngay đây, à...nên bắt đầu kể từ đâu đây nhỉ ?

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Tuần Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Câu Chuyện Thứ Ba (1)

Trước khi hợp tác làm ăn với Xú Ngu và A Hào, tôi làm công cho một xí nghiệp tư nhân, giám đốc của công ty tên là Trương Đào, người Thanh Hà, Sơn Đông, dòng họ anh ta ai cũng làm nghề bán lòng bò, chỉ hơn tôi độ hai ba tuổi. Trước anh ta cùng với một vị đại ca đồng hương làm về bất động sản ở Hải Nam, sau này thị trường nhà đất ở Hải Nam bất ổn, vị đại ca ấy tới Myanmar mở sòng bạc, còn Trương Đào dồn một món tiền đến Thượng Hải tìm con đường làm ăn.

Trương Đào thích xưng huynh gọi đệ với nhân viên trong công ty, không thích người khác gọi anh ta là giám đốc Trương, mà phải gọi là “Trương ca”.

Thú thật là tôi không hề có chút cảm tình nào với con người này, chỉ luôn cảm thấy tác phong cũng như chiến lược kinh doanh của anh ta sặc mùi chủ nghĩa thực dụng và tư tưởng tiểu nông. Nói cách khác, tôi không cho rằng con người này có thể gây dựng được nghiệp lớn, lòng dạ thì hẹp hòi, lại không có tầm nhìn, thường xuyên bóp chặt tiền lương của nhân viên.

Cũng không biết vì có gì mà Trương Đào lại rất xem trọng tôi, cũng chưa bao giờ ăn bớt tiền công của tôi, hơn nữa một số quyết sách quan trọng của công ty cũng đều thương lượng với tôi, tôi nghĩ chắc không phải do mình cũng mang họ Trương như anh ta đấy chứ?

Lòng tôi như tấm gương sáng, nghĩ bụng: “Anh ta nhất định có việc muốn nhờ vả đây, cái này gọi là mang lễ tới ắt có chuyện nhờ cậy. Loại người kệt xin như anh ta không có lí nào mà tự dưng mời người ta ăn hải sản, chỉ là không biết anh ta muốn mình làm việc gì, cứ mặc kệ đi, ăn của anh ta trước rồi tính sau.

Trương Đào đánh xe đưa tôi đến một nhà hàng sang trọng trên đường lớn Thế Kỷ khu Phố Đông.

Tôi cũng chẳng hỏi anh ta mời tôi đi ăn là vì việc gì, chỉ vui đầu vào ăn uống no say.

Trương Đào rót cho tôi một chén rượu đầy rồi nói:

- Lão đệ, cậu chính là nhân tài của công ty chúng ta, lúc cậu mới đến anh đã phát hiện ra cậu là người rất có đầu óc, chuyện cần nói thì nhất định nói, còn lời nào không nên nói thì biết giữ mồm giữ miệng, cậu rất có tiền đồ đấy!

Miệng tôi đang phùng lên bởi miếng cá muối to tướng nên chỉ biết gật gù vài tiếng, trộm nghĩ: “Anh tăng bốc tôi như vậy chẳng qua cũng là vì muốn tôi làm tay sai cho anh thôi, tôi là loại người nào chứ, sao có thể bị mấy câu nói xu nịnh của anh mà chịu phục tùng được”.

Trương Đào cũng uống hết hai chén, vừa uống vừa kể ra một chuyện, tôi vừa nghe đã hiểu ngay tám chín phần. Thì ra được người giới thiệu, Trương Đào quen biết với một cô gái rất xinh đẹp tên là Vương Tuyết Phi, lần đầu tiên trông thấy cô gái này thì Trương Đào đã yêu cô ta chết mê chết mệt rồi, dồn hết tâm huyết theo đuổi hơn một năm, cuối cùng đôi phương cũng gật đầu đồng ý lấy anh ta.

Nhưng gần đây quan hệ giữa anh ta với Vương Tuyết Phi trở nên khác thường, gặp nhau cũng chẳng nói được mấy chuyện, về đám cưới cuối năm cũng không thấy nhắc đến nữa.

Trương Đào thì cho rằng cô ta đã tìm được niềm vui mới, không kìm nổi lòng mình, bèn đi truy vấn Vương Tuyết Phi vì sao lại trở nên lạnh nhạt với anh ta như vậy, phải chăng là đã yêu người đàn ông khác?

Vương Tuyết Phi không tỏ chút thái độ, chỉ ngẩng đầu lên như thể đang ngắm nhìn phù vân trên bầu trời, chẳng hề quan tâm tới những gì anh ta nói.

Trương Đào kể xong bèn uống liền một lúc mấy chén rượu sầu.

Tôi biết anh ta đang đợi tôi lên tiếng, sau đó muốn tôi giúp anh ta. Nhưng tôi đâu dễ mắc lừa, cố ý nói:

- Trương ca, không phải chỉ là một cô gái hay sao? Có phải chuyện gì to tát đâu, cô ta là loại phụ nữ hư hỏng không hiểu giá trị đàn ông, vậy cứ để cô ta đi đi. Chỉ dựa vào tướng mạo bất phàm của anh, lại cộng thêm tiền tài như nước, lo gì không tìm được vợ ngoan? Sau này ắt có lương duyên, hôm nay chẳng may gặp chuyện không vừa ý cũng không nên để bụng làm gì cho một óc.

Trương Đào đã uống quá chén, nổi xúc động được lúc trào dâng, nước mắt giàn dụa nói:

- Lão đệ, anh coi cậu như huynh đệ ruột thịt, không sợ huynh đệ cười chê nên cũng chẳng giấu chuyện gì, nếu không có cô ấy chắc anh chết mất. Anh nhờ huynh đệ cậu giúp cho một việc, sau khi tan ca, hàng tối hãy đi theo dõi Vương Tuyết Phi, xem xem có phải cô ấy cùng với người đàn ông nào khác, nếu đúng là như vậy, tôi nhất định phải đâm chết cái tên nhãi ranh ấy.

Tôi nghĩ bụng, như này có khác nào bảo tôi làm thám tử riêng cho anh ta, tôi không thể làm chuyện thiếu đạo đức như này được, vội chối từ:

- Trương ca, đây là chuyện hệ trọng, em cũng chưa bảo giờ làm kẻ gian mưu, chẳng may hỏng chuyện thì có phải là mang lại phiền phức cho anh không?

Trương Đào từ trong túi lấy ra một sấp tiền mặt nhét vào tay tôi

- Thời buổi này đường đời gian nan, mở một công ty quả không dễ dàng, tối nào anh cũng phải ra ngoài tiếp đãi đối tác làm ăn, căn bản không có thời gian rảnh, cho nên mới phải mặt dày mày dạn đánh tiếng với lão đệ, chuyện này nhất định phải giúp anh đấy, tốt nhất là cậu nên tìm được chút chứng cứ, sau khi xong việc, ca ca đây sẽ báo đáp cậu nhiều hơn thế.

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Tuần Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Câu Chuyện Thứ Ba (2)

Trong lòng tôi đôi đường khó xử, một là, việc này rất khó từ chối, vì dù gì tôi cũng là kẻ làm công ăn lương trong công ty của người ta, miếng cơm manh áo cũng là do Trương Đào mang lại, anh ta đã đánh tiếng nhờ vả mà mình không làm, sau này chắc cũng không dám lén lộn trong cái công ty của anh ta nữa.

Hai là, cứ cho là đồng ý giúp anh ta, nhưng chẳng may không điều tra được gì, như vậy trong mắt anh ta mình chỉ là một kẻ vô dụng bất tài, cũng đừng hòng mơ chuyện thăng chức tăng lương. Còn nếu điều tra ra được tình hình gì đó, tìm ra được chứng cứ chứng minh vị hôn phu của anh ta lén lút tư tình với người khác, tức ngữ chẳng nói, chuyện xấu trong nhà thì nên giấu kín, cứ vậy thì sau này anh ta cũng không thể giữ mình ở lại công ty nữa.

Tôi đồng ý giúp đỡ anh ta chẳng qua cũng là bị thúc ép mà thôi, tránh sau này gặp phải phiền phức. Nơi này không giữ ta, ta sẽ đi tìm chỗ khác, nếu không nơi nào nhận ta, ta đây đi bán hàng rong. Dựa vào bản lĩnh của mình thì sợ gì không tìm được việc làm chứ?

Thấy Trương Đào đường đường là một trang nam tử mà hai mắt phải đỏ hoe, vả lại trước nay anh ta tuy với người không tốt nhưng với mình lại không tệ, nếu không giúp người khác lại nói mình là kẻ vô tình vô nghĩa. Cũng được, cứ chấp nhận làm “tay chân” của anh ta cũng được thôi.

Đầu óc tôi nhất thời nóng ran mà chấp nhận sự ủy thác của Trương Đào. Đồng ý với anh ta nội trong vòng một tháng sẽ tìm ra chứng cứ. Vậy là hàng ngày sau khi tan ca, tôi lại lái xe tới khu chung cư Hồng Phát- nơi Vương Tuyết Phi sống để quan sát động tĩnh của cô ta.

Lúc này tôi cảm giác bản thân mình thực sự đã nằm trong đội ngũ của những kẻ săn lùng tin, để thu thập chứng cứ, tôi đã sấm ống nhôm, máy ảnh, máy ghi âm... còn làm cả một tấm chứng minh thư giả và một thẻ cảnh sát giả phòng lúc đột xuất phải dùng đến. Tôi còn đổi cho bạn một chiếc xe hơi màu trắng cũ kỹ, loại xe này tương đối phổ biến, đậu đỗ ở đâu cũng không gây sự chú ý.

Lần đầu tiên trông thấy Vương Tuyết Phi, tôi liền hiểu ra ngay cảm nhận của Trương Đào, ngoài đời trông cô ta còn xinh đẹp và quyến rũ hơn trong ảnh, quả đúng là một cô gái có thể khiến ma quỷ cũng phải đắm đuối. Dáng người cô tuy cao ráo nhưng lại rất mảnh dẻ, dung nhan cực kỳ xinh đẹp, cách ăn vận cũng như trang điểm lại theo kiểu Hàn Quốc.

Trương Đào nói cô ta đã ba mươi tuổi, nhưng tôi thấy cô cũng chỉ như hai mốt hai hai tuổi là cùng, không biết đã tốn kém bao nhiêu sản phẩm làm đẹp cao cấp.

Song vẻ đẹp của cô lại rất khác biệt, vẻ đẹp ấy như thoát khỏi thế tục, nếu không phải chịu sự ủy thác của người khác thì có lẽ tôi sẽ không bao giờ muốn dây dưa bất kì quan hệ nào với cô gái này, bởi trực giác mách bảo tôi rằng, cô gái này là một người có rất nhiều bí mật, không những vậy lại rất nguy hiểm. Bất kỳ người đàn ông nào muốn tiếp cận cô ta cũng đều giống như vô cánh tránh lửa, có đi mà không có về.

Tôi đã quan sát một tuần, phát hiện vào tầm khoảng sáu giờ rưỡi chiều hàng ngày Vương Tuyết Phi đều từ nhà đi ra ngoài.

Cô ta có một chiếc xe hơi màu đỏ đắt tiền được Trương Đào mua cho, có điều cô chưa từng đi nó, mỗi lần ra ngoài đều là đi bộ, hoặc là ngồi phương tiện công cộng. Tôi bám theo phía sau để xem cô ta đi đâu, dần dần phát hiện ra quy luật sống của cô ta.

Hàng tuần vào thứ hai, thứ tư và thứ sáu, ba ngày này cô ta đều qua đêm ở khách sạn Hoàng Long. Thời gian khác thì đi dạo phố mua quần áo, không hề tiếp xúc hay qua lại với bất kỳ ai, cũng chưa từng thấy cô ta có bạn bè hay người thân quen nào.

Tôi cho rằng, cái khách sạn kia nhất định là bến đỗ vui vẻ của cô ta với tình nhân. Song tôi không hiểu vì lý do gì mà cô ta phải đi tới một nơi ngoại ô xa xôi như vậy, trong thành phố thiếu gì nhà hàng khách sạn sao lại không tới.

Chẳng lẽ vì sợ Trương Đào biết chuyện? Chỉ mới đính hôn, cũng chưa phải chính thức tổ chức hôn lễ, có thể không phải vì nguyên nhân này. Hay là vì trước nay cô ta vẫn tiêu tiền do Trương Đào chu cấp, lo nếu bị bại lộ sẽ bị chặt đứt nguồn tiền, xem ra khả năng này vẫn cao hơn một chút.

Ngoài ra vẫn còn có một phát hiện khác, sống cùng Vương Tuyết Phi còn có một đứa bé độ khoảng mười lăm mười sáu tuổi nhưng thiếu năng trí tuệ, cả ngày ăn mặc rách rưới, ban ngày thò lò mũi xanh chơi đùa bên ngoài, đến tận đêm khuya mới quay về nhà của Vương Tuyết Phi ngủ.

Tôi đã hỏi Trương Đào, anh ta nói Vương Tuyết Phi không có họ hàng thân thích, là một cô nhi, cũng chẳng có anh em ruột thịt nào hết. Xem ra có thể là cô ấy có lòng tốt nên đã nhận nuôi đứa bé lang thang cơ nhỡ đó cũng nên.

Tôi quyết định thông qua đứa bé thiếu năng kia để tìm hiểu chút tình hình của Vương Tuyết Phi.

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Tuần Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Câu Chuyện Thứ Ba (3)

Sáu giờ chiều nhập nhoạng tối hôm đó, sau khi đợi Vương Tuyết Phi ra khỏi nhà, tôi bèn tiến lại gần đứa bé thiếu năng đang chơi đùa giẫm đạp giết chết lũ kiến bò trên đất dưới lầu.

Đứa bé thấy tôi đi lại chơi cùng thì tỏ vẻ khoái chí, lau nước mũi nhìn tôi cười một cách khờ khạo.

Tôi thấy thời cơ đã chín muồi, bèn hỏi nó vu vơ:

- Chú là A Hoa, mọi người thường gọi chú là Lư Đức Hoa, còn cháu tên gì?

Đứa bé đó không hay biết tôi đang nói dối, ngỡ rằng tên tôi đúng là Lư Đức Hoa, song hình như nó cũng không biết Lư Đức Hoa là ai, vội hít nước mũi vào trong, thưa:

- Tên cháu hình như là Bảo Thạch, mọi người đều gọi cháu là Bảo Thạch ngọc.

Nói được đôi ba câu chuyện thì thấy Bảo Thạch ngọc cũng khá biết nói chuyện, tôi cảm thấy thật ra đứa trẻ này không giống những người bị thiếu năng trí tuệ mất hết ý thức như tôi vẫn tưởng, chỉ là khờ khạo hơn những đứa bé khác cùng trang lứa một chút mà thôi. Trí lực của cậu bé chắc bằng với học sinh tiểu học lớp một lớp hai.

Tôi hỏi:

- Bảo Thạch, chú thấy cháu sống cùng với một chị gái xinh đẹp, chị ấy là thế nào với cháu?

Bảo Thạch ngọc chỉ cúi đầu giết kiến, giết chết mười mấy con mới như chợt nhớ ra phải trả lời câu hỏi của tôi:

- À à...đó là chị ba, cháu không có nhà, lang thang trên phố xin ăn, chị ba thấy cháu đáng thương nên mới mang cháu về nhà nuôi.

Trong lòng tôi thầm nghĩ, Vương Tuyết Phi có vẻ ngoài lạnh lùng, thật không ngờ tâm địa lại tốt như thế, đúng là không thể qua tướng mạo mà đánh giá con người, chỉ có điều không biết tại sao cô ấy lại tự xưng là chị ba? Chỉ đứng hàng thứ ba thôi sao? Hay là còn có hàm ý nào khác?

Tôi gắng hỏi Bảo Thạch ngọc:

- Chị ba cháu có bạn trai không?

Bảo Thạch ngọc không hiểu “Bạn trai” nghĩa là gì, tôi đành phải cắt công giải thích cho cậu bé một hồi lâu, nhưng nó vẫn chẳng hiểu gì hết.

Tôi lại hỏi tiếp:

- Chị ba mang cháu về nhà làm gì?

- Cho cháu ăn thức ăn ngon, tối về còn được ngủ trên giường ấm với chị ấy.

Bảo Thạch ngọc ghé miệng vào tai tôi thầm thì:

- Chị ba là thần tiên

Tuy tôi cảm thấy rất nực cười, nhưng bề ngoài vẫn cố ra vẻ thần nhiên, còn giả bộ rất tán đồng với những gì Bảo Thạch ngọc nói:

- Chị ba xinh đẹp như vậy, đương nhiên phải là tiên nữ rồi.

Bảo Thạch ngọc thấy tôi tin lời nó, lộ vẻ vui sướng, vội tiếp lời:

- Chị ấy là thần tiên, sao lại không đẹp chứ, mỗi khi có trăng tỏ, chị ba lại lên tầng thượng coi hết quần áo bay lên nhảy múa với ánh trăng nữa đó.

Nghe vậy da đầu tôi tê dại, nghĩ bụng: “Đứa trẻ ngọc này ăn nói hàm hồ quá, nhưng khờ khạo thì đâu biết nói dối. Rốt cuộc là nó ngọc thật hay chỉ giả ngọc? Tôi lẫn lộn trường đời bao nhiêu năm nay, nếu nó giả ngọc chẳng lẽ tôi lại không nhận ra”.

Trong không gian mờ ảo, tôi thấy đôi mắt của Bảo Thạch ngọc không có chút thần sắc nào gọi là xảo trá, nhất định không phải là đang gạt người.

Bảo Thạch ngọc nhìn tôi im lặng, miệng lẩm bầm:

- Chị ba dặn không được nói, mình lại quên mất, chị ba mà biết chuyện thế nào cũng châm kim vào người mình, đau quá đau quá...!

Nói xong nó sờ tay vào miệng, như thể đang nhớ lại những lần châm cứu đau đớn trước đây.

Tôi nghe vậy bèn hỏi:

- Chị hai cũng biết châm cứu sao? Thế mà chú lại không biết chị ấy từng làm y tá.

Bảo Thạch ngọc như sợ Vương Tuyết Phi biết chuyện nên cứ lắc đầu nguây nguẩy.

Chuyện này nằm ngoài tưởng tượng của tôi, nếu bây giờ không hỏi, sau này không biết đến bao giờ mới có được cơ hội tốt thế này.

Tôi vội dành Bảo Thạch ngọc:

- Bảo Thạch, cháu yên tâm đi, chuyện cháu nói với chú chú hứa không nói cho người khác đâu, chúng ta là bạn tốt, mà đã là bạn tốt thì phải tin tưởng lẫn nhau, đây gọi là tay chân tương trợ, không được giấu diếm chuyện gì với bạn bè, bằng không sau này sẽ không có ai muốn làm bạn với cháu, cũng không có ai chơi với cháu nữa.

Bảo Thạch ngọc hình như đã hơi chút dao động, xem ra nó rất sợ không có ai chơi cùng nó.

Tôi cũng cố thêm:

- Lưu Đức Hoa chú xin thề, tuyệt đối không bao giờ tiết lộ cho người khác biết chuyện cháu đã nói với chú, không thì Lưu Đức Hoa chú mãi mãi không được ăn đùi gà. Nếu cháu nói cho chú biết chị ba đã châm cứu cho cháu như thế nào, chú sẽ đưa cháu đi ăn gà rán có được không?

Bảo Thạch ngọc thấy tôi thề thốt có vẻ thành thật, lại nghe nói được ăn đùi gà rán, rốt cuộc cũng mở miệng:

- Trong bụng chị ba có rất nhiều kim, châm người ta đau chết đi được.

Nói đoạn nó cởi quần để tôi xem miệng nó.

Miệng trái của Bảo Thạch ngọc như thể bị một con côn trùng to vật vã cắn vào vậy, sưng tấy cả lên.

Tôi thầm kinh hãi, nghĩ bụng: “Lúc trăng tròn cởi hết quần áo lên tầng thượng nhảy múa ư? Trong bụng lại còn có cả kim để đâm người nữa à? Thế thì người này có thể làm được gì nhỉ? Lời đứa bé này kể thật khó giải thích. Ý đứa bé muốn nói rốt cuộc là “châm” hay “đâm”? Chiếc kim đó liệu có phải là kim để hút độc không nhỉ?

Tôi nghĩ mãi mà không ra, lại bảo thằng bé kể lại cho rõ ràng ngọn ngành, nhưng quay đi quẩn lại nó chỉ kể được bấy nhiêu, mà anh bạn này nói chuyện chẳng có trình độ gì cả, nói ra một đống nhưng cơ bản chỉ là phí lời. Xem ra không thể moi móc thêm được thông tin gì nữa từ miệng đứa bé này.

Đã hứa cho cậu bé ăn đùi gà rán, nói lời đương nhiên phải giữ lấy lời. Nếu ngay đến với một đứa trẻ khờ khạo mà còn không giữ được lời hứa, vậy không đáng làm người rồi.

Vậy là tôi dẫn Bảo Thạch ngược đến một tiệm KFC, cho nó ăn thỏa thuê, đồng thời cũng dặn nó chuyện hôm nay tuyệt đối không được hé răng ra nói nửa lời, bằng không tôi cũng chẳng giữ lời hứa với nó.

Bảo Thạch sợ nhất là bị châm kim, vội vàng gật đầu đồng ý ngay, cũng thế thôi, nếu tiết lộ chuyện hôm nay thì cả đời sẽ không được ăn đùi gà nữa.

Tôi biết chỉ cần dọa dẫm đứa bé này một chút là nó sẽ nói ra tất cả ngay, song tôi cũng không sợ, cứ để Vương Tuyết Phi đi tìm Lưu Đức Hoa tính sổ cũng được, haha....

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Tuần Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Câu Chuyện Thứ Ba (4)

Lời nói của Bảo Thạch ngược như tấm sương mù, tôi càng nghĩ càng thấy khó hiểu. Rốt cuộc mọi chuyện là thế nào, chắc phải tận mắt chứng kiến mới có thể hiểu được.

Vào một ngày thứ tư, tôi tính lái xe tới khách sạn Hoàng Long – nơi Vương Tuyết Phi hay đến theo thường lệ trực sẵn ở đó, hy vọng sẽ chụp được vài tấm hình cô ta đi với tình nhân.

Lúc tôi đến khách sạn đã là bảy giờ tối, vẫn còn khá sớm, tôi đi dạo một vòng quanh đó, quy mô của khách sạn Hoàng Long tương đối lớn, một hàng xe Boulevard đang đỗ trước cửa lớn, tòa nhà mang phong cách kiến trúc của những năm sáu mươi, trải qua gió thổi mưa vùn gần nửa thế kỷ, nó lại càng lộ ra vẻ cũ kỹ hoài niệm. Nhưng đồ trang trí ở mặt tiền lại rất khí phái sa hoa, dưới đất được trải bằng thảm đỏ cao cấp.

Đối diện với khách sạn là một tiệm ăn, tôi bước vào quán ăn một suất cơm, bà chủ của cửa tiệm hết sức nhiệt tình, đơn đã mời khách cũng rất chu đáo, bình thường tôi hiếm khi ăn đồ ngọt, nhưng cảm thấy đồ ăn ở đây rất ngon miệng.

Ở quầy tiếp tân của khách sạn, nhân viên phục vụ hỏi tôi có phải muốn đặt phòng, tôi nói đến đây để tìm người, bèn hỏi Vương Tuyết Phi đăng ký ở phòng bao nhiêu, sau khi kiểm tra, nhân viên phục vụ trả lời, đó là phòng 311 trên tầng 3.

Tôi không dùng cầu thang máy, mà cất công quốc bộ lên tầng ba, ở hành lang dài ngun ngút có một phục vụ nam trẻ tuổi đang đứng đó, thấy tôi đi lại, bèn chủ động hỏi han:

- Thưa ngài, xin hỏi ngài ở phòng số mấy ạ?

Tôi nhìn cậu ta một cái, trước ngực trái của cậu ta có đeo tấm biển 311, tôi thầm nghĩ số hiệu này thật là thú vị, cũng trùng với số phòng mà Vương Tuyết Phi đặt. Tôi lấy ra thẻ cảnh sát giả, rồi nói:

- Tôi là công an, đang muốn điều tra chút việc, cậu đừng hỏi nhiều, cũng đừng nói nhiều, rõ chưa?

Nam nhân viên phục vụ không thêm đề ý tới thẻ cảnh sát giả, chỉ chăm chăm nhìn tôi giống như đang nhìn vật gì đó rất lạ lẫm.

Tôi bị ánh mắt của cậu ta làm cho bức bối:

- Nhìn gì mà nhìn? Chưa từng trông thấy cảnh sát bao giờ hay sao? Cũng giống cậu có một mũi hai mắt.

Phục vụ nam lại nói:

- Em họ, sao em lại tới đây? Chú thím có khỏe không?

Tôi bị cậu ta làm cho hồ đồ, nghĩ bụng: “Họ hàng thân thích của tôi đâu có anh họ nào, hơn nữa cậu nhân viên phục vụ này cũng phải kém tuổi tôi nhiều, sao có thể là anh họ được, đúng thật là thấy người xa bắt quàng làm họ”.

Nhân viên phục vụ 311 tiếp lời:

- Em họ à, sao em lại đến nơi này chơi bởi hả? Mau đi đi, nơi này phức tạp lắm, không tốt đâu.

Tôi nghĩ có thể cậu ta nhận nhầm người, tiểu tử này đã nhận tôi làm em họ, thôi thì cứ lợi dụng cái sự nhầm lẫn này để nghe ngóng chút tình hình của Vương Tuyết Phi cũng được.

- Anh họ, em muốn hỏi anh một chuyện, cô gái xinh đẹp ở phòng 311 anh đã gặp chưa? Có phải cô ấy thường qua đêm ở đây không, cô ấy thường tới đây cùng ai?

311 nói:

- Thấy rồi, cô ta thuê phòng dài hạn trong khách sạn này mà, hàng tuần đều tới đây ba ngày, hơn nữa lại thuê cố định phòng số 311. Cô ta là bạn gái em đây à? Anh khuyên em tránh xa cô ta một chút, loại gái này em không nuôi nổi đâu.

Tôi làm ra bộ thành khẩn:

- Nhưng em chỉ thích cô ấy thôi thì biết làm thế nào? Tình yêu kỳ lạ vậy đấy, khó mà khống chế bản thân. Anh họ à, dù thế nào anh cũng phải giúp em chuyện này, em muốn xác định có phải cô ấy có tình nhân khác không, nếu đúng là như vậy thì sau này sẽ không bao giờ tìm gặp cô ấy nữa.

Nhân viên phục vụ 311 nhìn tôi thờ dãi:

- Được rồi, ai bảo chúng ta có họ hàng, phòng cô ta đúng là có không ít đàn ông ra ra vào vào, anh cũng không biết người nào là tình nhân của cô ta nữa. Em nói đi anh phải làm gì mới giúp được em?

Tôi lấy ra một máy ghi âm cỡ nhỏ đưa cho nhân viên phục vụ 311:

- Nhân lúc vào đó dọn phòng, anh hãy giấu nó vào một chỗ kín đáo trong phòng, nhất định không được để cô ấy phát hiện.

Tôi lại lấy ra hai trăm tệ nhét vào tay cậu ta:

- Không thể để anh họ giúp không công được, tối mai vào đúng tầm nay em sẽ tới lấy, lúc đó sẽ đưa anh hai trăm tệ nữa.

Nhân viên phục vụ chối từ, nhưng thấy tôi thành tâm nên đành nhận, xong việc tôi chào tạm biệt rồi đi ngay.

Trên đường quay về tôi cảm thấy chuyện hôm nay thuận lợi hơn mình tưởng, tự nhiên lại có một anh họ từ trên trời rơi xuống, đúng là vừa buồn cười vừa kỳ lạ. Nếu nhân viên phục vụ đó làm tốt việc, vậy thì ngày mai tôi đã có trong tay chứng cứ chứng minh Vương Tuyết Phi lén lút tư tình với người khác, cũng coi như có cái đề giao phó cho Trương Đào.

Nhưng tôi lại có một dự cảm, sự việc không thể kết thúc đơn giản như vậy được, bản thân đã đắm đầu vào một cái hố sâu không nhìn thấy đáy, càng lao vào thì càng sâu.

Trong đầu óc tôi bỗng hiện lên dáng vẻ của Bảo Thạch ngọc, cũng không biết vì duyên cớ nào, chỉ là ẩn hiện cảm giác vô cùng bất an. Bảo Thạch tuy khờ khạo nhưng lại rất thật thà đã để lại ấn tượng tốt cho tôi. Thời buổi này cứ ai càng chân thành càng nhiệt tình thì lại càng bị cho là ngu dốt, con người sống với nhau giả tạo lừa dối, tôi rất thích sự ngây ngô chân thực trong tính cách của Bảo Thạch ngọc.

Tôi quyết định đi thăm Bảo Thạch ngọc, lái xe hết một đoạn đường lớn thì tới khu chung cư Vương Tuyết Phi ở. Bình thường vẫn thấy Bảo Thạch ngọc chơi một mình ở gần đây, hôm nay tôi đã đảo quanh khu này mấy vòng nhưng lại không trông thấy bóng dáng cậu bé đâu.

Tôi hỏi một người bảo vệ khu này, ông ta lắc đầu thờ dãi:

- Đứa bé ngọc đấy thật đáng thương, sáng sớm nay đã bị một chiếc xe tải cán chết rồi...

Nói đoạn còn chỉ tay ra lối ngoặt bên đường:

- Cậu xem, máu của hiện trường xảy ra tai nạn vẫn chưa khô...

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Tuần Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Câu Chuyện Thứ Ba (5)

Tôi đi lại đoạn đường theo hướng tay chỉ của người bảo vệ, tuy trời tối nhưng dưới ánh đèn đường vẫn có thể nhìn rõ dấu máu đỏ thẫm, từ dấu máu sột lại hoàn toàn có thể tưởng tượng ra sự thảm khốc của vụ tai nạn.

Đầu óc tôi chợt lóe lên một suy nghĩ: “ Cái chết này liệu có liên quan đến việc tôi nói chuyện với cậu bé vào hôm qua không?”.

Nhớ tới nụ cười khờ khạo của Bảo Thạch ngọc, trong lòng tôi không khỏi chua xót. Có thể từ lúc có mặt trên cõi đời này, cậu bé chưa bao giờ được hưởng một niềm hạnh phúc thực sự, không hiểu cậu bé đã tồn tại thế nào trong cô đơn khổ cực, khó khăn lắm mới sống được tới bây giờ, chẳng ngờ cuối cùng lại rơi vào kết cục thế thảm như vậy.

Có những người được ông trời ban cho tướng mạo anh tuấn, lại được ăn sừng mặc sung, đời sống tinh thần cũng như vật chất đều rất phong phú, có thể hưởng trọn niềm vui nhân sinh. Nhưng cũng có rất nhiều người, ngay đến những thứ vật chất tối thiểu nhất cũng còn thiếu thốn. Nếu nói tính cách quyết định số phận, vậy thì sự cao thấp quý phái hèn hạ tốt xấu trong nhân cách là do ai an bài? Rốt cuộc là có quy tắc hay không? Nếu có quy tắc, vậy cái quy tắc ấy do ai đặt ra? Nếu những chuyện này đều được sắp đặt từ trước, vậy cuộc sống nhân sinh còn có ý nghĩa gì nữa?

Lòng tôi cảm thấy rất khó chịu, lồng ngực như bị dao đâm, bên cởi ngay chiếc áo khoác bên ngoài, tháo cả cà vạt, lao đảo đi trên phố lớn.

Đi qua hai tuyến đường, trông thấy trước mặt là một nhà hàng lớn tên Đường Tống ánh sáng nhấp nháy huy hoàng, lúc này cũng hơn tám giờ tối, vừa lúc ăn cơm, trước quán đông đầy những chiếc xe hơi sang trọng, trước cửa còn có hai nữ phục vụ xinh đẹp đón đã chào khách, bên trong ngập tiếng cười nói cũng như tiếng chạm cốc leng leng, náo nhiệt vô cùng.

Tôi chợt nhớ ra từ trưa tới giờ mình mới chỉ ăn có chút bánh ngọt, bụng đang sôi lên vì đói. Song xưa nay tôi không hề có hứng thú với những nhà hàng đông khách sang trọng như này, mà chỉ muốn tới một quán ăn bình dân dùng tạm thứ gì đó.

Bỗng ở ngoài cửa khách sạn có việc gì đó hơi ồn ào, giám đốc của nhà hàng đang xéo tai một đứa bé Tân Cương từ trong đi ra, còn mắng nó té tát một trận:

- Thăng ranh con, dám chạy vào đây xin ăn à, muốn chết có phải không?

Tay trái gã thì xách tai đứa bé, còn tay phải thì cho nó những cái bạt tai tới mức máu mũi đã chảy cả ra.

- Mang cái bộ dạng ăn xin của mày vào đây có phải là muốn để khách hàng buồn nôn không hả?

Nói đoạn còn dơ chân đạp vào bụng thằng bé, khiến nó ngã dúi dụi xuống đường phố.

Tôi chúa ghét những kẻ chuyên đi ức hiếp người, cậy mạnh bức yếu. Nghĩ bụng, đứa bé ấy cũng chỉ là vào đó xin ăn thôi, chứ có ăn cắp thứ gì đâu, cứ đuổi nó ra ngoài là được, hà tất phải ra tay đánh người ác như vậy.

Tôi đi lại đỡ cậu bé Tân Cương đứng dậy, rồi dẫn nó tới một nơi vắng người qua lại, thấy máu mũi nó chảy mãi không ngừng, tôi lại không có khăn tay hay giấy ăn, đành xé túi áo lau máu cho cậu.

Thời còn đi học tôi đã tới tới Tân Cương vài lần, tôi hỏi cậu bé:

- Cháu biết nói tiếng Hán không? Tên cháu là gì?

Đứa bé gật đầu, cảm kích nhìn tôi nói:

- Cháu à, cháu tên là A Tư Mãn Giang ạ

Tôi cười nói:

- Chú biết tên của những bé nam Tân Cương đều có chữ Giang, chữ “Giang” này là muốn nói đến những nam tử hán có khí chất. Cháu đói lắm có phải không?

Đoạn tôi móc trong túi ra một trăm tệ đưa cho cậu bé.

A Tư Mãn Giang nhận lấy tiền, từ trên người lấy ra một con dao ngắn đưa cho tôi:

- Tiểu đao Anh Cát Sa, tặng cho chú nè

Tôi biết loại dao Anh Cát Sa này là vật tùy thân mà trường bối trong nhà tặng cho nam nhi Tân Cương khi họ đi xa, bày tỏ lời cầu chúc thượng lộ bình an, cũng giống như vật cát tường may mắn của dân tộc Hán vậy, về ý nghĩa thì nó là thứ rất đáng quý.

Tôi nói:

- Con dao này rất quý, chú không thể nhận, cháu cứ giữ lại bên mình đi.

A Tư Mãn Giang nằng nặc đưa đẩy, sống chết cũng phải để tôi nhận lấy, tôi từ chối không nổi nên đành nhận. A Tư Mãn Giang kể, cậu cùng mấy đứa trẻ đồng hương nhỉnh hơn một chút phiêu bạt tới những thành phố lớn, chúng đều đi ăn cắp đồ, dòng họ nhà A Tư Mãn Giang đều là Akhond (người chủ trì nghi thức và giảng kinh của đạo Hồi), vậy nên không được phép làm chuyện đánh mất tôn nghiêm. Nhưng tới nơi đất khách không có tiền, cũng không có việc làm, nên đành phải lang thang xin ăn.

Thấy cậu bé đáng thương, lại nghĩ cậu bé này cũng độ tuổi Bảo Thạch ngọc, tôi đã động lòng trắc ẩn, trong người còn khoảng hơn một ngàn tiền mặt, tôi chỉ giữ lại mấy chục tiền lẻ, còn đầu cho A Tư Mãn Giang hết:

- Cuộc sống ở đây không thích hợp với một đứa bé như cháu, cháu hãy mua vé tàu hỏa về quê hương nhé, cha mẹ vẫn đang đợi cháu ở nhà đấy!

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Tuần Hoàn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Câu Chuyện Thứ Ba (6)

Sau khi chia tay A Tư Mãn Giang, tôi đứng dậy đi lại nhà hàng vừa xong lấy xe, nhưng lại phát hiện gã giám đốc của tửu lầu đang đứng trước cửa ra vào trợn mắt nhìn tôi, ý như muốn nói: “Cái tên này đúng là thích xía vào chuyện người khác, lại còn cho một thằng ranh con Tân Cương nhiều tiền như thế, đúng là thần kinh”.

Vừa trông thấy cái bộ dạng tiểu nhân của gã là con thịnh nộ trong người tôi lại được dịp bốc lên ngàn ngút, nghĩ bụng: “May cho ông là hôm nay tôi ăn com ở đây, không thì đã bị tôi cười lên đầu rồi cho một bài...”

Khi ấy tôi không buồn nghĩ nhiều nữa mà tiến vào trong tửu lầu, gã giám đốc thấy tôi đi vào ăn com, lập tức thu lại vẻ mặt hung hãn dọa người, mà tiếp đón tôi bằng nét mặt rạng rỡ.

Tôi chọn một chiếc ghế trống rồi ngồi xuống, nữ phục vụ nhanh chóng đi lại rót trà và đưa thực đơn cho tôi, đồng thời giới thiệu một loạt những món ăn cao lương mỹ vị tiếng lành đồn xa, nào tôm nọ cá kia...

Tôi xua tay gián đoạn những lời thừa thãi của cô ta, cũng không xem thích ăn gì, mà chỉ gọi bảy tám món đắt nhất trong thực đơn, lại thêm hai chai rượu ngon. Gã giám đốc đứng cạnh đó tuy thấy cử chỉ của tôi kỳ quặc, chỉ có một mình mà lại gọi nhiều món như vậy, nhưng vừa xong gã cũng thấy tôi cho đứa bé Tân Cương rất nhiều tiền, chi tiêu hào phóng, nên chắc hẳn tôi là một người có tiền tài, cũng không đi lại hỏi nhiều mà đi chào hỏi những thực khách khác. Không lâu sau đồ ăn và rượu đã được mang tới.

Trông thấy cử chỉ của gã giám đốc đó, tôi cảm thấy rất nực cười: “Ông trông thấy khoản tiền lớn tôi cho cậu bé kia, nhưng lại không biết trong hầu bao tôi lúc này chỉ còn lại hơn năm mươi tệ tiền lẻ”.

Sau một hồi com rượu no say, tôi vẫy tay gọi nữ phục vụ đang đứng đằng sau lại, ghé tai bảo cô ta mang thêm cho món canh đầu cá nấu chua cay.

Nữ phục vụ này cũng chẳng có kinh nghiệm gì cả, còn không trông thấy bụng tôi đã căng lên như cái trống hay sao, nào còn ăn được canh nữa. Thế mà cô ta cũng quay người đi vào trong lấy món canh. Đảo mắt nhìn xung quanh thấy ai cũng bận việc của riêng mình, không ai chú ý đến tôi, bèn nghĩ bụng: “Gã giám đốc cũng không thấy ở đây”. Đoạn nhấc chân chạy lao ra ngoài, không đợi đám phục vụ phát hiện ra thì tôi đã chạy băng qua một con đường cái, đến đường số 10 thì bắt một chiếc taxi, do ăn nhiều quá nên bụng cứ sọc nảy cá lên, nghĩ thầm, lần sau nhất định sẽ không ăn no như này nữa.

Một đêm yên tĩnh trôi qua, tới ngày hôm sau, tôi đi thẳng tới khách sạn Hoàng Long, cái cậu anh họ kia quả không phụ lòng ủy thác, hành sự rất chu toàn, giao tận tay cho tôi chiếc máy ghi âm.

Trên đường về nhà, vì quá nôn nóng tôi đã mở thử cuộn băng ghi âm nghe thử, phát hiện chất lượng thu âm không tốt cho lắm.

Theo băng ghi âm, tôi qua đích xác Vương Tuyết Phi đã ở trong phòng cùng với một người đàn ông, chỉ có điều giọng nói của Vương Tuyết Phi nghe được rất rõ, còn của người nam thì cứ mơ mơ hồ hồ, rồi lại bị gián đoạn, rất khó nghe ra nói những gì.

Tuy không biết nội dung mà người nam kia nói, nhưng dựa vào lời tiếp chuyện của Vương Tuyết Phi có thể phán đoán, lúc đầu hai người nói những chuyện vặt vãnh như buổi tối ăn gì, mua được quần áo mỹ phẩm nào, không có gì đáng bàn.

Còn đoạn nữa sau, có thể hai người đã lên giường, bắt ngờ truyền ra những tiếng cười phóng đãng của Vương Tuyết Phi, da đầu tôi chợt tê dại, băng ghi âm lại quay về lúc đầu.

Chợt tôi nhớ tới một người, anh bạn thân Lưu Vĩnh Lợi của tôi, biệt danh “Tay copy”, cậu ấy làm việc điều chỉnh âm thanh trong đài truyền hình, chỗ cậu ấy có rất nhiều thiết bị truyền phát âm thanh, tôi tìm cậu ta nhờ giúp, xem cậu ấy có thể loại bớt những tạp âm của cuốn băng ghi âm này rồi đưa nó về nguyên trạng hay không.

Tôi đã gọi điện tới nơi làm việc của “Tay copy”, hẹn thời gian gặp cậu ta.

.....

“Tay copy” nghe xong một lượt bèn cười:

- Cậu lại muốn theo dõi quý bà nào vậy? Ghi lại hết âm thanh lúc người ta tư tình lén lút, cậu cũng thiếu đứng đắn quá đấy

Tôi nói:

- Cậu là tay chuyên môn về vấn đề này, mà cũng có mấy khi mình nhờ cậu đâu.

“Tay copy” miệng nói chuyện, tay thì bận đưa cuốn băng ghi âm vào trong máy tính, xem một lúc thì đột nhiên không thấy nói gì.

- Sao thế?

- Băng ghi âm này lạ lắm, cậu chắc chắn là được ghi trong phòng của khách sạn chứ? Căn phòng đó rộng bao nhiêu?

Tôi cũng chưa từng vào phòng số 311 đó, theo kinh nghiệm nói:

- Chắc cũng rộng chừng hai mươi mét vuông đấy, khách sạn bốn sao, thuê cho hai người nên chắc cũng không thể chật quá

“Tay copy” nói:

- Vậy thì lạ thật, mình sẽ không dùng thuật ngữ chuyên môn mà sẽ giải thích một cách đơn giản cho cậu hiểu. Âm thanh của người phát ra trong một phòng kín, nhất định sẽ chịu sự phản xạ do sóng âm của cửa tường bao quanh phòng, diện tích của không gian sẽ quyết định trường độ (độ dài) lượng phản xạ của sóng âm. Từ trường độ phản xạ của sóng âm trong cuốn băng ghi âm cậu mang tới đây, thì không gian đó chỉ bằng một bàn tay mà thôi.

- Liệu có phải do máy ghi âm bị giấu ở nơi nhỏ hẹp nên mới vậy không?

“Tay copy” lắc đầu:

- Tuyệt đối không thể, nếu là vậy thì sóng âm không thể khuếch tán ra ngoài. Song giọng nói của người nữ rất bình thường, có thể là phát ra trong một căn phòng chừng mười lăm mét vuông trở lên

Tôi lại suy đoán:

- Có phải giọng nói của người nam và người nữ được ghi ở hai thời điểm khác nhau?

- Cậu đang nói giỡn gì thế, giọng nói của hai người này tuy không giống như được phát ra trong cùng một không gian, nhưng đoạn ghi âm này không có bất kỳ dấu tích nào chứng tỏ nó đã bị cắt ghép. Nếu quả thật Trung Quốc có người nào có thể làm được đoạn ghi âm như vậy, thì có lẽ anh ta đã được cơ quan tình báo Mỹ lôi kéo lâu rồi.

Mặc dù “Tay copy” đã dùng những ngôn từ dễ hiểu nhất để giảng giải thì tôi cũng chỉ hiểu được vài phần. Tôi lại hỏi cậu ta:

- Cậu có thể loại bớt tạp âm để khôi phục giọng nói nguyên trạng của người nam không?

“Tay copy” gượng cười khổ sở:

- Có thể coi mình là chuyên gia, nhưng việc này thì, đừng nói là mình, mà cứ cho như mời hết chuyên gia trên khắp thế giới tới cũng vô ích thôi!

Tôi cảm thấy rất thất vọng, xem ra những gì tôi làm đều sôi bồng hồng không hết. Tôi lại nhớ tới một chuyện:

- “Tay copy” này, nếu cho cậu giải thích tại sao đoạn băng ghi âm này lại kỳ lạ như vậy, cậu sẽ giải thích thế nào?

“Tay copy” nghĩ ngợi một lúc rồi mạch lạc trả lời:

- Nếu để mình nói, thì chỉ có một lời giải thích thôi, giọng nói của người nam này là đến từ một thế giới khác.....

Chương 10: Câu Chuyện Thứ Ba (7)

Khi ấy tôi không mấy chú ý tới lời mà “Tay copy” nói, vì cho rằng cậu ta chỉ nói chơi vậy thôi, sau này nghe tôi nhắc lại chuyện cũ, cậu ấy vẫn bảo, bởi vì không có cơ sở lý luận để giải thích cho thỏa đáng nên cũng chỉ là tùy tiện nói vậy.

Để thu thập thêm chứng cứ, vào buổi tối thứ sáu, tôi đã mang theo máy ảnh tới trước cửa lớn của khách sạn Hoàng Long. Chầu trực suốt từ bảy giờ đến chín giờ tối nhưng lại không thấy bóng dáng Vương Tuyết Phi đâu.

Bỗng bài nhạc chuông quen thuộc từ máy di động vang lên. Xem ra có người gọi điện tới cho tôi. Tôi cầm điện thoại lên nhú mắt nhìn, là số của Trương Đào.

Tôi cho xe đỗ dưới một tán cây rộng, rồi xuống xe nghe điện thoại.

Trong điện thoại Trương Đào hỏi tôi việc điều tra tiến triển tới đâu rồi?

Tôi trả lời rằng, không được thuận lợi cho lắm, gặp không ít trở ngại ngoài ý muốn.

Trương Đào nói:

- Huỳnh đệ à, cậu chớ sốt ruột, việc này cũng không phải dễ hành sự, anh tin cậu đã cố gắng hết sức có thể. Anh sẽ ghi nhớ công sức mà cậu đã bỏ ra.

Tôi nghe vậy khoái chí tiếp lời:

- Trương ca, anh đã xem bộ phim “Anh hùng đoạt mệnh” chưa?

- Chưa, sao vậy?

- Nhân vật Tiểu Ân Khang Nạp Lợi trong phim đã có một câu nói rất hay: “Chỉ có người làm hồng việc mới nói tôi đã toàn tâm toàn lực”.

Trương Đào nghe vậy cũng cười ha hả:

- Hay, hay lắm, vậy người thành công sẽ nói sao nhỉ?

Tôi nói:

- Người thành công không bao giờ kịp nói điều gì, bởi vì anh ta còn phải vội trở về nhà tìm giai nhân.

Trương Đào như cụt hứng, dùng khẩu âm đặc chất giọng Sơn Đông nói:

- Mẹ anh ta giục đấy mà, xong rồi!....

Mỗi khi kích động anh ta lại nói câu này.

Tôi an ủi:

- Trương ca, anh đừng lo, em có bao giờ làm hồng việc gì đâu? Lần trước anh ra hạn một tháng, vậy thì nội trong vòng một tháng em nhất định sẽ có câu trả lời khiến anh hài lòng.

- Anh sẽ đợi tin tốt lành của cậu, à phải rồi, Vương Tuyết Phi có hẹn anh mười giờ tối nay tới khách sạn Hoàng Long gặp mặt. Cậu có biết khách sạn đó ở đâu không? Trước giờ anh chưa từng nghe qua nơi này.

Tôi nói:

- Ở ngoại thành anh ạ, hơi xa thành phố một chút, anh lái xe tới Hoàng Lâu Trấn là nhìn thấy liền, tòa nhà cao nhất chính là nó. Trước đây em cũng chưa từng tới đó, nhưng vì giúp anh điều tra nên cũng đến đó vài lần rồi.

Nghĩ tới những chuyện bất thường khó hiểu gần đây, tôi muốn khuyên Trương Đào lúc này tạm thời không nên gặp Vương Tuyết Phi.

Vẫn chưa kịp nói thì ánh đèn đường gần chỗ tôi đứng đột nhiên tắt ngấm.

Như thể có một bóng đen cực lớn trên trời bao trùm lên người tôi, bên tai nghe thấy tiếng vi vu của gió, giống như có một sinh vật nào đó đang vỗ cánh và nó sắp sủa rơi xuống đầu tôi.

Tôi không kịp ngẩng đầu lên nhìn, vội chạy tới bên mở cửa xe tọt nhanh vào trong. Đoạn còn đóng chặt các cửa chắn.

Sau một tiếng động vang trời, hình như có một vật thể lớn rơi xuống trần xe của tôi, thân xe thì cứ lắc lư không yên, con vật này muốn xé nát xe của tôi sao?

Lòng tôi hoang mang, xe này tuy cũ kỹ nhưng cũng là mượn của bạn, nếu bị sây xước gì thì quay về biết ăn nói thế nào đây. Tôi vội vã nỗ lực toan bỏ chạy...

....Nhưng hai bánh xe phía sau đã bị quái vật nhấc bổng lên, không thể chạy xe dù là nửa mét...

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Tuần Hoàn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Câu Chuyện Thứ Ba (8)

Đang nhập tâm kể...

Bỗng ở ngoài truyền vào những tiếng gõ cửa dồn dập, cắt đứt mạch chuyện của ba người chúng tôi:

Xú Ngu nói:

- Không biết ai mượn thế này rồi còn gõ cửa nhỉ?

Nói đoạn toan đứng dậy định ra mở cửa.

A Hào ngăn lại:

- Cậu đừng ra, quên rồi sao, chúng ta chỉ là khách trú chân ở nhờ nhà người ta. Muốn mở cửa cũng phải đợi sự cho phép của chủ nhân

Cụ Trần đang ngủ trong phòng, nghe tiếng gõ cửa vội thức giấc xuống giường, ra phòng ngoài mở cửa.

Một hồi sau cụ dẫn vào hai cô gái còn khá trẻ, một người tầm hai bảy hai tám tuổi, còn một người chừng mười tám mười chín, ăn mặc hợp mốt, dung mạo cũng không tồi.

Cụ Trần nói với chúng tôi:

- Hai cô này cũng giống các cậu thôi, cũng vì mưa to gió lớn đường xá trở ngại, trước không có thôn làng sau không có hàng quán, vậy nên mới vào đây xin trú mưa.

Chúng tôi đứng cả dậy khách sáo chào hỏi vài câu, rồi mời hai cô gái ngồi xuống.

Xú Ngu ngày thường thích nhất là ngắm mỹ nữ, nên hôm nay vừa thoáng thấy hai cô gái mỹ miều này bước vào thì hồn đã bay khỏi xác, tay chân lỏng lẻo, vội rót trà nhường chỗ cho hai cô.

Qua chào hỏi được biết, hai người này, một là giảng viên, một là sinh viên của trường Đại học sư phạm. Cô giáo tên Đặng Minh Nguyệt, còn cô học trò là Lục Nhã Lan.

Tôi hỏi Đặng Minh Nguyệt:

- Chúng tôi hút thuốc không phiền tới phụ nữ như các cô chứ?

Không đợi cô trả lời, tôi đã rút ra mấy điếu thuốc đưa cho Xú Ngu và A Hào, sau đó cũng mời cụ Trần một điếu, còn lấy bật lửa châm mời cho cụ.

Cụ Trần rít được hai điếu thuốc, bỗng dừng đổ dồn ánh mắt vào khuôn mặt tôi. Tôi nghĩ bụng, “Ông cụ này, mỹ nữ trước mặt sao không ngắm, nhìn tôi làm gì, hay là đồng tính luyện ái?”

Tôi hỏi thẳng:

- Cụ Trần à, cụ nhìn cháu chăm chăm làm gì? Tướng mạo cháu có anh tuấn lắm đâu?

Cụ Trần chợt dạ nhận ra hành vi của mình thất lễ, vội khách khí:

- Thật ngại quá, xin lỗi, xin lỗi nhé, tôi trông cậu rất giống với một người thanh niên từng đến cái thôn nhỏ heo hút của chúng tôi mấy chục năm về trước, không ngờ thiên hạ lại có hai người giống nhau đến vậy...cho nên đã thất lễ với cậu.

Tôi cười nói:

- Thiên hạ rộng lớn vậy, người có tướng mạo giống nhau cũng chẳng phải hiếm.

Cụ Trần chỉ biết gật gật đầu.

A Hào không quên giục tôi kể tiếp câu chuyện đang bỏ dở.

Đăng Minh Nguyệt và Lục Nhã Nam biết được chúng tôi đang kể chuyện thì lộ vẻ hứng chí, lặng lẽ ngồi một bên chăm chú lắng nghe, cụ Trần hình như cũng không muốn trở vào trong ngủ tiếp.

Thấy người nghe mỗi lúc một đông, tôi bèn hắng giọng kể tiếp:

.....

Tôi không biết vật trên trần xe rốt cuộc là thứ gì, bó tay vắt óc, muốn tìm người giải cứu, ngồi trong chiếc xe đang xóc nảy tôi phóng tầm mắt nhìn ra bốn bề, lạ thay đèn đường trên phố bỗng nhiên tắt bật, không sót lại một tia sáng nào.

Nguồn ánh sáng duy nhất lúc này là bàn lái của xe, tôi vội vã bật nó lên hết cỡ, chỉ hy vọng có ai đó trông thấy mà đi lại giúp đỡ.

Đèn pha được bật thì cảm giác xung quanh càng tối, như thể bóng tối đang dần nuốt gọn ánh sáng của đèn xe.

Tim gan tôi như thắt lại, song không phải do sợ chết, chỉ là nếu phải chết một cách không rõ ràng ở nơi này thì quả thật không thể nào chấp nhận được. Tiện tay tôi sờ mó loạng xoạng trong xe, muốn tìm công cụ nào đó có thể chiến đấu với nó một trận.

Bỗng sờ thấy một con dao ngắn, lúc này tôi mới sực nhớ ra nó là con dao ngắn Anh Cát Sa mà cậu bé Tân Cương A Tư Mãn Giang đã tặng cho tôi hôm trước.

Thật ra con dao ngắn này chỉ để dùng làm đồ trang sức hơn là công dụng thực tiễn của nó, nhưng lúc này đâu còn nghĩ được nhiều như vậy nữa, cứ có vũ khí là tốt lắm rồi.

Có dao trong tay như hổ thêm cánh, lòng gan dạ trong tôi được dịp hùng hực tuôn trào, vội mở cửa xe lao ra ngoài, xung quanh quả thật quá tối, không thể nhìn rõ bất cứ cái gì nữa, chỉ nhìn thấy một cái bóng đen cực lớn hình cánh quạt đang đứng trên nóc xe, tôi dồn hết sức lực vung đao đâm thẳng vào chính giữa nó. Trong tình thế nguy hiểm cấp bách, sức mạnh tiềm tàng của tôi vượt ngoài sức tưởng tượng, tốc độ cũng như sự lợi hại của con dao này khiến bản thân tôi cũng phải kinh ngạc.

“Phật” một tiếng, tay tôi tưởng như đâm xuyên vào một tấm phản gỗ mục nát. Cái bóng đen đó như chịu đau đớn, rống lên thống thiết, mỗi lúc một bay cao lên, cuối cùng biến mất trong vô hình vô dạng.

Vừa rồi do dùng sức quá độ, tay chân tôi mềm nhũn đã dòi, toàn thân là lú, nằm xuống cạnh xe ngênh cổ nhìn trời, ánh đèn đường xung quanh lại từ từ sáng lên như ban đầu.

Đúng lúc đang muốn ngồi dậy thì có hai người cảnh sát đi tới, kéo tôi từ trên đất lên.

Cảnh sát hỏi:

- Chiếc xe này là của cậu à? Lấy chứng minh thư ra cho chúng tôi kiểm tra.

Tôi mơ hồ không hiểu sao mình lại bị họ dẫn về đồn cảnh sát, họ để tôi ngồi xồm ở góc tường, tôi díu mắt buồn ngủ, trộm nghĩ: “Đó là xe tôi đi mượn chứ có phải ăn trộm ăn cắp đâu, dựa vào cái gì mà bắt tôi chứ?”.

Hỏi hai người cảnh sát đã dẫn tôi về đây, họ chẳng nói chẳng rằng, chỉ cúi đầu viết lách gì đó.

Tôi cảm thấy bức dọc, nói với người cảnh sát đó:

- Anh đã không màng tới tôi, vậy thì tôi xin phép được đi.

Nói đoạn cất chân đi ra ngoài.

Cảnh sát nào nghĩ tôi lại to gan đến thế, nói đi là đi. Bèn đứng lên kéo tôi lại:

- Đây là đồn cảnh sát, không có chuyện chúng tôi bắt cậu tới đây làm gì? Tôi không cần biết cậu nghĩ cái gì, cậu đã biết tại sao mình bị dẫn về đây chưa?

Tôi biết anh ta ăn nói hàm hồ, trừng mắt nói:

- Tôi thật sự không biết, là anh tìm tôi chứ không phải tôi tìm anh, tôi nào biết các anh tìm tôi có việc gì?

Viên cảnh sát cười nhạt:

- Chuyện bản thân cậu làm mà cậu lại không rõ ư? Cho cậu một cơ hội tự miệng nhận tội, nếu để tôi nói thì tính chất đã khác nhau rồi, chính sách chấp hành luật pháp của công dân chắc cậu cũng biết chứ.

Tôi lắp bắp :

- Cái này gọi là phục tùng và chấp hành, không đổ oan cho người tốt và cũng không để lọt lưới kẻ xấu đây mà.

- Đừng phí lời nữa, thành thật khai báo vấn đề của cậu là được rồi.

Tôi hơi nôn nóng:

- Thật sự là tôi không có vấn đề gì để mà khai báo cả, đèn đỏ tôi dừng, đèn xanh tôi đi, xưa nay vẫn luôn chấp hành nghiêm chỉnh luật pháp, cuốn sách gối đầu giường của tôi có tựa đề là “Chuyện kể về đồng chí Lôi Phong”. Xa gần ai chẳng biết tôi là một con người chân chính đứng đắn.

Cảnh sát đập bàn:

- Nếu cậu là người thật thà thì xã hội này đã không có kẻ xấu. Cậu ăn uống no say trong quán người ta rồi bỏ chạy, cậu học tập đồng chí Lôi Phong có phải không? Cậu tự nói đi đây thuộc về hành vi gì hả?

Lòng tôi như bị ai đó ném vào một tảng đá nặng trĩu, trầm nghĩ, có gì to tát đâu, nếu anh không nói tôi cũng quên khuấy đi mất.

Ban đầu tôi sợ cảnh sát biết chuyện tôi theo dõi Vương Tuyệt Phi, hoặc là chuyện tôi làm thẻ cảnh sát giả, hay như chuyện sử dụng dao cạo cạo để tóm tôi.

Chỉ cần bất cứ một lí do nào trong ba lý do trên cũng khiến tôi “ăn” đủ.

Về hành vi ăn com “Bá Vương” không trả tiền cũng không có gì đáng ngại, cùng lắm là bị phạt tiền hoặc bị tạm giam vài ngày là xong chuyện.

Tôi gượng gạo giải thích với cảnh sát, tôi thấy họ ức hiếp một đứa trẻ nên mới không can tâm, hành vi của tôi tuy không được đẹp mắt cho lắm, nhưng về động cơ và xuất phát điểm thì cũng tốt đẹp đấy chứ, hy vọng lúc xử lý tôi chính phủ có thể lưu tâm tới điểm này mà giờ cao đánh khẽ.

Cảnh sát nói:

- Thôi được rồi, pháp chế xã hội chỉ chú trọng hậu quả do hành vi gây ra, còn về động cơ chỉ là nhân tố tham khảo thôi, cậu cứ ký tên vào đây cho tôi.

Viên cảnh sát đưa cho tôi tờ biên bản phạt tạm giam mười lăm ngày, mặt sau tờ giấy còn ghi thêm số tiền phạt bồi thường.

Tôi cũng không buồn đọc nhiều liền ký tên ngay, còn nói thêm:

- Còn chuyện nào khác nữa không? Nếu không còn thì mau giải tôi về phòng tạm giam đi, bây giờ vẫn chưa tới mười hai giờ đêm, giờ đưa tôi vào đó vẫn có thể tính là một ngày.

Cảnh sát nhìn tôi bằng ánh mắt kỳ quái:

- Cậu đã nghĩ thông rồi chứ.

- Nếu tôi nghĩ không ra thì anh sẽ không bắt giam tôi phải không? Vậy tôi sẽ nghĩ không thông cho anh xem.

- Đừng thế, cậu đã hiểu chuyện một chút rồi đấy.

Tôi nói:

- Hình như có một vĩ nhân đã từng nói, ai chưa từng vào nhà lao thì không thể coi là một người hoàn chỉnh, phòng tạm giam tuy chưa thể bằng nhà lao, nhưng cũng có thể xem như đi vào đó học tập rèn luyện một chuyến, cũng tốt đấy nhì.

Chừng hơn một tiếng đồng hồ sau, cảnh sát dùng xe đưa tôi tới phòng tạm giam, tôi nào chút bận tâm tới cái nơi đó.

Nhưng trong nháy mắt nhìn vào phòng tạm giam, tôi chợt nhớ tới một chuyện : “Chết rồi, quên mất vẫn chưa nhắc nhở Trương Đào không nên đi gặp Vương Tuyệt Phi”.

Tôi hoàn toàn không lường được rằng, cú điện thoại tối hôm đó cũng chính là lần cuối cùng của tôi với Trương Đào.....

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Tuần Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Câu Chuyện Thứ Ba (9)

Những ngày ngồi trong phòng tạm giam, tuy phải nuốt bao nhiêu cay đắng, hơn nữa từ một góc độ đặc thù của xã hội, tôi đã tự thân trải qua một thử thách mà trong cuộc sống bình thường khó lòng tưởng tượng nổi.

Ở một nơi cách biệt với thế giới bên ngoài, mỗi một giám hiệu (số hiệu giam giữ) lại tự hình thành các “thế chế” xã hội nhỏ độc lập. Phạm nhân trong đề lao, theo thân phận không giống nhau cũng sẽ được sắp xếp theo địa vị cấp bậc khác nhau. Kẻ “đầu sỏ” chính là “hiệu trưởng”, nắm trong tay không ít đặc quyền.

Nơi tôi bị giam là phòng A3 ở tầng 01, cả khu trại giam được phân ra thành A,B,C. A1 là số hiệu của phòng nữ, được ngăn cách với phòng A3 bởi phòng A2.

Phòng A3 thường được gọi là “Tiểu đề lao”, bởi vì nó là nơi để giam giữ những phạm nhân ngắn hạn, còn về thành phần thì phức tạp vô kể, nào cờ bạc, mại dâm, đánh nhau, bán băng đĩa lậu...đủ cả, ngoài ra vẫn còn vài ba thành phần khác bị tàn tật câm điếc, đám này đều là những tay móc túi lỗi mạt.

Tôi và A Hào cũng là gặp nhau trong cái phòng tạm giam A3 đó, sớ dĩ cậu ấy bị “tóm” vào trong này là vì trong lúc tham dự hôn lễ của bạn, do uống quá chén, không nhận nổi đường về nhà và đã đến gõ cửa nhà một phụ nữ, chị ta sợ hãi không dám mở cửa, thấy vậy A Hào lại lấy tay đập bẻ cửa kính nhà người ta, trên tay bị chỉ chít những mảnh vỡ thủy tinh đâm dăm, sau đó có người qua đường trông thấy chuyện này bèn gọi điện cho 110, thế là cậu ta mới bị “chui” vào đây như thế. Sau khi sự tình xảy ra, nếu cảnh sát không bảo cho cậu ta biết hành vi mình đã làm, thì cậu ta hoàn toàn không hay nhớ những việc mình gây ra.

Có nhiều chuyện mà tôi không thể tưởng tượng nổi trước khi vào đây, đầu tiên là việc người quá đông. Cái phòng nhỏ tí mui mấy mét vuông mà giam những hơn bốn mươi con người, lúc ngủ thì cứ số hiệu này chồng lên số hiệu kia, tay nọ chân kia chồng chéo loạn xạ, cái sự “ngủ” thật chưa bao giờ vất vả khổ sở đến thế. Cả đêm lại còn phải lo đề phòng bất chợt một cái chân thối nào đó xộc thẳng vào mũi mình, cứ vài phút lại phải xoay người một lần, tranh thủ hít lấy mấy đợt không khí.

Sáng ra thức dậy còn kinh khủng hơn, trên bốn chục “kẻ khốn khổ” phải dùng chung một chiếc bàn chải đánh răng, trên cái bàn chải đó nào xanh đỏ tím vàng, màu sắc đến rục rờ, khiến người ta buồn nôn chết mất.

Vẫn còn một chuyện không ngờ tới là, trong này không phải chỉ ăn có mỗi cơm rau đạm bạc, chỉ cần anh có tiền thì muốn ăn thứ gì có thứ đó. Bánh bao, chân giò chiên giòn, bánh kẹp thịt...đủ cả, thuốc lá thơm cũng Hồng Vân, Luân Triều mấy loại.

Nhưng giả dụ không có tiền, thì đúng là chỉ biết ngậm ngùi ăn uống đạm bạc cho xong bữa. Mà món canh rau cải này được nấu rất cầu thả, rau được cắt dổi thành mấy phần, sau đó cho vào nồi đổ nước rồi nấu, chắc cũng được vài giọt dầu ăn, nêm thêm tí muối, vậy là thành canh.

Một lão lưu manh vì giờ trò cường bức nữ sinh trong trường nhìn vào biên bản tạm giam của tôi thì nói:

- Chuyện của cậu không đơn giản chỉ cần phạt tiền tạm giam là xong đâu, ít nhất cậu cũng phải bị đi lao động cải tạo một năm

Tôi nghe xong giật mình vì bất ngờ, vội hỏi như vậy là sao?

Lão lưu manh nói:

- Tôi đã hơn sáu mươi tuổi đầu rồi, sống trong tù cũng phải hơn bốn chục năm, tuy biên bản quy tội của cậu viết đơn giản vậy thôi, nhưng thật ra lại nghiêm trọng lắm đấy, tóm lại trong vài từ: cái tà quy chính theo luật pháp, điều này nghĩa là phải phán lao động cải tạo.

Tôi cười nói:

- Lão đầu từ kia đừng có dọa người, phán một năm lao động cải tạo không phải chuyện nhỏ đâu? Cảnh sát chưa nói gì với tôi sao dám định đoạt chứ?

Lão lưu manh lại nói:

- Cậu chẳng hiểu luật pháp gì cả, làm trái pháp luật là mâu thuẫn nội bộ của nhân dân, phạm tội ắt có can hệ tới cậu. Lao động giáo dưỡng là cường chế,

căn bản không cần ra tòa thẩm phán, hơn nữa cũng không để cậu kéo dài thời gian chịu án.

Nghe ông ta nói có vẻ có lý, lại nghĩ tới phải đi lao động cải tạo một năm, tâm can tôi không tránh khỏi có chút căng thẳng.

Lão lưu manh như cười trên nỗi đau của người khác, nói tiếp:

- Đừng lo lắng như vậy, một năm thôi mà, cũng không dài lắm đâu, lần này tôi cũng chịu một năm đấy, hai chúng ta đúng lúc làm bạn được rồi.

Nghe xong con bức tức trong tôi như muốn ngùn ngụt bốc lên, giờ tay định cho miệng lão lưu manh một “quả pháo thông thiên”, nhưng mấy người xung quanh đã kịp ngăn tôi lại. Lúc này quản giáo nghe có tiếng ồn ào bèn đi lại kiểm tra, sau khi nghe ra sự việc thì đã giam tôi vào một phòng giam đơn dành cho một người.

Sau khi bị đưa vào phòng đơn tôi đã cực kỳ hối hận, sớm biết đánh người có thể được giam ở phòng đơn, tôi đã ra tay với mấy hạng người kia sớm sớm thì đâu đến nỗi phải khổ sở trong cái phòng A3 kia lâu như thế.

Buổi tối hôm đó, tôi xin một quản giáo trại giam ít mỗi bữa để hút thuốc, một người đang ngồi phì phèo khói thuốc trong đề lao tối om, bỗng gió ngoài song sắt lùa vào quần phục một người, trước ngực có đeo một tấm thẻ có ba chữ số: 311

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Tuần Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Câu Chuyện Thứ Ba (10)

Bóng hình mơ mơ ảo ảo của nam nhân viên phục vụ mang số hiệu 311 mà tôi từng nhìn thấy trong khách sạn Hoàng Long như đang phiêu diêu ở đâu đó gần căn phòng giam này, một trận gió lạnh phả tới, khi ấy mới đang tiết xuân, cũng chính là mùa âm áp hoa nở, nhưng tôi lại có cảm giác không khí trong căn phòng này tựa hồ như đang cô đọng thành băng tuyết, khiến toàn thân tôi run lẩy bẩy.

Nhìn nơi đề lao sâu ngun ngút lại chật hẹp, độ rộng phòng tôi chắc cũng chưa tới một mét, có muốn dang tay cũng không được, vừa xong lại trông thấy tình hình quý dị, nỗi tuyệt vọng thừa cơ xông thẳng vào đại não.

Tôi nghĩ bụng, hay là cái cậu anh họ này đi ghi âm trộm Vương Tuyết Phi, bị cô ta phát hiện, cậu ta lại không dám phục thù Vương Tuyết Phi nên tới đây tìm mình đòi mạng nhỉ?

Tôi muốn la lên cầu cứu, nhưng bấp thập toàn thân căng thẳng quá độ, tuy đã há miệng hết cỡ nhưng lại chẳng bật ra được lời nào.

Bình thường tôi rệu vào lời ra, chuyện sinh tử cũng chẳng coi là gì, xưa nay chưa từng bao giờ sợ hãi như vậy.

Có thể là do lần đầu tiên trông thấy hồn ma đã làm sụp đổ chủ nghĩa duy vật hình thành trong suy nghĩ tôi bao nhiêu năm nay, lúc này tôi chỉ còn biết nhắm nghiền hai mắt chờ chết.

Nhưng đã nhắm mắt hồi lâu mà vẫn không thấy hồn ma của phục vụ viên đó tới giết tôi, lúc này tôi mới lấy lại được chút can đảm, từ từ trấn tĩnh trở lại, mở trừng mắt ra nhìn thì chỉ trông thấy phục vụ viên kia đang đứng trước mặt tôi, song hình như không có ý muốn hãm hại tôi.

Tôi muốn nói vài lời với đối phương, muốn thăm dò xem ý đồ của cậu ta là gì, nhưng vừa song vì quá căng thẳng nên đầu óc vẫn hoảng loạn, không biết phải mở miệng thế nào.

Không đợi tôi suy nghĩ, 311 đã nói với tôi:

- Em họ, mấy ngày nữa anh phải đi rồi, trong lòng anh vẫn còn vương bận với em, hai lần trước gặp nhau em toàn đến như gió về như bay, vẫn chưa kịp nói được lời nào, hôm nay anh tới đây là để nói lời cáo biệt với em.

Tôi cảm thấy cậu ta không hề có ý xấu nên cũng bình tĩnh hơn nhiều, trầm nghĩ, nhất định không được tiết lộ chuyện cậu ta nhận nhầm người, không cậu ta lại nổi cơn giận giữ lên thì mình coi như xong đời.

311 nhìn tôi im lặng, cho rằng tôi vẫn còn sợ hãi, bèn nói:

- Đừng sợ, tuy anh là hồn ma nhưng không muốn hại người, càng không thể hãm hại người thân của mình, chúng ta tuy chỉ là anh em họ, nhưng đã lớn lên cùng nhau, thậm chí còn thân thiết hơn cả anh em cùng một mẹ sinh ra, anh chỉ muốn hỏi em, mấy năm nay em sống có tốt không?

Tôi nghĩ nhất định không được có sơ hở, bèn đáp:

- Không thể cho là tốt, em làm công khắp nơi, ăn ít hơn lợn, làm nhiều hơn trâu, ngủ muộn hơn chó, dậy sớm hơn gà... đúng là cũng ném chút mùi đời vất vả.

Trong lúc nói những câu này, đầu óc tôi cũng đồng thời lo tìm cách ứng phó với những câu hỏi tiếp theo. Nếu cứ để cậu ta hỏi trước, như vậy mình sẽ rơi vào bị động, chỉ bằng cướp lời trước để làm chủ tình thế.

Không kịp đợi 311 phản ứng, tôi đã nói tiếp:

- Anh họ à, chúng ta đã bao nhiêu năm nay không gặp rồi, em nhớ cũng không rõ nữa, anh vẫn nhớ chứ?

311 nói:

- Đương nhiên là anh vẫn nhớ rồi, năm 1980 kể từ khi em đi thì chúng ta không còn gặp lại nhau, thậm chí đã hai mươi năm rồi đấy

Tôi đã nhìn ra chút manh mối, sờ đầu hỏi:

- Anh họ, cách đây không lâu em bị cửa kẹp vào đầu, thành ra đầu óc sinh lẫn lộn, chuyện trước đây em cũng không nhớ rõ lắm. Anh còn nhớ tại sao chúng ta lại xa nhau lâu như vậy không? Ngày ấy em đã đi đâu?

311 cũng gờ tay ra sờ vào đầu tôi, thân mật nói:

- Đầu em bị cửa kẹp à? Không được, nhất định phải tìm bác sỹ điều trị kịp thời, nếu để lại di chứng gì sẽ rất phiền phức đấy. Năm 1980, em đã kể cho anh nghe rằng, em đã phát hiện ra một ngôi mộ cổ đời Đường ở một ngôi làng nhỏ, em cảm thấy nó rất có giá trị nghiên cứu học thuật, tính một mình đến đó làm một báo cáo khảo sát. Nhưng kể từ lần ra đi ấy em đã không trở về nữa, mọi người trong nhà đã tới thôn đó tìm em nhưng không thu được kết quả gì.

Tôi nghĩ bụng: “Con ma này quả nhiên là ma ngốc, năm 1980 tôi mới lên ba tuổi, hiểu gì về khảo cổ mà nghiên cứu chẳng cứu. Bây giờ có thể khẳng định chắc chắn rằng, anh ta đúng là đã nhận nhầm người, chỉ có điều là tôi có tướng mạo hao hao giống em họ cậu ta nên mới dễ xảy ra sự tình này thôi.

Tôi lo cậu ta sẽ hỏi tiếp về phương diện khảo cổ học, vội khôn khéo lảng sang chuyện khác. Tôi bỗng dưng nhớ tới Trương Đào, bèn hỏi 311 có trông thấy Trương Đào trong khách sạn không.

Phục vụ viên 311 nghĩ ngợi rồi nói:

- Anh không biết ai là Trương Đào, song về chuyện của cô gái kia anh đang muốn nói với em đây. Nếu em vẫn theo đuổi cô ta, sớm muộn cũng ném mạng vào tay cô ta thôi. Bình thường bọn anh vẫn chịu sự đe dọa uy hiếp của ả, chỉ biết nuốt uất ức mà không dám nói ra, may mà hôm qua, cô ta dẫn về một người đàn ông, sau khi ăn thịt người đó xong, thì toàn thân ả bị một lớp tơ kén bao phủ khắp người, bọn anh muốn hạ thủ tiêu diệt ả, nhưng cái bọc kén ấy cứng như thép, bọn anh đã dùng rất nhiều cách nhưng vô ích. Vậy là đã cho ả vào một chiếc hộp rồi chôn trước cửa 311, cô ta mãi mãi không thể ra ngoài. Song em nhất định không được mở cái hộp đó ra nhìn đầu đấy.

Tôi nhớ lại chuyện kỳ quái tối hôm đó, chẳng lẽ cô ta là một quái vật đã thành tinh? Đang muốn hỏi cho rõ đầu đuôi thì thấy 311 đã từ từ ẩn vào tường rồi mất hút.

Tôi từng sờ chạm tay vào tường, chỉ nghe thấy mấy tiếng “keng.keng.”, thì ra quần áo lấy côn gỗ vào cửa sắt.

- Cậu kia, bộ phận pháp trị cho gọi đấy

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Tuần Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Câu Chuyện Thứ Ba (11)

Tôi bị giam giữ mười bốn ngày thì được phóng thích, khí khái anh hùng lúc mới bước vào đây, đến giờ này đã bị gần nửa tháng trong dề lao làm tiêu mòn đi không sót lại chút gì. Ngước lên nhìn bầu trời cao mới cảm nhận hết được ý nghĩa của tự do.

Tôi đi thẳng tới nhà tắm công cộng gội rửa sạch sẽ, đến tối trở về nhà thì vui đầu vào ngủ li bì, giấc ngủ tuyệt vời này diễn ra trong suốt cả một ngày một đêm.

Sáng sớm sau khi thức dậy, tôi đến công ty tìm Trương Đào, phát hiện cổng lớn công ty đã bị khóa chặt, đám nhân viên như chim thú vỡ tổ, muốn tìm một người hỏi han tình hình cũng khó.

Tuy không ưa gì nhân phẩm của Trương Đào, nhưng phải nói anh ta đối xử với tôi cũng không đến nỗi nào. Tôi quyết định tới khách sạn Hoàng Long để xem xem có manh mối nào của anh ta để lại không. Dù anh ta còn sống hay đã chết thì mình cũng phải làm rõ sự tình mới cảm thấy nhẹ dạ.

Một tháng nay tôi vẫn thường đi đi về về Hoàng Lâu Trán, bây giờ tự nhiên cảm thấy rất thạo đường.

Nhưng theo lệ thường tôi đã dạo vài vòng rồi mà vẫn không tìm thấy cái khách sạn đó đâu. Trong lòng âm thầm cảm thấy rất kỳ quái, có thể do tôi toàn đến đó vào buổi tối, lần này lại đi vào ban ngày nên đã nhầm đường chăng?. Vậy là tôi cho xe đi chậm chậm, tỉ mỉ quan sát những tòa nhà kiến trúc bên đường.

Bỗng tôi phát hiện phía trước có tiệm ăn nhỏ mình đã từng vào trong cái hôm ăn cơm “Bá Vương” rồi bỏ trốn. Khách sạn Hoàng Long cũng nằm đối diện với cái tiệm ăn này. Nhưng liếc mắt trước sau, chỉ thấy có mấy hàng xe hơi đậu men theo lề đường, bóng dáng của khách sạn đã mất tiêu đâu rồi.

Tôi cho xe dừng lại, đi vào quán ăn nhỏ hôm trước, lạ thay, chào đón tôi lại không phải là bà chủ hôm nọ mà là một đôi vợ chồng trung niên, mùi vị bánh ngọt cũng không được ngon như lần trước.

Tôi hỏi họ khách sạn Hoàng Long nằm đối diện có phải đã được di dời?

Ông chủ vừa bận tính toán sổ sách vừa tiếp chuyện:

- Ở đây làm gì có khách sạn nào? Đối diện rồi đi tiếp chỉ có nghĩa trang Hoàng Long của tân khu Hoàng Lâu Trán – Phố Đông thôi.

Vừa nghe được những lời đó thì thức ăn trong miệng tôi thiếu chút nữa phun vào mặt vị thực khách đang ngồi đối diện, vội lấy tay bịt miệng cố nuốt vào trong.

Bà chủ cũng đi lại tiếp chuyện:

- Ngày trước cũng có một khách sạn đấy, nhưng hai mươi năm trước một vụ hỏa hoạn đã thiêu rụi nó hoàn toàn, ngay đến cư dân sống gần đây cũng bị lửa thiêu chết không ít, cửa tiệm này của chúng tôi cũng không thoát nổi, quán này là gia nghiệp do ông cha tôi truyền lại, cha mẹ tôi cũng bị thiêu chết trong vụ hỏa hoạn năm đó, quả thật là quá thảm !

Ông chủ nghe bà chủ nói vậy như hồi ức lại chuyện cũ, thần sắc nhuốm nỗi bi thương:

- Phải đó, hơn một trăm người trong cái khách sạn đó và rất nhiều những người dân sinh sống xung quanh đều bị thiêu chết, sau này người ta cũng định cho xây một khách sạn khác, nhưng nghĩ tới có quá nhiều người bỏ mạng trong quá khứ, sợ xây lên lại không có ai dám tới, vậy nên mới quy hoạch khu đất đó làm nghĩa trang.

Lòng tôi băng giá, xương cốt như rã rời.

Bà chủ nói mẹ mình đã bị chết trong vụ hỏa hoạn năm xưa, mà tiệm ăn này không có chủ nhân nào khác, chẳng lẽ người phụ nữ lớn tuổi tiếp đón tôi hôm nọ chính là vong hồn của mẹ chị ta?

Tôi lại thăm dò:

- Ông chủ à, quán này có phục vụ buổi tối không?

Ông chủ trả lời:

- Quá ba giờ chiều là đóng cửa, tầm ấy khách vẫn, ban ngày kinh doanh phục vụ cho những khách tới đây tảo mộ, còn tối đến chẳng có ai muốn đến đây đi dạo đâu, haha... buổi tối mà mở cửa chắc chỉ phục vụ cho ma thôi.

Tôi nghe xong mà nổi da gà, cũng không hỏi thêm gì nữa, lập tức bước ra khỏi quán. Trước khi lên xe, tôi chợt nhớ tới chuyện phục vụ viên 311 đã nói với tôi, họ đã nhốt Vương Tuyết Phi trong một chiếc hộp rồi chôn trước cửa.

Tâm tưởng tôi nếu chưa làm rõ chuyện gì, đêm về nhất định ngủ không ngon giấc. Nhiều lúc rất căm thù thói hiếu kỳ của bản thân mình, biết rõ không nên đi, nhưng hai chân tôi cứ ngập ngừng không yên, vậy là toan cất bước đi vào nghĩa trang.

Có thể tiết thanh minh vẫn còn cách xa, nên trong nghĩa trang không có lấy một bóng người đi tảo mộ, bia mộ san sát nhau, được sắp đặt hết sức chỉnh tề, trên con đường nhỏ hẹp trồng rất nhiều tùng, chúng mang vẻ trầm mặc kính cẩn sừng sững đứng ở đó.

Nhìn lên bia mộ thì đều thấy có số hiệu, rất dễ để tôi tìm thấy bài mộ 311, tấm ảnh trên mộ cũng chính là nhân viên phục vụ nam tôi đã gặp ba lần trước đó. Tôi nghĩ nhất định anh ta cũng là nạn nhân của trận hỏa hoạn năm xưa. Chúng tôi tuy âm dương đôi đường, nhưng đã nhận nhầm nhau thành anh em họ, trong lòng tôi quả thực cũng có chút cảm tình với cậu ấy, lần sau đến đây tôi nhất định sẽ mang hoa tươi rượu trắng tới để cúng bái cho người dưới mộ, cũng coi như để tỏ lòng tưởng nhớ đối với cậu ta.

Ti mi quan sát xung quanh, nơi này quá nửa đều là phía trước cửa phòng 311 của khách sạn, không biết cậu ta chôn chiếc hộp ở đâu nhỉ? Dưới chân thì toàn là gạch đỏ phủ đất, một viên gạch đối diện với bia mộ bị vương vãi những mảnh vụn, tôi nghĩ rất có thể chiếc hộp đã được chôn ở đây.

Lấy tay nhẹ lật gạch, quả nhiên không tốn chút sức nào cũng bửa được nó lên. Bên dưới là một hộp tro cốt thể tích không lớn, màu đỏ thẫm, phía trên được gắn đá, còn xung quanh các mặt lại được trang trí hoa văn.

Tôi quên hết những lời dặn dò của phục vụ viên 311, lấy tay từ từ mở thành khe hở nhỏ, tò mò muốn biết Vương Tuyệt Phi sao lại bị nhốt trong một chiếc hộp nhỏ như này.

Vừa mở chiếc hộp, bên trong liền có một thứ gì đó giống như con bướm bay ra, con bướm đó hai cánh đón gió, mỗi lần sải cánh lại to ra gấp bội, trước mắt tôi hiện lên một tình hình không thể tưởng tượng nổi.

Trong nháy mắt, con bướm đó đã phồng to như một chiếc dù, trên mình nó là những vân vàng vân đen, giống như ong vậy, hai cánh lại như bướm, hoa văn trên đôi cánh như cây lá cỏ hoa, màu sắc sặc sỡ, dù là họa sỹ tài ba cũng không thể vẽ được đẹp như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Tuần Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Câu Chuyện Thứ Ba (12)

Đôi cánh của quái vật vừa giống ong lại như bướm đó biến hóa không ngừng, vừa xong là hoa cỏ sơn thủy, nháy mắt đã hóa thành hình một mỹ nữ mắt mày thanh tú khiến lòng người điên đảo.

Hoa văn trên cánh nó khiến tôi không thể rời mắt, nhất thời quên mất vấn đề sinh tử, cũng không lo bỏ chạy.

Mỗi khi quái vật đập cánh, lại có một thứ mùi hương phả vào mũi tôi, khiến máu tươi trong khoang mũi chảy ra như dòng nước.

Máu chảy vào miệng khiến đầu lưỡi mặn tanh, toàn thân kinh động, giờ tôi mới như chợt thức tỉnh.

Lúc này, quái vật đã ở tôi rất gần, không kịp nghĩ nhiều, tôi lấy tay chặn lấy lỗ mũi ngăn máu chảy, quay người toan bỏ chạy.

Quái vật dang rộng hai cánh, đuổi bám sát theo tôi.

Nghe sau mình có tiếng gió, tôi biết nó đang cách tôi rất gần, muốn dồn hết tốc lực rượt chạy, đầu óc mỗi lúc một tỉnh táo, nghĩ thầm, lực quân chạy kiểu gì cũng thua không quân, nếu cứ lao đầu cắm cổ chạy về phía trước thì hôm nay có trăm cái mạng cũng chẳng ăn nhằm gì.

Thế là trong nháy mắt chuyển người, tôi không chạy theo đường thẳng, mà chạy vòng quanh mộ của phục vụ viên cho nó đuổi theo.

Quái vật tuy tạm thời không làm gì được tôi, nhưng sức người có hạn, nếu cứ chạy vòng quanh tiếp thế này thì sức cạn lực kiệt mất.

Hơn nữa máu mũi vẫn chảy ròng ròng, nếu không chết vì mệt thì cũng chết vì mất máu. Sau khi chạy được vài vòng, đầu óc tôi bắt đầu choáng váng, dưới đất như nở hoa bông, ngay lập tức ngã lăn người xuống.

Trong nghĩa trang hiu quạnh tĩnh mịch, tuyệt không có bóng người, cùng lắm thì thoảng lại có tiếng chim riu rít trong lùm cây vọng ra. Tôi ngẩng mặt nhìn trời xanh mây trắng, chưa bao giờ quý trọng tính mạng mình đến vậy, thật sự không muốn hôm nay phải bỏ mạng ở nơi này.

Quái vật đuổi được mấy vòng thì như phát cuồng phát dại, nó không còn bay lòng vòng theo tôi nữa mà lấy đà vút lên trên cao, ra sức vỗ rộng hai cánh làm sinh ra một luồng khí mạnh mẽ vô cùng.

Tôi không thể nào chạy tiếp được nữa, đành phải ngồi xuống dựa lưng vào bia mộ.

Chỉ trông thấy dưới ánh mặt trời, phần dưới bụng của quái vật hiện ra một vòng hào quang, từ trên người phóng ra vô số những cây kim như lông tơ.

Tôi rùng mình, lời Bảo Thạch ngọc nói quả nhiên là thật, tôi đã quá sơ suất.

Những cây kim ấy phóng thẳng vào người khiến tôi bị mất máu quá nhiều khó lòng chống đỡ, nhưng bản năng sinh tồn đã khiến mấy phần lực khí còn lại được dịp bùng lên, tay trái nắm chặt vào bia mộ, tay phải chống xuống đất.

Vì dùng lực quá mạnh, hết thấy kim châm trong người quái vật đều bị đâm vào bia mộ, muốn rút cũng rút không nổi, nó vội kêu rú lên.

Tôi xé vệt miếng vải áo để bịt máu mũi. Nghĩ bụng, lúc này không chạy còn đợi lúc nào nữa. Thoát thân rồi ta sẽ chuyển nhà đến Tân Cương, đến lúc đó mày muốn giết tao e là không dễ vậy đâu.

Vậy là tôi lại quay người cắm cổ chạy, được tầm hơn năm mươi bước mới ngoảnh đầu lại quan sát xem quái vật đã thoát thân chưa.

Chẳng ngờ quái vật đó đã bất động, thân thể biến thành màu vàng nhạt, tôi dừng bước mon men lại gần quan sát, phát hiện nó đã ở trong một cái kén.

Tôi thầm nghĩ, cơ hội tốt như này, nếu không tiện tay giết nó vẹn toàn tính mạng, sau này nó sẽ lại đi hại người. Lúc này tôi sao có thể tham sống sợ chết, chỉ nghĩ cho an nguy của mỗi cá nhân mình.

Có điều trong tay tôi không có vũ khí. Đảo mắt ngang dọc, phát hiện bên đường có mấy tảng đá núi, tảng nhỏ nhất cũng phải nặng khoảng mười bảy mười tám cân. Tôi không thể không mượn cơ hội này để tiêu diệt nó. Trước đây cãi vã đánh nhau thường dùng gạch tương người, tảng đá này tuy không được thuận tay nhưng cũng rất có tác dụng.

Tôi ôm lấy tảng đá đó lên rồi đi lại gần bên quái vật, chỉ thấy nó giống như xác ve, vừa này còn năm màu bảy sắc, giờ phần đuôi lại bị dán chặt vào bia mộ, phần bụng bị nát thành một mảng.

Tôi ha ha cười lớn, dùng sức nhấc tảng đá lên đập lên người quái vật, chất dịch đen như mực trong người nó không ngừng tuôn ra, cũng không biết máu của nó là thứ gì nữa.

Tôi không chút nương tay, một khi đã động thủ thì tuyệt đối không lưu tình.

Nhưng thật ra lúc này tôi đang sợ hãi cực độ, tuy cho rằng mình ra tay hơi độc ác nhưng trước giờ cũng chưa từng giết chết sinh vật nào to đến vậy, trước đây “đỉnh” lắm cũng chỉ là giết chết vài con chuột, hoặc là gián rết các loại...

Tôi vừa phang nó vừa hùng hục khí thế nói:

- Mày muốn ăn thịt tao à? Mày chỉ ăn thịt được ông chủ của tao thôi, còn tao là ai mà để mày làm hại chứ?... Tao với Tổng giám đốc đã từng bắt tay nhau... Tao... Tao... Mẹ kiếp, tao nằm trong tốp mười thanh niên kiệt xuất toàn quốc đấy... Mày dám đuổi tao... xem xem tao có đập chết mày không...

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Tuần Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Câu Chuyện Thứ Ba (13)

Cũng không biết ra tay bao lâu, chỉ nhớ đến khi tảng đá trong tay đã bị vỡ ra thành mấy mảnh, toàn thân nhuộm máu của mình và quái vật, quần áo cũng bị rách tươm, khi ấy tôi mới hết ý định động thủ tiếp.

Cúi đầu nhìn quái vật, cơ bản nó đã không còn nguyên hình nguyên dạng nữa rồi.

Tôi ngồi xuống bên bia mộ thờ đóc, có lẽ tôi chưa đến mức đoan mệnh, cuối cùng vẫn có thể chiến đấu để bảo toàn tính mạng, tuy chiến thắng này không được vẻ vang cho lắm nhưng dù sao cũng có thể tiễn Vương Tuyết Phi sang thế giới khác.

Lúc này tôi phát hiện phía sau bia mộ có một ụ đất hình chóp giống như tổ ong, quan sát kỹ, thì ra đó là một cái hang, phía trên còn có lỗ nhỏ đủ để một con côn trùng vừa phải chui vào.

Xem ra đây chính là “Tổ cũ” của Vương Tuyết Phi như lời vong linh phục vụ viên từng nói.

Tôi lấy tay phá nó, những cái tổ này khá kiên cố, phải gắng vài ba lần mới bừa được nó ra thành hai nửa.

Không gian bên trong cũng chỉ bằng với chiếc hộp đựng tro cốt, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, mọi thứ trong hang lấp lánh rực rỡ tựa như các loại châu báu vậy.

Tôi bèn lấy ra hai sợi dây như bạc trắng, quan sát tỉ mỉ thì thấy nó đều là đồ thật, có thể đây đều là những thứ mà quái vật được đám đàn ông tặng cho lúc sinh tiền.

Thế nhân ai chẳng thích tiền, cũng thường nghe câu: chết vì tiền. Không ngờ là quái vật thì cũng không ngoại lệ, đúng là rất biết bắt kịp trào lưu của thời

đại.

Tôi vui sướng hơn bao giờ hết, chuyến đi hôm nay thật không uống chút nào, số dây chuyền bảo ngọc này tôi cũng không khách sáo đem đi, coi như đây là phí bồi thường tiền thuốc thang và tinh thần quái vật đền trả cho tôi. Vừa nãy chín phần chết một phần sống cũng đủ khiến tôi hồn xiêu phách tán rồi.

Trước sự tác động của văn hóa vật chất, vết thương trên tay tôi hình như không còn đau đớn nữa, vừa xong còn hoa mặt chóng mặt vì mất nhiều máu, mà giờ tự nhiên lại hùng hực tinh thần.

Tôi cho hết số châu bảo vào trong chiếc túi nhỏ của áo khoác ngoài, đoạn đứng trước mộ của phục vụ viên vải hai bãi, rồi mới liếc mắt nhìn cái thân thể xác xơ biến dạng của quái vật, tự nhủ: “Luong duyên tuy tốt nhưng không được dài lâu, chào cậu tôi phải đi đây”.

Nói đoạn toan cất bước rời khỏi nghĩa trang Hoàng Long.

Sau này tôi bán số châu bảo đó lấy tiền làm ăn, hợp tác với A Hào, Xú Nư mở công ty thuốc.

Một năm sau, trong lúc vô tình tôi đã đọc được một mẩu tin tức: “Tại nghĩa trang Hoàng Long khu Hoàng Lâu Trấn, nhân viên quản lý đã phát hiện một hố sâu dưới có chôn một lượng lớn thi thể đã bị phân hủy, toàn bộ đều là nam giới trung niên, qua giám định được biết, hầu hết đều là người châu Á, một số ít là người châu Âu, theo thống kê, thì số lượng thi thể phải lên tới hơn hai trăm. Còn về nguyên nhân cũng như thời gian tử vong vẫn đang trong quá trình điều tra làm rõ...”.

Tôi thâm kinh hoàng, quái vật đó đã hại chết bao nhiêu người như vậy, nghĩ lại chuyện hôm đó mà không khỏi rùng mình, chỉ chút nữa thôi thì hôm nay mình cũng nằm trong mục tin tức này rồi.

Song tôi vẫn đắc ý mừng thầm vì cảm thấy mình đã trừ hại cho dân, đơn thương độc mã mà cũng có thể xử lý được con quái vật lợi hại đến vậy, như này có thể gọi là: bản lĩnh hào kiệt vô song ẩn mình trên thế giới.

Tiếc thay hôm đó lại không có “kẻ mực kích” có mặt ở hiện trường để đưa tin, không thì tên tuổi tôi đã vang xa tứ hải, lại không biết có bao nhiêu thiếu nữ tôn tôi làm thần tượng, nguyện được làm người tình trong mơ của tôi.

Ôi, đen đủi quá, đành phải tiếp tục sống cuộc đời vô danh vậy thôi. Chỉ có thể nghĩ tới lời tưởng niệm trên bia mộ những anh hùng Matxcova vô danh để tự an ủi lòng mình: “Tuy tên tuổi các anh không ai biết, nhưng công lao của các anh ghi nhớ mãi muôn đời”.

Xú Nư hỏi:

- Như vậy là hết rồi sao?

Tôi nói:

- Hết rồi, cậu còn muốn gì nữa?

- Cậu chẳng có đầu óc kinh tế gì cả, sao không bắt sống nó hoặc là biến xác nó thành vật phẩm rồi mang tới Trung Đông, bán cho một ông trùm dầu mỏ nào đó thích sưu tầm của lạ, như vậy nửa đời còn lại của chúng ta chẳng còn phải lo miếng cơm manh áo nữa.

- Cậu im ngay cho tớ nhờ, thông minh quá nhỉ. Nếu chúng ta đem bán quái vật đó không khéo lại bị công an tóm cũng không chừng, rồi lại bị gán cho cái tội danh buôn lậu động vật bảo tồn cấp quốc gia, vậy thì đúng thật là nửa đời còn lại không lo ăn uống nữa vì hàng ngày vẫn được phục vụ cơm tù mà.

Xú Nư nói:

- Quái vật đó sao có thể được coi là động vật bảo tồn cấp quốc gia được chứ? Minh thấy nó còn đáng tiền hơn cả quốc bảo gấu trúc đấy.

- Trung Quốc ta cứ thử gì quý hiếm đều đáng tiền cả, cậu có biết nước ta thử gì nhiều nhất và cũng không đáng tiền nhất không?

- Đương nhiên là mình biết rồi, Trung Quốc ta chính là dân số đông đấy mà.

Đặng Minh Nguyệt và Lục Nhã Lan che miệng cười, Lục Nhã Lan lấy ra một gói sô-cô-la chia cho mọi người, lúc này bụng đang rỗng tuếch, sau khi cảm ơn tôi bỏ ngay vào miệng nhai ngấu nghiến.

Cụ Trần cất lời:

- Thật ra quái vật đó không phải là loài bướm đầu, thời trẻ tôi cũng từng được nhìn thấy rồi.

Chúng tôi tò mò nháo nhác gắng hỏi sự tình.

Cụ Trần thưa:

- Người bình thường sau khi chết đi, trong cơ thể sẽ có một luồng khí uất khó tiêu giải, luồng khí này không hình dạng không màu sắc, phải rất lâu mới có thể phân giải, nếu chẳng may nhiều luồng khí uất hội tụ với nhau, như vậy chúng sẽ hợp thành một tổ côn trùng, ong bướm kiến... hấp thụ loại uất khí này có thể sẽ biến dị thành tinh, bắt những đàn ông trung niên có đủ dương khí làm thức ăn, mỗi ngày chúng sẽ ăn một người và mỗi lần như vậy cũng sẽ

được tiến hóa thêm một bước, đồng thời hoa văn trên mình chúng cũng mỗi lúc một tinh xảo rực rỡ hơn.

Chúng tôi như chợt bừng tỉnh, vội hỏi cụ Trần con quái vật có tên là gì?

Cụ Trần nói:

- Nó tên là Tang Khốc, có lúc lại được gọi là Thi Bích, được ghi chép rất nhiều trong thư tịch Đạo giáo.

Tôi nói với cụ Trần:

- Tang Khốc? Chẳng trách có người gọi nó là “Chị ba” (tam cô) (Tam Cô, đọc tiếng Hán gần giống như Tang Khốc). Hóa ra là vậy.

A Hào không nói lời nào từ lúc tôi bắt đầu câu chuyện đến khi kết thúc, chỉ chăm chú nghe từng câu từng chữ, lúc này bỗng dừng hỏi cụ Trần một câu:

- Cụ à, trong thôn mình có ngôi mộ cổ đời Đường nào không?

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Tuần Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Câu Chuyện Thứ Ba (14)

Nghe A Hào hỏi vậy, toàn thân cụ Trần như kinh động, vẻ mặt dần biến sắc, nói:

- Sao cậu lại hỏi vậy? Tôi ở cái thôn này đã hơn sáu mươi năm nay, nhưng chưa từng nhìn thấy có mộ cổ đời Đường nào cả.

Đoạn cụ đứng dậy rồi nói tiếp:

- Thôi mọi người cứ thông thả nói chuyện tiếp đi, thân già này sức khỏe đã kém, muốn vào trong ngủ tiếp.

Không đợi chúng tôi ứng khẩu, cụ Trần đã quay người đi vào trong, cửa phòng cũng khóa chặt.

Tôi và A Hào nhìn nhau, cảm thấy hình như có gì đó hơi bất thường, nhưng cũng không hiểu rốt cuộc là vấn đề gì, chỉ âm thầm cảm giác một tia bất an.

Cụ Trần có đi ngủ hay không thì Xú Ngu cũng chẳng mấy để ý, sô cô la cậu ta cắn vài miếng là hết, còn phần của Lục Nhã Lan mới chỉ ăn một miếng nhỏ, cậu ta lập tức để lộ điệu cười hiền lành nói:

- Em gái à, sô cô la đâu phải ăn như thế, em ăn vậy là không đúng cách rồi, kè làm anh đây không thể giương mắt ngồi nhìn như vậy được, để anh dạy em nhé.

Lục Nhã Lan cười nói:

- Ăn sô cô la cũng phải có cách riêng cơ à? À, em biết rồi, cái anh muốn nói liên quan đến nhiệt độ trong phòng phải không? Trước đây em đọc trên tạp chí nên cũng biết rồi. Nhưng mà em không phải là em gái của anh đâu nhé, trông anh đen rậm thế kia cơ mà, nhìn chúng ta không giống huynh muội tạo nào.

Xú Ngu chìa tay ra lấy miếng sô cô la Lục Nhã Lan đang ăn dở:

- Anh đâu bảo là anh em ruột, xưng hô như vậy là vì anh không muốn coi em là người ngoài thôi mà. Anh cũng không phải nói cách ăn sô cô la, mà là cách khi ăn sô cô la. Để anh làm mẫu cho em xem nhé.

Vừa dứt lời, Xú Ngu đã nhét cả miếng sô cô la vào mồm, còn ra vẻ trịnh trọng nói:

- Vừa thưởng thức hương vị đậm đà của sô cô la, vừa suy ngẫm về đường đời nhân sinh, thế mới gọi là hưởng thụ cuộc sống chứ.

Quả đúng như người ta thường nói: nước trong thì không có cá, người tốt thì không có kẻ thù, da mặt Xú Ngu chắc phải dày hơn tường thành ba phần. Mọi người cười ồ lên, khiến bầu không khí ngọt ngào khó chịu trong đêm mưa như tan biến.

Đặng Minh Nguyệt vẫn muốn nghe chúng tôi kể chuyện, vậy là ra chiều muốn tôi kể thêm một câu chuyện khác.

Lúc này tôi hơi mệt mỏi, bèn kiểm soát nói với cô rằng, hồi nhỏ mình từng bị mắc chứng tê liệt hải nhi, chỉ có thể kể được câu chuyện vừa xong thôi, chứ không còn nhớ chuyện nào khác để kể tiếp.

Thấy vậy Lục Nhã Lan vội nói với Đàng Minh Nguyệt:

- Cô Đàng à, cô kể cho ba người họ nghe câu chuyện về bức tranh cổ do tổ tiên truyền lại của nhà cô đi, lần trước sau khi xong, em cảm thấy thật sự rất thần kỳ, lại có chút cảm giác liêu trai nữa chứ.

Tôi với A Hào đang ngáp ngáp dài vì con buồn ngủ, bỗng nghe thấy mấy từ tranh cổ của tổ tiên truyền lại, tinh thần lại được dịp phấn chấn hẳn lên.

Đàng Minh Nguyệt không giống như những cô gái câu nệ nhu mì bình thường khác, mà cực kỳ thoải mái, tính cách hướng ngoại và tràn đầy hoạt bát như con gái nước Mỹ vậy, người khác muốn cô ấy kể chuyện, cô cũng không ngại ngần đáp ứng liền.

Lục Nhã Lan nói :

- Mọi người cứ nói chuyện đi nhé, em phải ra xe lấy chút đồ ăn, nhân tiện gọi điện thoại về cho người nhà yên tâm.

Nói đoạn bèn đứng dậy ra ngoài lấy đồ.

Trong lúc này, Đàng Minh Nguyệt đã kể cho chúng tôi nghe câu chuyện về một bức họa do tổ tiên nhà cô ấy truyền lại.

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Tuần Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Câu Chuyện Thứ Tư (1)

Những năm cuối đời Minh, thiên hạ đại loạn, thiên tai, khói lửa binh đao diễn ra liên miên, cuộc sống của lão bách tính đều đứng vô cùng.

Tuyển phòng thủ Ninh Viễn Cẩm Châu ngoài thành bị đánh cho tan tác như một nồi cháo, triều đình không còn cách nào khác phải tăng các khoản thuế má để chi trả cho quân đội.

Do các khoản chi tiêu của triều đình quá lớn, bách tính lại không đủ sức cống nộp, dẫn đến giặc giả hoành hành khắp nơi, từ châu đến huyện, cảnh tượng nơi đâu cũng như gió mùa thu thổi quét lá khô, quan binh thì như ngon cỏ nhỏ nhoi trước trận cuồng phong.

Tại Tứ Xuyên, bọn giặc giết người không chớp mắt, người dân vùng này trăm kẻ không biết có sống nổi được một người hay không. Ở Hà Nam, lũ giặc còn cho mở cửa sông để nước tràn vào nuốt thành, hàng vạn người đã bị chôn ngập trong bùn cát. Kể từ ấy không còn trông thấy mặt trời nữa. Thiên Hạ không khác nào một chiếc chảo lửa, khắp nơi không lũ lụt thì lại hỏa hoạn.

Trung Quốc khi ấy, chỉ có hai tỉnh Giang Tây và Triết Giang còn tạm được cho là thái bình. Phần vì hai tỉnh này đều là nơi cất giữ ngân khố, kho lương của triều đình, tiền cống nộp của Hoàng đế Tông Trinh cũng hầu như chỉ dựa vào thuế má thu được của hai nơi này. Cho nên trước nay đều được triều đình cho đóng quân trọng yếu ở đây, hơn nữa hai tỉnh Giang Nam này xưa nay vốn có tiếng đông đúc trù phú, nếu nói đời sống của người dân sung túc yên ổn cũng không ngoa.

Đàng gia khi ấy là gia tộc lớn nhất nhì trong thành, tiền tài như nước. Đường gia của Đàng gia khi đó là Đàng Vinh, hết mực giữ tôn nghiêm gia giáo cho dòng tộc.

Ông ta có người con trai tên Đàng Tử Lý, là một thiếu niên anh tuấn, thông minh đỉnh ngộ, lại hoạt bát lanh lợi, có tài thơ phú.

Khách đến nhà mong được kết giao làm thông gia cứ nườm nượp không ngớt, nhưng Đàng Vinh không ưa, chỉ muốn Đàng Tử Lý chuyên tâm đọc sách.

Không may thời thế chiến loạn, giặc giả làm một trận đại phản kích hung hãn, tuy quan binh như rừng nhưng cũng không dám “giương” mình phòng ngự, thổ phi khắp nơi thừa cơ đang lúc chiến loạn ra sức vào thành giết người cướp của, phóng hỏa đốt nhà bắt kẻ ngày đêm.

Với tình cảnh đó, dân chúng chỉ còn cách chuyển nhà chạy đến nơi khác tránh nạn, lương khố của Đàng gia cũng bị loạn dân vơ vét sạch, Đàng Vinh đành mang theo gia quyến tới huyện Trung Cốc xin nương tạm ở nhờ. Thân sĩ phú hộ nơi này thấy Đàng Vinh là người có tiếng tăm trong thiên hạ, cho nên cũng thu xếp cho họ mấy gian phòng để ở tạm, lương thực và nhu yếu phẩm cũng cung ứng đầy đủ không thiếu thứ gì.

Đàng Tử Lý vì vội vã chuyển nhà nên không kịp mang theo sách vở, việc học hành tạm thời bỏ dở, hàng ngày chỉ biết ra ngoài thôn tản bộ giải sầu.

Trong thôn có người họ Vương, nhà đối diện với nơi Đàng Tử Lý ở nhờ, vợ của Vương ba mươi tuổi, đoan trang mặn mà hết mực, khác hẳn với những phụ nữ khác trong thôn. Họ có cô con gái tên Liễu Nhi, còn xinh đẹp hơn cả mẫu thân. Vẫn thường hay theo mẹ xay lúa trước sân nhà.

Một hôm Liễu Nhi cầm một cây chổi đi ngang qua trước cửa nhà Đàng Tử Lý, tuy mặc đồ vải thô đã sờn, cũng không có trang sức đất tiền, vậy mà tóc búi cao, mắt mày thanh tú.

Đàng Tử Lý thoáng trông thấy đã bị cuốn hút ngay, ánh mắt dõi theo đến khi cô gái đi khuất hẳn rồi mới quay người vào trong nhà.

Sau khi về nhà thì trần trở nhớ nhung mãi không thôi. Đến sáng thức dậy cũng chưa kịp rửa mặt đã vội ra ngoài cửa đứng đợi.

Sắp về trưa, cuối cùng cũng trông thấy Liễu Nhi đi qua cửa.

Đàng Tử Lý ngấm nhìn Liễu Nhi thật kỹ, thấy đôi bàn chân nàng nhón như măng tre thì yêu thích lắm, đứng ngây người hồi lâu không rời mắt.

Mãi tới khi mẹ của Liễu Nhi là Vương Thị đi lại, thì khi ấy Đàng Tử Lý mới cảm thấy bối rối, rồi quay người bỏ đi trong tiếc nuối.

Vương Thị đã cảnh giác ý đồ của cậu ta, kể từ đó không để Liễu Nhi bước ra khỏi cửa, mọi chuyện trong nhà cần ra ngoài thì đều tự thân làm hết.

Đàng Tử Lý buồn bã vô cùng, trong lòng thầm thương trộm nhớ bóng hình Liễu Nhi, tình trong như đã mà không biết tỏ cùng ai.

Một ngày nọ, đang ngập ngừng tư lự trong sân nghe ve sầu kêu. Bỗng có vật gì đó rơi keng dưới chân, ghé mắt nhìn xuống, thì ra đó là một chiếc nhẫn bạc. Ngó nghiêng xung quanh, chỉ trông thấy Liễu Nhi đang đứng ngoài cửa vừa thỏ thẻ cười vừa chỉ tay về phía chiếc nhẫn dưới đất, như ra hiệu nhờ Đàng Tử Lý nhặt lên giùm.

Đàng Tử Lý hiểu ý, vội nhặt chiếc nhẫn lên đặt vào khẩu áo, lúc ngẩng đầu lên nhìn thì nàng đã đi xa mất rồi.

Đàng Tử Lý u sầu không biết giải bày cùng ai, vậy là xuất khẩu làm đôi câu thơ:

Nhẫn bạc như trăng khuyết

Tơ trời giữa trời cao

Lạc xuống giữa nhân gian

Nhẫn bạc như tuyết trắng

Ta muốn hỏi trời xanh

Tâm lòng này biết ngỏ cùng ai...

Không lâu sau, giặc giã bị quan quân đàn áp, gia đình Đàng Vinh chuẩn bị trở về quê hương. Đã mua một chiếc thuyền lớn để trở người và hành lý, chỉ chờ gió thuận ngày đẹp là lên đường.

Đàng Tử Lý cả ngày đứng ngoài cửa nhà, rất muốn thổ lộ tình cảm với Liễu Nhi, vậy mà người đã như ngọn gió cuốn tới nơi nao.

Đến ngày phải lên đường, cánh buồm vải đã được căng lên đón gió, gia nhân của Đàng gia lũ lượt kéo nhau lên thuyền, buồm thuận chiều gió, chẳng mấy chốc mà đã đi xa hơn chục dặm. Đàng Tử Lý nhìn con nước tung trào không khỏi thở dài ảo não. Hận không thể chấp lên người đôi cánh bay vượt Trường Giang...

Vừa nghĩ tới đó, bèn cảm giác người nhẹ tênh như một chiếc lá, theo gió cuốn tới bờ phía bắc, đi về phía trước lại phát hiện đường đi đã không còn giống như lúc trước.

Hai bên đường cây cối um tùm, đi xuyên vào trong lại trông thấy có mấy căn nhà tranh, không gian tĩnh mịch không có lấy bóng người.

Đàng Tử Lý giục già tiến đến gần căn nhà tranh, muốn xem xem bên trong có người ở hay không, tiện thể hỏi đường luôn.

Lại nghe thấy bên trong nhà có tiếng khóc ai oán nào nùng, trong lòng Đàng Tử Lý sẵn đã mang nỗi u buồn, giờ lại nghe tiếng khóc thì lại cảm thấy sâu khổ vạn phần.

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Tuần Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Câu Chuyện Thứ Tư (2)

Đặng Tử Lý nghe có tiếng khóc, bèn đẩy cửa đi vào, chỉ trông thấy một cô gái gương mặt đỏ ửng đang cúi đầu khóc nức nở, cảm thấy đã thất lễ, Đặng Tử Lý vội lui ngay ra ngoài cửa.

Nhưng trong nháy mắt quay người bỏ đi, bỗng nghe thấy cô gái cất giọng nói:

- Đối diện với nhà em là Lý lang phải không? Chàng đã bỏ em mà đi, sao bây giờ còn quay lại ?

Đặng Tử Lý nhìn kỹ cô gái, không ngờ lại chính là Liễu Nhi. Nỗi sầu bi trong lòng trào dâng cất thành tiếng khóc.

Liễu Nhi từ trong nhà đi ra, lấy chiếc khăn tay màu đỏ lau nước mắt trên mặt Đặng Tử Lý, đoạn nói:

- Trước cha mẹ có tìm người mai mối để gả em cho người ta nhưng không thành. Em bị mẫu thân giam lỏng, không thể bước chân ra khỏi cửa, từ nay về sau chỉ còn biết ở trong nhà đợi tin chàng đến cầu hôn thôi.

Vừa dứt lời cô gái đã vội đi vào trong.

Đặng Tử Lý muốn theo cô gái vào trong nói đôi lời nữa, thì chợt nghe tiếng chó sủa nháo nhác trong thôn mà một phen thất kinh, giật mình tỉnh dậy thì ra vẫn đang nằm trên thuyền, chuyện vừa rồi chỉ là một giấc mơ mà thôi.

Sau đó chàng đem giấc mơ này kể cho cha mẹ nghe, Đặng Vinh cho rằng cô gái này chỉ là hạng dân nữ bình thường, lại nghĩ đường xá xa xôi cách trở, việc cầu hôn sẽ không dễ dàng, vậy là gạt phắt chuyện này sang một bên.

Đặng Tử Lý thấy thái độ của cha mình kiên quyết, không hề ra điều thương lượng, mà ưu sầu sinh bệnh, cơm không nuốt nổi vào dạ.

.....

Thời gian dần trôi, khi ấy đã đến tiết xuân, bên hiên liễu rủ, yến oanh rít rít gọi đàn...

Nhưng trong tim Đặng Tử Lý thì nỗi u sầu vẫn không hề nguôi ngoai, bèn viết lên trên giấy một bài thơ:

Vân hoàn vụ hoàn bản đa tư

Kỷ đắc tương phùng nhất tiểu thời

Chuyển phán thiêu hoa không thị mộng

Ưu liên xuân liễu quả tình tở

(Tạm dịch)

Suối tóc mây sương vẽ yêu kiều

Xao xuyên lòng ta nụ cười trao

Nay xuân vừa đến giấc mộng tan

Buồn trông xuân liễu chút tình vương

Viết xong thì chìm vào giấc ngủ, Đặng Vinh đọc được bài thơ, lại thấy Đặng Tử Lý chẳng làm được công trạng gì về vang thì bực tức lắm. Nhưng nghĩ tới Đặng Tử Lý đang mắc bệnh nên cũng không nói năng gì.

Đến tiết Thanh minh, dòng người nô nức, Đặng Tử Lý cũng ra ngoài tản bộ mong người ngoai nổi lòng.

Đi tới lúc hoàng hôn, mặt trời dần xuống núi, người ngựa cũng dần dần, trên đường chàng gặp một cụ bà tóc bạc trắng như cước đang đứng bên đường.

Cụ bà dõi nhìn Đặng Tử Lý mãi hồi lâu, rồi đi lại nói:

- Quả là một thư sinh trẻ tuổi mặt mày khôi ngô, có điều thần sắc của cậu quá ưu sầu, phải chăng là có nỗi lòng gì? Nếu không ngại mong cậu cứ giải bày, thân già này biết đâu lại giúp được thì sao.

Đặng Tử Lý than thở:

- Đúng là cháu có tâm sự, nhưng e là cụ không thể giúp được gì đâu.

Cụ già nói:

- Chỉ sợ cậu không có tâm sự thôi, nếu có, thân già này nhất định sẽ giúp được.

Đặng Tử Lý cảm thấy lời lẽ của bà cụ rất kỳ dị, bèn dốc bầu tâm sự một hồi.

Cụ bà cười nói:

- Chuyện này có gì khó, giả như hôm nay không gặp tôi, thì chắc có lẽ cậu sẽ ưu sầu tích bệnh mà chết.

Đặng Tử Lý vội kính cẩn mong nhận được lời chỉ dạy.

Cụ bà nói:

- Cách đây nửa dặm có một ngôi nhà, mẹ con Vương Thị đang ở đó. Nếu không tin có thể theo tôi đi về phía trước xem thế nào.

Nghे vậy Đặng Tử Lý không chần chừ mà theo chân cụ bà ngay. Mãi tới khi nhìn thấy mấy gian nhà tranh, có rệu leo bao quanh, tán cây cao rậm rạp che kín cả mặt trời, không gian âm u tĩnh mịch.

Cảnh tượng lúc này không khác gì so với trong giấc mơ hôm trên thuyền, Đặng Tử Lý hết sức kinh ngạc, bèn hỏi cụ bà:

- Cháu đang nằm mơ phải không?

Cụ bà đáp lời:

- Rõ ràng là ta dẫn cậu đi mà, nào phải nằm mơ.

- Nhưng nơi này rất giống cảnh tượng cháu từng nằm mơ thấy.

Cụ bà hơi giận:

- Cảnh thật người thật hà tất phải đa nghi.

Đặng Tử Lý hỏi:

- Giờ đang là tiết Thanh minh, đậu đỗ leo rệu sao đã đâm chồi tốt như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Tuần Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Câu Chuyện Thứ Tư (3)

Cụ bà cười:

- Thử sinh uống say rồi, xin hãy nhìn kỹ lại xem.

Đặng Tử Lý dụi mắt, quả nhiên trên rệu không phải đậu đỗ mà chỉ có cây leo chẳng chịt mọc như nhưng.

Không lâu sau thấy mẹ của Liễu Nhi là Vương Thị về mặt rạng rỡ ra ngoài nghênh đón, còn nói với Đặng Tử Lý:

- Đã hơn một năm không gặp, vậy mà tiêu tụy đến mức này rồi sao.

Đặng Tử Lý khóc mà kể nỗi sự tình.

Vương Thị nghe xong nói:

- Lệnh tôn (cách xưng hô tỏ ý kính trọng) đường đường là con nhà phú quý phù hoa vậy mà lại có lòng với con gái tôi như vậy. Tôi biết cậu thật lòng thật dạ, có ý dẫn người mai mối tới đây nói chuyện. Nếu có thể thành đôi thành lứa đương nhiên là rất tốt, nhưng vẫn mong lệnh tôn thành ý cầu hôn.

Đặng Tử Lý ân cần đa tạ, cụ bà đi theo cũng nói giúp được vài lời.

Vương Thị trầm ngâm hồi lâu mới nói tiếp:

- Thiếu gia cậu nếu thật lòng muốn thành hôn với con gái tôi, vậy việc không thể chần trừ.

Đặng Tử Lý chỉ cầu được thành hôn với Liễu Nhi, nào còn để tâm tới điều gì nữa, vội đồng ý ngay.

Vậy là đi quét dọn các phòng, sửa sang giường chiếu chăn gối, cụ bà còn giúp Liễu Nhi sửa soạn trang điểm, cùng Đặng Tử Lý bái đường, làm lễ thành hôn.

Đặng Tử Lý ngắm nhìn Liễu Nhi như lâu ngày mới được trông thấy mặt trời, đôi bên tình tứ nhìn nhau lòng vui phơi phới, bèn hỏi Liễu Nhi sao lại ở nơi này?

Liễu Nhi đáp:

- Thiếp ra ngoài thôn mua vải, được một lão bà họ Du dẫn về, không ngờ mẫu thân thiếp cũng đã ở đây, vậy là bèn trú tạm ở đây một thời gian. Thiếp hỏi lão bà mới biết, nơi này gọi là Du Thị Trang Viên.

Cứ như vậy hơn một tháng trôi qua, Đặng Tử Lý và Liễu Nhi quấn quýt nhau như hình với bóng, bỗng một ngày Đặng Tử Lý chợt nhớ ra, chuyện đại sự này đã định, phải trở về nhà nói cho cha mẹ yên lòng, nếu cứ ở mãi đây cũng phải kể lâu dài.

Thế là chàng tìm Liễu Nhi nói cho nàng biết ý định, nhưng tâm ý Liễu Nhi vẫn chần chừ do dự.

Đặng Tử Lý nghĩ bụng, nơi này cũng không cách nhà mình bao xa, đi rồi quay lại, hà tất phải do dự như vậy. Bèn tự ý rời khỏi, lạ thay vừa đi được hơn trăm bước, quay đầu lại đã không trông thấy mấy căn nhà tranh đó đâu.

Chỉ thấy một ngôi mộ lớn, xung quanh là cỏ dại. Đặng Tử Lý kinh ngạc vội tìm đường về nhà.

Sau khi về nhà, cha mẹ Đặng Tử Lý vì chuyện con trai mất tích nhiều ngày mà khóc lóc rất thảm thiết, nước mắt vẫn còn chưa khô, trực trông thấy Đặng Tử Lý trở về thì vui sướng vội hỏi duyên cớ.

Đặng Tử Lý bèn đem hết sự tình đã trải qua kể cho cha mẹ, nghe xong thì cho rằng đã gặp yêu quái, Đặng Tử Lý cũng cảm thấy hoảng sợ không yên.

Nửa tháng nữa lại trôi qua, Đặng Vinh lo Đặng Tử Lý lại gặp phải chuyện không hay, vậy là đồng ý tìm người họ Chu thân thiết làm người mai mối tới nhà Vương gia cầu hôn.

Vẫn chưa kịp viết thư, vừa hay người họ Chu đã đích thân tới chơi, Đặng Vinh đem kể chuyện này, có ý nhờ người họ Chu giúp đỡ hôn sự.

Người họ Chu bèn kể:

- Từ sau khi mọi người hoàn hương về trở về nhà cũ, cô nương Liễu Nhi cũng ủ bệnh trong người, theo tôi đoán hình như là vì nhung nhớ Đặng Tử Lý mà sinh bệnh. Sau khi khỏi bệnh thì ra khỏi thôn mua gạo, bỗng nhiên mất tích, đã tìm vài bạn mà không thấy tăm hơi.

Một thời gian sau lại thấy tự tìm đường về nhà, mọi người hỏi han thì kể, lúc ra ngoài thôn mua gạo, đã gặp một lão bà tự xưng họ Du, đoạn bà ta mời về một căn nhà, rồi trông thấy mẫu thân mình là Vương Thị cũng đã ở trong căn nhà ấy.

Hôm ấy, cũng chính là cụ bà họ Du đưa Đặng Tử Lý về nhà, rồi cho sống ở đó hơn một tháng.

Hôm Đặng Tử Lý bỏ ra ngoài không thấy về, Vương Thị để Liễu Nhi và bà lão họ Du đi về trước, còn mình theo sau.

Lão bà họ Du và Liễu Nhi đi cùng nhau, gần về tới thôn cũ thì lão bà để Liễu Nhi tự về nhà một mình, bảo rằng còn có việc khác, hôm khác sẽ tới thăm sau.

Liễu Nhi muốn hỏi cho rõ, thì chỉ trông thấy cát bay mù mịt, lão bà họ Du đã như con gió bay đi trong chớp nhoáng. Đoạn liếc mắt nhìn cảnh vật xung quanh, lại chính là con đường đi qua hôm ra ngoài mua gạo.

Về tới nơi thì thấy Vương Thị đã ngồi đợi ở nhà, từ sau khi Liễu Nhi mất tích thì không ra khỏi cửa lấy một bước.

Liễu Nhi kể lễ sự tình, mọi người trong nhà rất lấy làm kinh ngạc. Lúc này mới rõ, người mà Liễu Nhi gặp không phải mẹ mình mà là yêu quái. Vợ chồng Vương Thị bàng hoàng sợ hãi, không còn cách nào khác, chỉ muốn gả con gái đi lấy chồng. Mà nhân phẩm như Đặng Tử Lý thì được mấy người.

Còn về vợ chồng Đặng Vinh, sau khi nghe được chuyện hỷ thì vui mừng lắm, chuẩn bị hết thảy sinh lễ, chọn ngày đẹp để tổ chức hôn lễ.

Chuyện này được mọi người truyền tai nhau, đến ngày thành thân đã có rất nhiều người lạ tới tặng lễ chúc mừng.

Sau ngày Đặng Tử Lý và Liễu Nhi thành thân, hai nhà cảm kích công ơn của cụ bà họ Du, nhưng lại không biết bà lão ở đâu để báo đáp.

Một ngày kia, Đăng Vinh say rượu trở về nhà, sắc trời đã chuyển về tối, giữa đường thì gặp một bà lão, rồi Đăng Vinh theo chân bà cụ về nhà nghỉ qua đêm.

Ngôi nhà rộng rãi, ở giữa còn kê một cái sập để mời khách. Ngủ đến khi trời tang tảng sáng, bà lão bèn giục Đăng Vinh trở dậy để về nhà.

- Gà trống đã gáy, mời khách quan về sớm cho, không thể ở lại nơi này quá lâu.

Tiến ra ngoài cửa, Đăng Vinh muốn cảm tạ bèn gắng hỏi quý tính.

Bà lão nói:

- Thân già này họ Hồ, ở nhờ nhà của Du Thị, nay được quen biết lệnh tôn, có một bức tranh chân dung muốn tặng cho ngài.

Đoạn còn nói thêm:

- Giấc mộng đẹp trên thuyền, lương duyên trong động, đều là ta ban.

Đăng Vinh nhìn vào bức tranh, chính là chân dung của cụ bà.

Đi được mấy bước, quay đầu nhìn lại thì người và nhà đã không thấy đâu, chỉ thấy một nấm mộ rất lớn, trước bia mộ thấy có ghi Du Thị.

Lúc này mới vỡ lẽ, cụ bà họ Du chính là tiên cô trong mộ của Du Thị.

Sau khi về nhà, cha con Đăng Vinh bỏ tiền để sửa sang ngôi mộ, chăm lo hương hỏa, sau đó thì không còn gặp cụ bà họ Du nữa. Bức tranh bà lão ban tặng thì được truyền lại hết đời này sang đời khác cho đến tận bây giờ.

.....

Đăng Minh Nguyệt nói:

- Nhân tình ngàn dặm kết duyên tơ hồng.

A Hào đang nhập tâm lắng nghe, cảm khái nói:

- Nếu trên thế gian có nhiều tiên nhân như bà lão họ Du, thì có lẽ đã không còn phải nghe những tiếng than thở của những đôi lứa yêu nhau. So với lão bà bà này thì lão nhi tôi thật là vô dụng bất tài.

Xú Ngu cũng nói chen vào:

- Có dịp tôi nhất định phải đến thắp hương cho bà lão họ Du mới được, phải thành tâm khấn vái trước vong linh cụ, như vậy còn có cơ may được lão bà giới thiệu cho một Hạnh Nhi Đào Nhi nào đó.

Xưa nay tôi vốn chẳng hứng thú gì với mấy câu chuyện tài tử giai nhân, thậm chí bụng:

- Đám tộc nam miếu nữ này, đầu óc lúc nào cũng chỉ nghĩ đến chuyện yêu đương nam nữ, nếu ai cũng như các người thì xã hội này tiến bộ thế nào được, rồi phát triển ra sao? Nhất là Đăng Tử Lý – tổ tông của Đăng Minh Nguyệt, cũng có chút tiền đồ xuất chúng đấy, thế mà vừa trông thấy gái đẹp là đầu óc đã mê muội đắm đuối rồi.

Bỗng dung nhớ tới Lục Nhã Lan đã ra ngoài lâu mà chưa thấy trở vào, giờ đã quá nửa đêm không biết có gặp phải chuyện gì hay không?

Thấy vậy, Đăng Minh Nguyệt ra chiều lo lắng, muốn chạy ra ngoài tìm cô bé.

Xú Ngu ưỡn ngực ra bộ dũng khí nói:

- Mấy việc này cứ để tôi, không tiện để phụ nữ “xuất mã”, để tôi đi xem xem thế nào.

Dứt lời thì cầm lấy đèn pin đẩy cửa ra ngoài.

Chỉ chừng năm sáu phút sau, Xú Ngu mặt mày trắng bệch, thở hổn hển như trâu, từ ngoài cửa chạy xông xộc vào nhà...

Tôi vội hỏi cậu ta đã tìm thấy Lục Nhã Lan chưa?

Xú Ngu đáp không thành tiếng:

- Chỉ... chỉ tìm thấy... một phần....

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Tuần Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Câu Chuyện Thứ Tư (4)

Tôi nồn nóng toan vùng dậy, kéo áo Xú Ngư hỏi:

- Cậu nói mau đi xem nào, một phần gì cơ? Thế người đâu?

A Hào và Đằng Minh Nguyệt cũng thất kinh đứng lên, ánh mắt đổ dồn về phía Xú Ngư.

Xú Ngư thở được hai hơi, vừa lau nước mưa trên mặt vừa nói:

- Không thấy toàn bộ người, chỉ tìm thấy một chân và một cánh tay. Hình như là của cô bé đó.

Đằng Minh Nguyệt với Lục Nhã Lan tuổi tác không chênh lệch nhau là mấy, tuy là cô trò nhưng lại thân nhau như chị em, vừa nghe được lời này thì như sét đánh ngang tai, Đằng Minh Nguyệt đổ nhào xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Xú Ngư vội đỡ cô lại ghế, lấy tay lay bà vai nhưng không thấy Đằng Minh Nguyệt tỉnh lại.

A Hào nói:

- Chúng ta phải mau cứu người trước đã, nhà cụ Trần mở tiệm thuốc, chắc cũng biết chút y thuật, để tớ đi gọi cụ dậy xem giúp Đằng Minh Nguyệt.

Nói đoạn đi vào trong gọi cụ Trần, nhưng lại như trông thấy vật gì đó dị thường, sau khi mở cửa lại đứng ngây người như mất hồn.

Tôi và Xú Ngư thấy cử chỉ của cậu ta không bình thường, vội đi lại nghe ngóng, vừa ghé mắt nhìn thì cả hai chúng tôi cũng té giữa.

Thì ra bên trong nào có phòng ngủ, cũng không thấy bóng dáng cụ Trần với đứa cháu nhỏ đâu, bốn bức tường trống không chẳng có thứ gì.

A Hào nói với tôi và Xú Ngư:

- Minh sớm đã cảm thấy cụ già này có gì đó không bình thường mà, không khéo lần này chúng ta lại gặp ma cũng không chừng.

Xú Ngư không tin vào ma tà quỷ quái, vội đi vào trong kiểm tra, muốn xem xem trong đó có đường ngầm nào không. Nhưng đã quan sát kỹ trên dưới trái phải một lượt rồi mà vẫn không phát hiện được gì.

Tôi nói với A Hào:

- Đúng là gặp ma thật rồi, rõ ràng là thấy vào trong mà sao giờ lại mất tiêu đâu ấy nhỉ?

A Hào tiếp lời:

- Cậu còn nhớ đã có một hồn ma nhận nhầm cậu là em họ chứ? Cậu ta nói em họ của mình hai mươi năm trước đã tới một ngôi làng nhỏ để khảo sát một ngôi mộ cổ đời Đường. Nhưng kể từ lần ấy thì không thấy trở về nhà nữa.

Tôi nhún vai:

- Đương nhiên là nhớ, thế thì làm sao? Đã là chuyện của hai năm trước rồi mà.

A Hào nói:

- Là là là ở chỗ đấy đó, vừa này cụ Trần kể hơn hai mươi năm trước cũng có một người thanh niên tới cái làng này, mặt mũi trông cũng rất giống cậu.

- Ý cậu là em họ của vong hồn phục vụ viên kia chính là mất tích ở đây phải không?

- Rất có thể là như vậy, xem ra chúng ta đã không may đi vào đúng cái làng có mộ cổ đời Đường rồi.

Lúc này Xú Ngư từ trong phòng đi ra, nghe được câu chuyện của chúng tôi thì đánh tiếng nói:

- Hồi đầu lo mấy cái hồn ma kia làm gì, mau tìm đường thoát thân đi. Ai dám chặn đường, để tôi nổi cơn thịnh nộ lên, thì chỉ cần một nắm đấm của tôi thôi cũng đánh cho nó thịt nát xương tan.

Tôi vặn hỏi Xú Ngu xem chân với cánh tay người kia rốt cuộc là thế nào, có chắc chắn là của Lục Nhã Lan hay không?

Xú Ngu đáp:

- Tớ ra ngoài tìm cô bé, đi tới chỗ họ đậu xe, cửa xe đóng chặt, trong xe lại không có người, mình bèn soi đèn pin đi tìm xung quanh, thì trông thấy trong bụi cỏ có chân của nữ, cách đây không xa lại phát hiện một cánh tay, xem ra cũng là của nữ vừa bị cắt không lâu, tuy bị nước mưa xối vào nhưng vẫn có thể nhìn thấy vết máu. Nhìn vào vết cắt thấy không phẳng, hình như không phải do bị dao chém, mà là bị một thứ gì đó có năng lượng rất lớn kéo lia khỏi cơ thể.

A Hào nói:

- Đừng vội kết luận như vậy, trên đời này đâu phải chỉ có cô bé là nữ giới. Mới chỉ trông thấy chân tay của nữ thì vẫn chưa thể kết luận là của Lục Nhã Lan, chúng ta cùng đi xem xét thế nào rồi hẵng hay.

Tôi nói với hai người họ:

- Nếu cô bé đó vẫn còn sống, vậy chúng ta phải mau nghĩ cách tìm cô bé về đây.

A Hào nói:

- Phải lắm, nhất định không thể thấy chết mà không cứu.

Xú Ngu cũng bồi thêm:

- Đương nhiên rồi, cô bé đó tuy mới chỉ mười tám mười chín tuổi, không những đáng yêu mà cơ thể cũng rất đầy đặn, không giấu gì hai vị ca ca, mình thật sự đã quý mến cô bé ấy rồi.

A Hào bực bội nói:

- Đừng phí lời nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Tuần Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Câu Chuyện Thứ Tư (5)

Ba người chúng tôi đầu khẩu một hồi, lúc này mới sực nhớ ra Đặng Minh Nguyệt vẫn đang hôn mê bất tỉnh.

Tuy chúng tôi kinh doanh thuốc, nhưng bình thường chỉ biết đầu cơ trục lợi, ăn ăn uống uống, căn bản không hiểu gì về các thủ thuật cấp cứu.

A Hào nói:

- Có phải làm hô hấp nhân tạo cho cô ấy không? Cứ để bất tỉnh thế này chỉ e xảy ra chuyện không hay. Nhưng mà tớ không biết hô hấp gì đâu, hai cậu có ai biết không?

Xú Ngu lắc đầu nguây nguẩy, những chuyện kiểu này không thể trông cậy vào cậu ta.

Thật ra tôi cũng không biết, nhưng cứu người là hệ trọng, vậy là tôi lập tức nhớ lại tư thế hô hấp nhân tạo trên phim ảnh từng được xem trước đây.

Tôi ngửa mặt Đặng Minh Nguyệt lên, rồi thổi hai hơi vào miệng cô.

A Hào đứng cạnh nhắc nhở:

- Hình như phải giữ mũi nữa hay sao ấy.

Tôi nhớ trong phim hình như cũng có động tác này, vậy là một tay nắn mũi Đặng Minh Nguyệt, một tay nâng đầu cô ấy, chuẩn bị hô hấp lần tiếp theo.

Vừa rồi không kịp nghĩ nhiều, giờ ôm thân thể mềm nhũn của Đặng Minh Nguyệt trong lòng, mới phát hiện cô ấy cực kỳ xinh đẹp.

Tôi nghĩ bụng: “Thế này có khác nào mình đang hôn cô ta”. Vừa nghĩ tới đó, tim tôi đập loạn xạ. Song xưa nay tôi không hề có cảm tình với những cô gái được ăn học tử tế như cô ấy, nếu phụ nữ quá thông minh thì đàn ông sẽ rất đau đầu.

Xú Ngu thúc giục:

- Mau lên chút, lúc nữa thôi là cô ấy chết đấy.

Tôi vội nhập tâm trở lại, hỏi hai cậu ta nên thổi khí vào trong miệng hay là hút khí ra ngoài?

Cả hai đồng thanh:

- Không biết, cứ thử cả hai đi xem nào.

Vậy là tôi thổi hai hơi rồi lại hít hai hơi vào miệng Đặng Minh Nguyệt. Nhưng cô vẫn chưa tỉnh lại, hình như hơi thở mỗi lúc một yếu dần đi.

Tôi vội vã đặt Đặng Minh Nguyệt lên giường, chuẩn bị thực hành thủ thuật ép tim ngoài lồng ngực. Nghĩ thầm, nếu cách này cũng không linh nghiệm vậy thì tôi chân thành xin lỗi cô.

Vậy là tôi bắt chéo hai tay, đang chuẩn bị thao tác thì đúng lúc này, Đặng Minh Nguyệt “Hự” một tiếng, dần dần tỉnh lại.

Câu đầu tiên Đặng Minh Nguyệt mở miệng là muốn hỏi Lục Nhã Lan còn sống hay đã chết.

A Hào sợ cô lại ngất đi, bèn an ủi nói:

- Cũng chưa biết thế nào, chắc cô bé không sao đâu, nếu cô bé còn sống, chúng tôi dù ngồi nài canh giã chảo lửa cũng phải cứu bằng được cô bé.

Đặng Minh Nguyệt dần trấn tĩnh trở lại, nghĩ ngợi một lát rồi bốn người chúng tôi cùng nhau ra ngoài tìm Lục Nhã Lan.

Xú Ngu dẫn chúng tôi đến hiện trường xảy ra vụ việc, vì trời mưa to nên dưới đất toàn là bùn đất nhão nhoẹt, bốn bề một mảng đen ngòm, đừng nói làng xóm gì hết, ngoại trừ cửa tiệm Từ Tế Đường- Dược Phố đó ra thì không trông thấy bất kì ngôi nhà nào khác.

Trận mưa dữ dội này kể cũng lạ, cảm tưởng hạt mưa như từ giữa lưng chừng không trung rơi xuống, chứ trên trời lại không nghe thấy hay nhìn thấy một tia sấm chớp nào, hơn nữa nhịp độ mưa rơi từ lúc bắt đầu tới giờ hình như vẫn không thay đổi.

Đi chưa được bao xa thì tới chỗ Xú Ngu phát hiện ra chân người, dưới ánh đèn nhập nhoạng trong làn mưa, chỉ nhìn thấy một chiếc chân của nữ trắng bệch trong bụi cỏ.

Bàn chân không giày không tất, cũng không hiển hiện đặc trưng gì, cho nên không thể xác định đó có phải là chân của Lục Nhã Lan hay không. Nhưng trên chân lại không có nhiều lông, lại trắng mịn, đoán của nữ giới chắc không sai.

Chúng tôi sợ Đặng Minh Nguyệt bị sốc, vậy nên không dám cho cô qua xem mà để ngồi trong xe trú mưa.

A Hào tận mắt trông thấy chân của nữ giới bị chặt lia khỏi người thì nói:

- Tớ lại nhớ tới truyện “Thủy Hử” được đọc trước đây.

Tôi vặn hỏi:

- Thì có liên quan gì tới chân người chứ?

A Hào nói:

- Trong sách có viết một đoạn, chính là đoạn Võ Tòng gặp Tôn Nhị Nương bán bánh bao nhân thịt người ở bờ thập tự đó, đã từng nói bốn câu lưu truyền trong giang hồ: “Xưa nay tôi thường đi lại đám giang hồ, từng nghe nói chỗ Thập Tự Phi này không ai dám lui tới bao giờ, anh nào béo là đem giết lấy thịt làm bánh bao, mà anh nào gầy là đem lấp sông ngay..” (Thủy Hử truyện, hồi thứ 26)

Xú Ngu cười nói:

- Đừng ăn nói hàm hồ như thế, theo ý cậu tức là cụ Trần kia mở quán đen, rồi mổ xẻ Lục Nhã Lan làm thịt trâu để bán à?

Tôi nói:

- Cái chân này là thịt thượng hạng, sao lại bị vứt ở đây nhỉ? Xem ra đây không phải do quái vật ăn, cũng không phải bị người ta cắt làm nhân bánh bao, mà hình như cũng không phải là ma quỷ làm, nếu là ma chặt chân phụ nữ thì chẳng có đạo lý nào đáng bàn cả.

Ba chúng tôi nhìn nhau lắc đầu, không hiểu rốt cuộc là duyên cớ gì.

Xú Ngự soi đèn pin ra bụi cỏ đằng xa, nói:

- Chỗ đó hình như cũng có chân người

Tôi và A Hào dõi mắt nhìn theo, tầm nhìn xa trong màn mưa rất hạn chế, nhìn cũng không thấy rõ lắm.

Đang chuẩn bị tiến lại gần thăm dò, bỗng một tia chớp điện rạch một đường lớn trên không trung, bốn bề lóe sáng chói lòa, chúng tôi cùng ngẩng đầu nhìn lên tia chớp trên bầu trời, tất cả đều kinh hoàng há hốc mồm không cất nổi thành lời.....

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Tuần Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Câu Chuyện Thứ Tư (6)

Nhờ ánh sáng chớp lóe trong khoảnh khắc, có thể thấy rõ màn mưa giăng phủ khắp trời, nhưng trên trời trắng sáng như tranh, muôn vàn sao đêm lấp lánh, một dải ngân hà uốn lượn như con rắn trên bầu trời, giữa không trung không gọn một chút mây đen.

Tia chớp điện như con rồng dữ, vừa thoáng đó mà nháy mắt đã biến mất tăm, tầng không lại trở về một mảng đen ngòm không sót lại chút tia sáng nào, tiếng sấm cũng dần chìm xuống rồi im hẳn, duy chỉ có cơn mưa vẫn nặng hạt rơi không ngừng.

Tôi với A Hào và Xú Ngự há miệng nhìn nhau, mặc cho thân xác đã bị mưa dầm ướt như chuột lột, tôi nhìn anh, anh lại nhìn tôi, ai cũng không cất nổi thành lời.

Cuối cùng vẫn là A Hào mở miệng trước:

- Các cậu đã thấy chưa? Trên trời không có mây đen, vậy trận mưa này từ đâu rơi xuống nhỉ?

Phải khó khăn lắm tôi mới khép được miệng vào, sờ quai hàm nói:

- Đúng là không có mây, sấm chớp là do dòng điện trên tầng mây tiếp xúc vào nhau mà tạo thành, chẳng lẽ vừa rồi là hiện tượng siêu tự nhiên sao?

Xú Ngự dờ người một hồi, rồi bật ra một câu:

- Ôi, ông nội nó chứ!

Cứ cho là mọi nhà khoa học đoạt giải Nobel tới đây thì chưa chắc cũng đã giải thích nổi hiện tượng này. Chúng tôi không có chút đầu mối, đành phải thuận theo tự nhiên vậy thôi.

Cuối cùng chúng tôi quyết định, phải nhanh chóng xác định Lục Nhã Lan còn sống hay đã chết, sau đó lập tức rời khỏi đây, chẳng ai muốn ở lại cái chốn ma quỷ này dù chỉ một khắc.

Ba người chúng tôi đi lại chỗ phát hiện ra một cái chân người khác, A Hào hỏi Xú Ngự:

- Cậu phát hiện ra cánh tay đó ở chỗ nào vậy? Trên tay có đồng hồ, nhẫn, vòng hay trang sức gì không?

Xú Ngự lắc đầu:

- Mình phát hiện ra nó ở dưới một gốc cây, chỉ một cánh tay trắng trơn chứ không có bất kì thứ gì khác nữa.

Trong lúc nói chuyện thì đã tới bụi cỏ, Xú Ngự rọi đèn pin xem xét, dưới ánh đèn chỉ trông thấy một chân của nữ.

Tôi muốn đi lại nhìn cho rõ, thì Xú Ngự lại hét lên:

- Bên này cũng có, ối mẹ ơi! Toàn là chân người...

Sâu trong bụi cỏ là vô số chân tay người bị vứt lán lóc ngang dọc chông chéo, hầu hết đều đã biến thành xương khô, một số đang bắt đầu thối rữa, có cái thì đã chuyển sang màu xanh, còn có cái thì hình như vừa mới bị chặt cách đây vài ngày, vì nom màu da vẫn trắng nhợt. Quan sát bên ngoài thì đoán

toàn bộ đều là của nữ giới.

Xú Ngư nói với A Hào:

- Cậu nói thật không sai chút nào, có điều nơi này không có sông ngòi. Tay chân của những cô gái này đều bị chặt ra để lấp hồ à.

A Hào nói:

- Lấp hồ cái gì? Đây là bụi cỏ dại thôi chứ làm gì có hồ nào đâu. Theo tớ số tay chân này đều là tùy ý bị vứt ở đây thôi.

Bỗng tôi nhớ tới một khả năng, bèn nói với hai cậu ta:

- Cái quán đen kia...chắc không phải làm thịt người để bán đâu, mà là bán canh hầm thập cẩm đấy, tay chân là phế liệu nên mới bỏ đi, chỉ chừa lại phần thân người thôi.

Tôi lại nhớ ra ở đây có một tiệm thuốc, bèn bổ xung thêm:

- Phải rồi, có lẽ người của tiệm thuốc muốn luyện thuốc trường sinh bất lão gì đó, cho nên mới cần lấy nội tạng của phụ nữ cũng không chừng.

Đoán mò được một lúc, thì bỗng nghe thấy Đăng Minh Nguyệt ở trên xe gọi chúng tôi.

Chúng tôi không dám kể cho Đăng Minh Nguyệt biết chuyện đã phát hiện ra vô số chân tay nữ giới, chỉ nói, trời tối quá nên không tìm thấy gì cả.

Đăng Minh Nguyệt chỉ tay về phía đằng sau xe nói:

- Vừa rồi ngồi một mình trong xe, tôi đã phát hiện ra hình như có hai người mặc đồ trắng đứng ở phía sau, tôi không dám đi xem, cho nên mới gọi các anh lại kiểm tra giùm.

A Hào lấy trong cốp xe một chiếc cờ lê, A Hào lăm le một cây gậy dài hơn một mét trong tay không biết kiếm được ở đâu, còn tôi thì rút ra tiểu đao. Anh Cát Sa được cậu bé Tân Cương tặng. Ba người chúng tôi hợp thành một đội hình với vũ khí thô sơ, dần dần tiến về phía đằng sau xe thăm dò, tìm kiếm.

Ở phía sau xe không xa, quả đúng là có hai cái bóng trắng một gầy một béo.

Chúng tôi cứng đầu tiến lại gần, miệng cầm nín thở như ngừng đập, cứ ngỡ có ma quỷ quái vật gì cơ, hóa ra lại là một tượng người và một tấm bia đá.

Từ xa nhìn lại, cái bóng ảnh màu trắng kia không ngờ lại là pho tượng một thiếu nữ cổ trang bằng thạch cao, tạo hình tuy đơn giản nhưng lại rất có thần thái, giống như người thật vậy.

Còn cái bóng trắng to béo kia lại là một bia đá mai rùa rất lớn, niên đại chắc đã lâu lắm rồi, trải qua gió thổi mưa dầm, chữ trên bia đá đã bị mai mòn, khó lòng nhận biết được mặt chữ, nên cũng không biết trên đó ghi chép những gì.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Tuần Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Câu Chuyện Thứ Tư (7)

Xú Ngư bật cười ha hả, lấy tay vỗ vào mõng bức tượng thiếu nữ bằng thạch cao nói:

- Thế mà dọa người ta chết khiếp, hóa ra chỉ là hai tảng đá.

Bầu không khí ngột ngạt quý dị giữa đêm vắng khiến tâm can tôi như bị một tảng đá đè nặng, thú thật là tính cách khoan thai tán mạn như thường ngày của tôi đang dần mất đi.

Nhưng vừa xong ba đại nam nhi chúng tôi còn nghi thần đoán quỷ, giờ mới biết hai cái bóng trắng đó chỉ là hai tảng đá, suýt chút nữa tự mình dọa mình sợ chết khiếp, nghĩ lại cũng cảm thấy rất buồn cười.

Bỗng cái tính trẻ con trong tôi được dịp “phát tác”, bèn nhảy phắt lên cổ rùa, nói với A Hào và Xú Ngư:

- Cái bia đá mai rùa Vương Bát này thú vị lắm đấy nhé, trước đây mình từng được trông thấy nó trong miếu Thái An Đài rồi, chỉ là không to bằng cái này thôi.

A Hào cười nói:

- Tớ nói cho lão đại biết này, đây đâu phải bia đá Vương Bát cậu từng được thấy, cái bia mai rùa này là con thứ sáu của rồng, có thể đội được cả ba núi năm gò, sức mạnh vô biên.

Tôi lại cười lên trên lưng rùa nói tiếp:

- Mình nói nó là Vương Bát thì nó chính là Vương Bát, cậu gọi nó là mai rùa, nó có đáp lại cậu không?

Tôi biết đầu lí không nổi với A Hào, vậy là lại chỉ tay vào mặt Xú Ngư nói:

- Đã thăm dò được tình hình của địch, phía trước phát hiện chiến đấu cơ của Xú Ngư, mục tiêu đang trong tầm ngắm, số hiệu Vương Bát, xin được phát lệnh phản kích, phóng hỏa lực tiêu diệt Vương Bát Đán. (note: “Vương Bát Đán” là tiếng lóng mang nghĩa xấu, thường dùng để chỉ người đàn ông sống dựa dẫm vào phụ nữ)

Xú Ngư nghe vậy thì tức tối lắm, bèn nhảy lên trên mai rùa chiếm chỗ với tôi.

A Hào thấy vậy vội lao vào can ngăn, nói rằng, giờ là lúc nào rồi còn ở đó trêu đùa nhau như vậy. Nhưng căn bản mấy lời đó chẳng lọt vào tai hai đứa tôi, đang lúc giăng co náo nhiệt, thì bỗng bụng tôi đau nhói dữ dội, rất muốn chạy đi để giải quyết.

Xú Ngư nói:

- Cậu cứ lại chỗ bụi cỏ đằng kia giải quyết đi, trời tối thế này ai nhìn thấy mà sợ.

Nhưng nghĩ tới đồng tay chân bị chặt đứt ném bừa bộn trong bụi rậm, tôi không khỏi rung mình khiếp vía, nghĩ bụng, nếu đang “đi ngoài” mà bị mấy cánh tay người chết kia tóm thì biết chống cự sao đây. Nghĩ đoạn tôi vẫn quyết định vào nhà xí trong tiệm thuốc của cụ Trần.

A Hào nói:

- Vậy cậu đi nhanh về nhanh đấy, tớ với Xú Ngư sẽ lái xe tới trước cửa tiệm thuốc chờ cậu, xong rồi chúng ta sẽ lập tức rời khỏi đây ngay. Còn về Lục Nhã Lan thì có lẽ phải nhờ tới cảnh sát thôi, nhìn đồng tay chân bị chặt đứt đó, tớ đoán chín mươi chín phần trăm là cô bé đã chết.

Lúc này tôi không còn chịu nổi nữa, ôm bụng chạy thẳng vào tiệm thuốc Từ Tế Đường.

Căn phòng vẫn tĩnh lặng như trước lúc chúng tôi bỏ ra ngoài, tôi lao vào nhà xí giải quyết “hàng tồn”, lại nghĩ bụng, chắc vừa nãy ngồi lên bia đá nên bị lạnh bụng đấy mà.

Sau khi xong việc, tôi toan đẩy cửa ra ngoài tìm mấy người Xú Ngư, nhưng tay vẫn chưa kịp thao tác thì cửa lớn bỗng nhiên tự mở, một cô gái lạ mặt đội mưa từ ngoài chạy vào.

Cô gái này độ chừng hai hai, hai ba tuổi, dung mạo tuyệt mỹ, không đẹp lạnh lùng như yêu nữ Vương Tuyết Phi, cũng không mất phượng mày ngài yếu điệu thướt tha như Đặng Minh Nguyệt, mà tư thái xinh tươi, khiến người ta phải bần loạn.

Cô gái nhìn tôi nói:

- Nô gia trú mưa ở đây, thật đã làm phiền rồi, quan nhân có thể cho nô gia được nghỉ lại đây một đêm không?

Nói xong thì nở một nụ cười e thẹn.

Giọng nói của cô gái nhẹ mượt như bông tơ, khiến thần hồn tôi như bị kéo ra từng phần.

Bình thường tôi ăn nói khá phóng túng tùy tiện, nhưng nay đứng trước mặt cô gái này thì lại e dè không cất nổi lên tiếng, chỉ chăm chăm nhìn người cô gái đã ướt sũng nước mưa.

Cô gái thấy tôi không trả lời, thì nhún mày cười nói:

- Đại quan nhân, ngài không có lời nào muốn nói với nô gia sao?

Tôi muốn nói gì đó, nhưng đầu óc lại trống rỗng, chần chừ hồi lâu, tôi chỉ nói được một từ : “Cờ”

(Ồi đồ háo sắc)

Cô gái cười như hoa nở, kéo tôi ngồi xuống ghế, nói:

- Không ngờ quan nhân lại vô lễ như thế, nô gia phải đi thôi.

Miệng cô ta nói là phải đi, vậy mà cứ sấn vào gần tôi.

Tôi còn nghĩ được gì nữa, lấy tay quàng cô ta vào lòng.

Bỗng tôi cảm thấy lòng mình lạnh như băng, hai đùi lại như bị một tảng đá nặng trĩu đè lên, đau nhói đến tận xương tủy, ngược mắt nhìn kỹ lại chính là bức tượng thạch cao bên ngoài.

Tôi thất kinh muốn đẩy tượng đá ra chạy thoát thân, nhưng.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Tuần Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Câu Chuyện Thứ Tư (8)

Tượng đá đó nặng tựa ngàn cân, cái thân thể bằng da bằng thịt của tôi khó lòng chống đỡ, chiếc ghế tôi ngồi bắt di bắt dịch, hai cánh tay gồng lên như muốn gãy.

Ghế ngồi cũng bị tảng đá ép chặt, xem ra cũng không đỡ nổi được bao lâu, có thể thịt nát xương tan bất cứ lúc nào.

Tôi bị ép cho tức ngực khó thở, dùng chút lực khí yếu ớt cuối cùng để kịp hét lên: “Cứu tôi với!”

Nhưng do sức ép quá nặng, cho nên âm thanh phát ra quá nhỏ, ngay đến tôi còn nghe không rõ.

Bỗng nghe một tiếng “Rắc, rắc...”, chiếc ghế bị sập, bức tượng đổ nhào xuống, tôi cũng bị khụy xuống đất.

Lúc này mấy người Xú Ngu cũng đã đẩy cửa đi vào, thấy vậy bèn hợp lực đẩy tượng đá sang một bên.

Xú Ngu hỏi tôi đã xảy ra chuyện gì ?

Tôi liếc mắt nhìn Đằng Minh Nguyệt, đúng lúc cô đang gửi gắm cho tôi ánh mắt tò mò, tôi trộm nghĩ, nhất định không được nói ra sự thật, mình không thể phá vỡ hình tượng trước mặt phụ nữ như vậy được.

Thế là tôi vừa xoa bóp chỗ đau, vừa kể cho bọn họ chuyện vừa trải qua, chỉ có điều cái tình tiết tôi ôm có gái đó đã được cải biên thành cô gái chủ động đi lại ôm tôi.

Nhưng nhìn nét mặt bọn họ thì hình như không tin lời tôi kể cho lắm. Tôi càng nghĩ càng thấy giận, lại nghĩ bụng, lão gia ta một đời thanh danh, không màng chân đau mà đẩy bức tượng đá đó ra, thì còn nghĩ tới chuyện gì nữa.

Đằng Minh Nguyệt vội xoay người, còn A Hào và Xú Ngu thì bật cười ha ha.

Tôi trông thấy tượng đá giống như một luồng khí xám bốc lên không trung rồi dần tiêu biến mất.

Xú Ngu nói:

- Vẫn may là chúng tớ đến kịp, nên cậu mới chưa bị tượng đá cưỡng gian, coi như vẫn chưa mất trinh tiết, hahaha.

A Hào cũng cười đùa nói với tôi:

- Nhìn vào tạo hình của tượng đá thì chắc nó cũng phải có lịch sử hơn ngàn năm rồi, tuổi đời lâu như vậy cũng dễ hóa thành tinh, chắc nó chỉ muốn trừng phạt cái thói thiếu đứng đắn của cậu thôi, cũng may là chưa bị nó nghiền nát đấy.

Lúc này tôi giống như không đất dung thân, hận không thể tìm cái lỗ nẻ nào để chui xuống, vội hỏi A Hào lúc nào thì rời khỏi đây?

A Hào thu lại điệu cười, nói:

- Việc không thể chậm trễ, nơi này quá ma tà nguy hiểm, chúng ta rời đi càng sớm lúc nào thì càng đỡ nguy hiểm lúc ấy.

Xú Ngu cắt ngang lời A Hào, còn gờ cây gậy lên nói:

- Không được, ông nội nó chứ, chúng ta đã chịu thiệt rồi. Lão già họ Trần kia tuy trốn đi rồi, nhưng hòa thượng thì không chạy nổi ra khỏi chùa. Để tở phóng hỏa thiêu cháy tiệm thuốc của lão đã rồi đi cũng chưa muộn.

Nói đoạn lăm le cây gậy trong tay đập phá đồ trong nhà.

Tôi rất tán đồng với ý kiến của Xú Ngư, nếu không thiêu rụi cái chỗ quỷ quái này thì quả thật rất khó nuốt trôi cục hận này. Bèn lôi ra bật lửa chuẩn bị hành sự.

Tôi với Xú Ngư quen nhau từ nhỏ, cậu ta là một tên “Hỗn Thế Ma Vương” điển hình, từ nhỏ đã thích sử dụng gậy gộc côn đao, hàng ngày cực thích xem phim chưởng, rồi lại tham gia lớp dạy võ thuật, cũng học được ít cước quyền nên bản tính có chút ngông cuồng bất cần, không ai dám dây vào, chỗ nào cũng thấy có mặt gây sự đánh nhau. Năm lên mười bảy tuổi, người nhà sợ cậu ta lỡ tay giết chết người ta, nên không cho cậu ta đi học võ nữa. Giờ tuy đã hai sáu hai bảy tuổi đầu, nhưng vẫn chẳng có chút chín chắn trưởng thành gì cả, cứ hề nhắc đến chuyện đánh nhau phóng hỏa, thì chắc là ngay đến trong mơ cậu ta cũng bật cười ha hả vì khoái chí mất.

A Hào thì khá trầm tính và ôn hòa, còn tính cách tôi lại có chút thiên kiến, dễ bị kích động, thường làm việc theo ý chí, nhưng ba chúng tôi lại có một điểm chung, chính là sợ thiên hạ đại loạn.

A Hào thấy tôi muốn phóng hỏa, vốn muốn ngăn lại, nhưng bị chúng tôi lôi kéo hùa vào làm bộc phát thiên tính, chạy khắp nơi tìm vật dẫn lửa.

Đặng Minh Nguyệt dù gì cũng là giảng viên của trường Đại học sư phạm, thấy chúng tôi hùng hăng hành sự không lường hậu quả thì vội can ngăn. Nhưng lời của cô chỉ như nước đổ đầu vịt, cô bối rối, tay chân nhấp nhòem mà không biết phải nói sao cho chúng tôi hiểu.

Trong lúc hí hửng chạy loạn xạ trong nhà, thì bỗng nghe bên ngoài có tiếng bước chân vang vọng dồn dập truyền tới, như thể có con vật khổng lồ nào đó đang tiến lại gần cái tiệm thuốc này.

Tiếng bước chân ấy mỗi lúc một rõ, bát đĩa tách chén trong phòng cũng theo đó mà bị lay động, chúng tôi toàn thân run lẩy bẩy.

Không lâu sau lại nghe thấy có tiếng rích rắc đinh tai rất lớn truyền lại, về mặt A Hào biến sắc nói:

- Gay rồi! Xe của chúng ta bị đập bể rồi!

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Tuần Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Câu Chuyện Thứ Tư (9)

Song hiện giờ tính mạng còn khó bảo toàn, nào còn tâm trí để màng tới an nguy của xe cộ chứ, bốn người bị tiếng bước chân dọa cho kinh hồn mất vía, nhất tề chạy vào phòng trong.

Tiệm thuốc này có cả thầy ba gian, mặt tiền là quầy thuốc, kế cận là phòng khách chúng tôi ngồi nói chuyện lúc tối, hai bên là nhà bếp và nhà vệ sinh, trong cùng chính là “phòng ngủ” mà cụ Trần với đứa cháu nhỏ vào trong rồi mất tích.

Ngôi nhà này chỉ có một lối ra chính diện, chứ cũng không có cửa sổ hay lỗ thông khí nào cả, chỉ có điều cái kết cấu kỳ quái này, trước đó chúng tôi lại không phát giác ra.

Gọi là “phòng ngủ”, nhưng kỳ thực chỉ có bốn bức tường trống trơn, ngay đến đồ dùng trong nhà cũng chẳng thấy đâu, chứ đừng nói đến ánh đèn, cứ cho là ban ngày thì cũng chẳng có tia sáng nào lọt được vào trong này.

Bốn người dựa lưng vào tường trong gian phòng cuối cùng, ai nấy đều nín thở, lặng lẽ lắng nghe tiếng bước chân đang từ xa dội lại, tay tôi nắm chặt lấy tiểu đao Anh Cát Sa, toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Sau một tiếng “Bịch” thì cửa trước mặt tiền của tiệm thuốc bị bật tung, ngay sau đó là cửa phòng khách.

Lòng tôi nom nớp không yên, quay sang nhìn bọn A Hào, thấy ai cũng mặt mày tái mét, ngay đến Xú Ngư ngày thường ngổ ngáo là vậy, thế mà giờ cũng thờ gáp, trong bóng tối đợi thần chết tới lấy mạng.

Bỗng tôi cảm thấy tay mình bị ai nắm chặt, sờ vào thì thấy rất mềm mại, đoán là tay của Đặng Minh Nguyệt, chứ tay của hai cậu bạn kia không thể yếu như vậy được.

Tôi vỗ vỗ tay Đặng Minh Nguyệt coi như để an ủi, sau đó buông tay cô ra. Chỉ một lát nữa thôi rất có thể sẽ diễn ra một trận chiến sinh tử, cô ấy cứ bám chặt lấy thế này sẽ rất vướng tay vướng chân, tuy làm vậy hơi chút vô tình, nhưng tôi cũng là vì muốn ra sức bảo vệ cô ấy mà thôi.

Chẳng ngờ rằng, tiếng bước chân ấy lại dừng ngay trước ngoài “phòng ngủ”, bên ngoài ngoài trừ tiếng mưa thì không còn động tĩnh gì nữa.

Đợi một hồi lâu, Xú Ngu không nhẫn nại thêm được nữa, bèn chậm chậm đi lại khẽ mở hờ cửa, thò đầu khám thính tình hình bên ngoài.

Thấy Xú Ngu dò người nhìn ra bên ngoài, tôi sốt ruột hỏi nhỏ cậu ta:

- Xú Ngu, cậu trông thấy gì vậy?

Xú Ngu hình như vẫn chưa rõ đã trông thấy gì, đáp lại rất mơ hồ mông lung:

- Tớ...lúc đầu tớ nhìn thấy bản thân mình, toàn thân phát quang, sau đó chạy lại với một con mèo đen...hết rồi...

A Hào nghe vậy thì lấy làm lạ, đi lại đẩy Xú Ngu sang một bên, cũng nhòm qua khe cửa mở hờ, cậu ta cũng bất động đứng đó quan sát hồi lâu, đoạn ngoảnh đầu lại nói:

- Mình chỉ trông thấy một mảng đen kịt như hũ nút thôi, ở phía xa xa hình như có ánh đèn lập lòe...không biết là gì ấy nhỉ?

Khi ấy Đặng Minh Nguyệt cũng xúm lại vọng ra ngoài cửa, vừa nhìn vừa nói:

- Ôi...tôi...tôi nhìn thấy một tấm vải lụa đỏ...còn cả một chiếc hộp bằng đồng nữa, hình như là quan tài bằng đồng thau...không sai...chính là quan tài đang treo lơ lửng giữa không trung.

Tôi càng nghe càng cảm thấy hồ đồ, còn nghĩ bụng, mắt mũi ba người này không biết bị làm sao nữa, rốt cuộc cái ai nhìn thấy mới là thật, sao mỗi người nhìn ra một kiểu như thế?

Tôi vẫn chỉ tin tưởng vào cặp mắt của mình, bèn đẩy cả ba người sang một bên, rồi bắt chước thò đầu ra quan sát.

Bên ngoài tối ngòm, chỉ trông thấy một mảng sương mù dày đặc cách cửa “phòng ngủ” rất gần, giống như tinh thể nước kết tinh bay là là giữa không gian.

Như một tấm kính phản chiếu, tấm sương mù đó như chiếu lên mặt tôi một vòng ánh sáng, lập tức cả khuôn mặt tôi gấp khúc biến hình, sau đó biến thành một đường thẳng, rồi lại xoay chuyển tạo thành một vòng tròn vành khuyên, không ngừng chuyển động, cuối cùng lại trở về một mảng tối om.

Cái hình ảnh vừa diễn ra không có gì đáng sợ, nhưng vẫn đủ dọa tôi một phen thất kinh, như thể có một dòng điện chạy khắp người vậy, khiến toàn thân run rẩy.

Tôi không muốn nom tiếp nữa, vội khóa chặt cửa, thở gấp, cố gắng bình tĩnh trở lại.

Xú Ngu, A Hào, Đặng Minh Nguyệt, ba người họ hình như cùng chung cảm nhận với tôi, thấy mắt bọn họ đều đỏ cả lên.

Nhưng không ai giải thích nổi hình ảnh mình trông thấy rốt cuộc có hàm nghĩa gì?

Tâm trí chúng tôi đang bất định, hoài nghi, bỗng tiếng bước chân bên ngoài lại truyền tới vang dội.

Thanh âm này đã kéo cảm giác bi ai của chúng tôi quay về với hiện thực, ai nấy đều bị dọa cho tim đập chân run.

Song, âm thanh lần này càng đi càng xa, hình như là đang bỏ đi.

Chúng tôi thờ phào một hơi, ngồi cả xuống đất nghĩ về tâm sự của riêng mình, mãi hồi lâu mà không ai lên tiếng.

Đặng Minh Nguyệt dù gì cũng là phụ nữ, sức chịu đựng tâm lý kém hơn chúng tôi đôi chút, ngồi ôm đầu gối khóc sụt sướt.

Lòng tôi buồn phiền, đành lấy cán chuôi tiểu đao Anh Cát Sa đâm chọc xuống mặt đất, nghĩ lại xem cái vòng tròn vừa nhìn thấy có ý nghĩa gì.

Xú Ngu còn phiền não hơn tôi, cậu ta họ Vu, biệt danh Xú Ngu, cho nên cực kỳ phản cảm với mèo, mà vừa xong xảy ra tình hình quỷ dị như vậy, đủ hiểu tâm trạng cậu ta sẽ thế nào.

A Hào đột nhiên lên tiếng:

- Mọi người nghe kia, vừa rồi lấy cán dao gõ xuống mặt đất nghe rất vang, ở phía dưới liệu có địa đạo mật thất không nhỉ? Cụ Trần với đứa cháu nhỏ có thể trốn trong đó hay không?

Chương 27: Câu Chuyện Thứ Tư (10)

Đằng Minh Nguyệt vội bật đèn pin rọi vào vị trí tôi vừa gõ xuống đất, quả đúng là có chút dị thường.

Gạch lát nền của gian phòng này đều được sắp đặt theo hình chữ “Mễ” (米), duy chỉ có nơi góc tường này hoa văn lại khác biệt, như thể bị người ta ốp cầu thả xuống mặt đất vậy.

Lần này tôi lấy hắc mũi dao chọc xuống vị trí đó, âm thanh quả nhiên rất vang, phía dưới nhất định là có một khoảng không gian rộng không nhỏ.

A Hào nói:

- Mộ cổ đời Đường liệu có nằm dưới này không nhỉ?

Tôi đáp:

- Cũng có khả năng đấy, không khéo chuyện quái dị vừa rồi đều là do vong hồn trong mộ cổ làm ầy chứ.

Xú Ngư cũng chen ngang:

- Cứ mở nó lên xem trước đã rồi nói sau.

Nói đoạn lần tìm khe hở dưới đất để chuẩn bị lật tung chỗ đất đó lên.

Đằng Minh Nguyệt vội ngăn lại, nói:

- Tôi sợ lắm, cho dù dưới đó là gì đi chăng nữa thì chúng ta cũng không nên xem, mau rời khỏi nơi này thôi.

Còn tôi thì thực sự rất muốn lật tung chỗ sàn nhà đó lên để xem xét, nếu phía dưới đúng là có mộ cổ hay là kho báu đáng tiền gì đó, thì tôi quyết không bỏ qua dịp may phát tài này. Đây gọi là có tiền mà không kiếm, đại nghịch bất đạo, có của cái thì phải kiếm, thay trời hành đạo!

Nhưng giờ Đằng Minh Nguyệt lo lắng như vậy, và lại nhớ dưới đó có hồn ma thật thì chúng tôi cũng không biết phải xoay xở ứng phó thế nào, đành phải dồn nén tâm tính giống như thấy tiền trước mặt không được lấy, thấy đồ ngon trước mắt mà không dám ăn, vậy là đành thu lại chủ ý.

Vừa trải qua một phen thất kinh, bây giờ cũng chẳng ai còn tâm trí đâu phóng hỏa tiệm thuốc này nữa.

Lúc này, Xú Ngư tay cầm gậy xông pha đi trước dẫn đường, mấy chúng tôi lũ lượt đi theo sau, cùng nhau bước ra khỏi tiệm thuốc.

Bên ngoài mưa vẫn chưa ngớt, chỗ nào cũng toàn là bùn đất nhão nhoẹt, nhìn không rõ dưới đất có dấu chân hay không, nhưng nhìn lên mũi của hai chiếc xe thì đều có một vết chân rất lớn, nhưng cái vết này chỉ có ba ngón, giống thú chứ không phải người, không biết rốt cuộc là vật gì? Có thể Lục Nhã Lan đã bị chính cái chân thú này hại, nhiều khả năng đã không thoát khỏi kiếp nạn.

Nghĩ tới đây lại thấy rung mình vì gai lạnh, có điều không hiểu sao quái thú đó lại không vào phòng tóm từng người chúng tôi để ăn thịt?

A Hào mở cửa xe rồi tọt vào trong xem xét, đoạn ló đầu ra nói với chúng tôi:

- Thông báo cho các vị một tin tốt lành.

Tôi đang đoán mò linh tính, nghe A Hào nói vậy thì hết sức hứng khởi, nói:

- Tin tốt lành? Không ngại thì cậu nói chậm chút nhé, bao nhiêu năm nay tớ chưa được nghe tin tốt lành rồi, khó khăn lắm mới có cơ may như hôm nay, mình phải từ từ hưởng thụ mới được.

Xú Ngư lại có chút đề phòng, nói:

- Cậu chớ gạt người đó, không phải xe không bị hồng học gì đấy chứ? Giờ cậu có thể biến cho tớ một con gà quay, đó mới thật là tin tốt lành đấy.

Chúng tôi đang đấu khẩu, bỗng trên trời lóe lên một đường chớp điện, lần này chúng tôi đã chuẩn bị sẵn tâm lý, không vội ngẩng đầu nhìn trời, mà lợi dụng ánh quang điện trong nháy mắt để lướt mắt quan sát quang cảnh xung quanh.

Tôi tiện liếc mắt trông ra con đường mà chúng tôi lái xe tới, trái tim như bị chìm xuống đáy sâu của Đại Tây Dương.

Chỉ trông thấy bao quanh tiệm thuốc toàn là những bụi cỏ dại, còn vành đai bốn bề đều là rừng cây um tùm mọc chen chúc vào nhau, giả như có thể thông được đường quốc lộ thì cũng không biết phải đi theo hướng nào.

Trong màn mưa dữ dội, nếu đội mưa đi vào cái khu rừng rậm rạp đó thì chẳng khác nào tự tìm đường chết. Càng hướng hồ, trong đó rất âm u vắng vẻ, ai biết được vào rồi có gặp ma hay không, mà biết đâu quái thú chân to đang trực sẵn ở đó, như vậy chúng tôi tự hiến mình làm bữa ăn đêm cho nó.

Bốn người chúng tôi bất đắc dĩ đành phải quay lại tiệm thuốc, A Hào lấy trong cốp xe ra một chiếc hòm ứng cứu, Đăng Minh Nguyệt tìm được trong xe mình được chút đồ ăn.

Tôi mở chiếc hòm ứng cứu của A Hào ra, bên trong chỉ có một chiếc đèn pin, mấy cục pin khô, hai chiếc gậy phát quang lúc khẩn cấp, một lọ keo 502, nửa vòng dây chun, mấy gói thuốc cầm máu, ngoài ra còn có một số đồ sửa xe, chẳng có thứ gì giá trị cả.

Tôi thở dài nói:

- Sớm biết gặp phải chuyện như hôm nay, chúng ta đã cài đặt thiết bị định vị GPS trong xe thì đâu đến nỗi bị lạc đường thế này.

A Hào và Đăng Minh Nguyệt đang cầm điện thoại bấm số gọi người tới ứng cứu, số nào cũng liên lạc được, nhưng kì lạ là tất cả đều không nghe máy, nên đành phải cất di động đi.

Xú Ngự bỗng nói:

- Tôi vẫn còn một chiêu cuối cùng, chúng ta cứ ở lại đây chờ trời sáng.

Chúng tôi nghe được lời này, cũng không ai hơn hờ mở miệng cười cả, chiêu này của Xú Ngự tuy ngờ nghệch thật nhưng tính thực thì lại rất cao.

Tôi ghé mắt nhìn đồng hồ đeo tay, bây giờ vừa đúng hai giờ sáng. Đoạn nói với A Hào:

- Giờ đã hai giờ rồi, chỉ mấy tiếng nữa thôi là trời sáng, chỉ cần trời sáng chúng ta sẽ giống như chim được cất cánh lên trời xanh, cá được thả về biển lớn.

A Hào nghe tôi nói vậy thì sững sờ:

- Cái gì? Đồng hồ của cậu đang chỉ hai giờ à? Lúc chúng ta mới phát hiện ra Lục Nhã Lan mất tích, tớ xem đồng hồ một lần rồi, là hai giờ đúng, sau đó nhìn lại lần hai, cũng vẫn như vậy không có gì thay đổi, vẫn hai giờ, chắc đồng hồ của tớ chết rồi.

Nghe chúng tôi nói chuyện, Đăng Minh Nguyệt cũng cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay mình, còn Xú Ngự trước nay không đeo đồng hồ, nên bật điện thoại nom giờ hiển thị trên màn hình.

Cuối cùng chúng tôi xác nhận, thời gian mà tất cả thiết bị cài đặt giờ đều dừng ở hai giờ đúng.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Tuần Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Câu Chuyện Thứ Tư (11)

Chúng tôi xúm vào phân tích cục diện trước mặt, cảm thấy tình hình khá nghiêm trọng.

Hiện giờ chỉ có ba lựa chọn, thứ nhất là phải lái xe chạy vào khu rừng rậm kia, nhưng không ai dám bảo đảm có thể tìm thấy đường ra hay không, hơn nữa không biết quái vật chân to ấy có phải đang mai phục trong đó không, vào rừng rồi thì sẽ không có gian phòng nào để trốn tránh, hệ số an toàn của chúng tôi cơ hồ chỉ về con số 0.

Lựa chọn thứ hai, cứ ở lại trong ngôi nhà đó để cầm chừng mạng sống, cách này xem ra an toàn hơn một chút. Nhưng sau hai giờ, nơi này như mất đi khái niệm thời gian, chúng tôi cũng không dám chắc có thể bình an vô sự chờ cho tới trời sáng được hay không?

Lựa chọn cuối cùng chính là, quay lại lật nền nhà phòng ngủ đó lên xem có thứ gì, biết đâu lại tìm ra chút manh mối nào đó, rồi tìm được lối thoát trong mớ bòng bong này. Nhưng dưới sàn nhà tiềm ẩn mối nguy hiểm gì đây? Rốt cuộc có đáng mạo hiểm một lần như vậy không?

Đăng Minh Nguyệt khổ sở van nài, rất muốn mọi người chọn cách thứ hai, ở lại trong ngôi nhà chờ trời sáng, còn nói từ lúc trông thấy quan tài bằng đồng

thau thì luôn có cảm giác bất an.

Sau một hồi thương lượng giằng co, chúng tôi như kẻ cờ bạc đầu cơ đấu nhau đỏ máu, cuối cùng vẫn chọn cơ hội thu được manh mối, thôi thì đành “xuống tay” một lần vậy.

Nói làm là làm, tôi vì chân đau, nên ngồi lại phòng khách với Đặng Minh Nguyệt, còn A Hào và Xú Ngư quyết đi vào trong lật tung sàn nhà lên.

Khi lựa chọn phương án này, thì tiền cược của chúng tôi cho ván bài này chính là mạng sống của tất cả chúng tôi.

Tôi ngồi lên chiếc ghế dài trong phòng khách xoa bóp cái chân đau vừa thâm vừa xưng phù, trong lúc vô ý đã liếc nhìn Đặng Minh Nguyệt một cái, phát hiện cô cũng đang đắm chiều nhìn tôi, hai ánh mắt bất gặp nhau, lại vội vàng ngoảnh sang nhìn chỗ khác.

Đầu óc tôi bỗng tái hiện lại cái cảnh tôi hô hấp nhân tạo cho Đặng Minh Nguyệt, giờ cảm thấy không còn phản cảm với cô như lúc mới gặp nữa, từ sâu thẳm nội tâm đang dần nảy nở một chút cảm giác thân thiết gần gũi.

Song trai chưa vợ gái chưa chồng lại ở chung một phòng thế này, không tránh khỏi có chút ngại ngùng, tôi rất muốn tìm chuyện lê la với cô ấy, nghĩ ngợi một hồi mới lên tiếng:

- Cái hình ảnh quan tài cô nhìn thấy đó, ngoài cảm giác sợ hãi ra, có phải vẫn còn cảm giác bị thương phải không?

Đặng Minh Nguyệt gật đầu nói:

- Phải, cảm tưởng như sâu thẳm nội tâm bị một cây kim đâm dăm, cảm giác bị thương như thủy triều trào dâng. Bây giờ nhớ lại, giống như một... một nỗi bi ai theo kiểu thấy mình đang dần chết đi mà không còn sức lực chống cự nổi. Tôi cũng rất lấy làm lạ, không hiểu sao lại có cảm giác này, vừa này còn chán nản khóc lóc mà giờ lại...

Vừa rồi tôi cũng có cảm giác buồn bã vô hạn, chỉ là không biết phải hình dung thế nào, có thể cũng giống như Đặng Minh Nguyệt, một loại cảm giác bất lực trước số kiếp.

Tôi hỏi Đặng Minh Nguyệt:

- Cô cảm thấy hình ảnh chúng ta nhìn thấy khác nhau là muốn nói lên điều gì? Có phải là muốn thông qua vật trừu tượng để biểu đạt nội dung gì đó hay không?

Đặng Minh Nguyệt nói:

- Tôi cũng không rõ, hình như đều là những hình ảnh do những thứ vô nghĩa tạo nên, có vẻ như không liên quan gì đến nhau, nhưng có thể khiến cho người xem phải toát mồ hôi lạnh, anh xem liệu chúng ta có thể trông thấy mặt trời vào sáng mai không?

Dù tiềm ẩn nguy cơ gì thì tôi tuyệt không thể nói nửa lời nhụt trí, vậy là mỉm cười an ủi cô:

- Không sao đâu, mạng cô cao số đã gặp được ba đại nam nhân vô địch như chúng tôi đây, chúng tôi lại chưa từng trải nghiệm chuyện gì hay sao, cái gì mà trộm trời tường, phóng hỏa đốt nhà, cướp ngân hàng, đều chứng kiến nhiều rồi. Mấy cái tình hình vật vãn này sao có thể làm khó chúng tôi được chứ.

Đặng Minh Nguyệt cũng cười nói:

- Tính cách tác phong của ba người các anh ấy à, chắc chỉ dám tin một phần nào thôi. Chắc anh chính là “bang chủ” của tiểu bang lưu manh này phải không?

Tôi nghe vậy thì phẫn nộ lắm, phản bác lại ngay:

- Tiểu bang lưu manh cái gì cơ? Lại đánh đồng chúng tôi là xã hội đen sao? Tôi không làm đại ca đã bao nhiêu năm nay rồi, còn nhớ năm đó tôi...

Tôi đang cao hứng muốn kể chuyện năm xưa cho Đặng Minh Nguyệt, bỗng A Hào ở phòng trong gọi chúng tôi:

- Hai người mau vào đây xem này, chúng tôi đã tìm thấy một đường hầm.

Đặng Minh Nguyệt thấy chân tôi sưng phù thì vội đỡ tôi vào trong, thật ra thì chân tôi tuy cũng có phù tấy thật đấy, nhưng cơ bản vẫn còn chạy nhảy được, có điều là người đẹp đã có ý tốt, tôi sao dám khước từ, vậy là bèn giả bộ đau đớn, mỗi một bước đi lại cố tình than thở kêu đau.

Tôi nghĩ bụng: “Tôi diễn xuất tài ba như này, nếu không đi tham dự giải thưởng điện ảnh Oscar quả thật là uổng phí tài năng, tài tử Al Pacino có thể sánh với tôi sao?”

Đi vào trong phòng, thấy nền nhà đã bị bới tung. A Hào và Xú Ngư đang lấy đèn pin rọi vào cái hố lộ ra dưới mặt đất, trong động có luồng khí ám phả vào mũi, sâu không thấy đáy...

Chương 29: Câu Chuyện Thứ Tư (12)

A Hào giờ tay ra hứng gió trước miệng động, nói:

- Đây không phải mật thất, luồng gió rất mạnh, chứng tỏ ở dưới có lối ra.

Tôi muốn thể hiện chút gì đó trước mặt Đằng Minh Nguyệt, vậy nên cũng tranh thủ tận dụng mọi cơ hội, bèn thò tay ra trước miệng hố nói:

- Không sai, đúng là có lối ra, tuy dưới này có làn sương khói dày đặc nhưng không khí lưu động, chứng tỏ người bình thường có thể xuống đây mà không bị chết ngạt.

Đằng Minh Nguyệt nói:

- Hơi nước bốc lên dày đặc thế này, có thể liên quan đến việc mưa rơi không ngớt, không chừng phía dưới có rất nhiều nước đọng đó, nếu chưa biết độ nông sâu thì tốt nhất không nên khinh xuất xuống đó.

Xú Ngu trừng mắt nói:

- Một mình tôi xuống đó cũng chẳng sao cả, chỉ có điều bây giờ bụng đói cồn cào chẳng còn chút sức lực nào cả, chi bằng đưa hết đồ ăn thừa cho tôi chén, nếu có chết thì làm con ma no cũng được.

A Hào nói:

- Chút đồ ăn của Đằng Minh Nguyệt cũng chẳng bỏ cho cậu nhét kê răng. Thôi thì chưa vội xuống dưới, chúng ta quay lại phòng bếp xem có thứ gì ăn được không, đã mười mấy tiếng đồng hồ không có gì vào bụng, chắc mọi người cũng đói lắm rồi.

Vậy là chúng tôi trở lại phòng khách, đảo qua nhà bếp một lượt, phát hiện trong thùng chứa đầy gạo, vẫn còn cả ít rau xanh cùng đậu phụ tươi ngon, muối dầu cù lử đủ cả, mỗi tội không có rượu thịt mà thôi.

Tôi với Xú Ngu tay chân vụng về không thể làm cơm, nên chỉ biết mắt to mắt nhỏ ngáy người đứng nhìn. Vẫn may là có phụ nữ, A Hào cũng túm vào giúp cô ấy một tay, chẳng mấy chốc đã có một bàn thức ăn.

A Hào vừa ăn vừa nói:

- Trong nhà bếp của cái tiệm thuốc này có rau gạo đủ cả, chẳng khác gì so với nhưng nhà dân bình thường, xem ra cụ Trần và đứa cháu nhỏ không phải là ma đầu, không thì họ để sẵn rau gạo nhiều như vậy làm gì.

Xú Ngu và đầy cơm rau trong miệng, phùng mồm nói:

- Mình đã sớm nói rồi đấy, cái quán đen này là bán thịt người, cho nên trong nhà bếp mới không có thịt gà thịt trâu, chỉ toàn là rau xanh với đậu phụ. Khi nào bọn họ thèm đồ tanh sẽ làm thịt người sống đấy mà.

Nghe Xú Ngu nói vậy, Đằng Minh Nguyệt lại nhớ tới Lục Nhã Lan, cơm không nuốt nổi, lại bắt đầu khóc lóc bi ai.

Tôi tròn mắt nhìn Xú Ngu một cái, ra ý rằng, “Cái ‘con cá thối’ này, cái hũ nào không mở lại mở đúng cái hũ này”.

Không lâu sau, cơm rau đã no nê, tôi đứng dậy hoạt động tay chân.

A Hào gom đèn pin lại, tắt thấy còn ba chiếc và bốn cục pin khô. Tôi với A Hào mỗi người cầm một cái, chiếc còn lại để dự phòng. Vòng dây cao su, keo 502 và giấy phát quang đều mang theo bên mình phòng khi bất trắc.

Lúc mấy người chúng tôi đứng trước miệng hố, Xú Ngu trực muốn nhảy xuống dưới, tôi vội kéo cậu ta lại nói:

- Cậu vẫn muốn xuống đó một mình à? Muốn xuống thì cả bốn chúng ta cùng xuống.

A Hào đột nhiên chen lên trước mặt mọi người, rọi đèn pin xuống phía dưới nói:

- Mọi người cứ hẵng bình tình nào, phải xem xét cho kỹ trước đã.

Đoạn vô cùng thận trọng, lại giống như kiểu lên lút, rút ra cây bút viết lên tay cái gì đó.

Nghe vậy tôi bèn lấy đèn pin soi vào, chúng tôi nhìn thấy rất rõ, trên tay cậu ta có viết mấy chữ: “Góc tường đằng sau có người”

Xú Nưg đột nhiên kêu lên một tiếng, giơ tay lên ra sức đập về phía sau lưng, thấy cậu ta động thủ, tôi cũng vội quay đầu lại chiếu đèn pin quan sát, quả nhiên có một bé nam đang đứng trong góc tối, chính là đứa cháu nhỏ của cụ Trần.

A Hào muốn Xú Nưg nương tay, nhưng tốc độ phản ứng cơ thể của Xú Nưg nhanh hơn phản ứng đại não của cậu ta gấp mười lần, làm sao ngăn cản kịp chứ

Chiếc gậy đó như thò chạy, cứ lần hồi liên tiếp đập vào đầu đứa bé.

Sau một tiếng “Bốp” mạnh, cây gậy rơi xuống mặt đất, gạch lát nền cũng bị nứt ra thành khe hở, nhưng bé nam đó đã mất hút vào trong không khí, không còn trông thấy tông tích đâu nữa.

Xú Nưg cảm thấy bồn chồn, dụi dụi mắt, còn lấp bắp:

- Minh hoa mắt hay sao ấy nhỉ? Rõ ràng thấy ở đây mà.

Còn ngoảnh đầu lại nói với tôi và A Hào:

- Các cậu đừng rọi đèn pin vào người mình nữa, mau chiếu vào góc tường xem nào, xem xem tiểu quỷ này trốn ở đâu rồi, hôm nay nếu không để nó ăn trận đòn của lão gia ta thì...lão gia ta tuyệt không từ bỏ, ài...sao các cậu cứ soi đèn pin vào đó thế...muốn tố nỏ con thịnh nộ có phải không!

Đằng Minh Nguyệt run rẩy nói với Xú Nưg:

- Đứa bé đó....đang leo lên vai anh...

Xú Nưg thất kinh, vội nghiêng đầu nhìn sau lưng mình, đúng là đứa bé đó đang ở trên lưng cậu ta, còn đang mặt đối mặt với cậu ấy, hàm răng sắc nhọn lộ ra đây trong miệng, hai con mắt đỏ ngầu, hoàn toàn mất đi vẻ đáng yêu ngây ngô của một đứa trẻ mà chúng tôi trông thấy lúc ban tối, về mặt giờ đã hung hãn khiếp đảm vô cùng...

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Tuần Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Câu Chuyện Thứ Tư (13)

Xú Nưg bị dọa cho khiếp hồn bạt vía, chỉ kịp kêu lên một tiếng:

- Ahhhh....

Đừng nói là chúng tôi, mà ngay đến tiểu quỷ đang ở sau lưng cậu ta cũng bị hoảng hốt theo, trên đời này chắc không có tiếng la hét nào đáng sợ hơn của Xú Nưg.

Vong linh của đứa bé đó bị Xú Nưg dọa cho phát khóc, tiếng khóc rất inh tai thảm thiết, cùng lúc đó, bóng đèn của đèn pin trên tay tôi và A Hào đều bị nghiêng nát vụn.

Chúng tôi vốn đã chuẩn bị sẵn một chiếc đèn pin khác để phòng khi bất trắc, lúc này tôi không nỡ lỡ ra dùng, bèn rút chiếc gậy phát quang ra, tuy nhiên ánh sáng màu xanh chiếu ra rất yếu, chỉ có thể soi sáng trong khoảng cách hơn một mét.

A Hào thấy Xú Nưg bị linh hồn đứa bé quán lấy không tài nào thoát thân thì trong cái khó ló cái khôn, bèn chỉ tay ra ngoài cửa nói:

- Cụ Trần à, cụ vứt đồ chơi của cháu mình đi đâu rồi vậy?

Tiểu quỷ này quả nhiên mắc lừa, liền bỏ Xú Nưg ra, vừa khóc vừa ra ngoài tìm đồ chơi.

A Hào thấy kể sách này chỉ là tạm thời, vội kêu mọi người mau chóng xuống đường hầm, tôi cầm gậy phát quang đi trước dẫn đường, còn lại nối đuôi

nhau mà xuống, Xú Ngư đi sau cuối nên có nhiệm vụ lấy gạch lấp lại miệng hầm như cũ.

Lần hồi theo những bậc đá phủ rêu dài ngun ngút, cuối cùng cũng đi tới bậc thềm cuối cùng.

Bốn người chúng tôi đứng sát vào nhau, mượn ánh sáng yếu ớt của gậy phát quang để lần mò đường đi.

Chiều rộng của địa đạo chừng khoảng hơn hai mét, dưới mặt đất và tường bao đều được phủ bằng gạch ngói nung, bốn phía đều là nước rãnh ngầm, nền trơn bóng, độ ẩm không khí rất lớn.

Xú Ngư vừa đi vừa nói:

- Hai con ma một già một trẻ ấy, có thể nào là từ trong ngôi mộ cổ đó đi ra không nhỉ? Đánh cũng đánh không được, mà tóm cũng chẳng xong, biết đối phó thế nào đây?

A Hào lại trêu đùa với Xú Ngư:

- Muốn đối phó với hai vong hồn đó thì chỉ có một chiêu đáng dùng thôi, chính là “hai con vịt thêm vào một con vịt, lại lấy một con”.

Đi được không xa thì bên tay trái phát hiện ra một gian phòng bằng đá, tôi hỏi A Hào:

- Cái này chắc không phải là mộ thất đấy chứ?

A Hào nói:

- Chắc không phải đâu, cậu nhìn gạch ngói ở đây mà xem, nó được sản xuất từ sau khi giải phóng đất nước, xem ra địa đạo này có lịch sử không quá mấy chục năm. Chúng ta cứ vào căn nhà đá này đã rồi tính sau.

Diện tích của nhà đá này bằng nửa “phòng ngủ” của tiệm thuốc. Bên trong cũng không có gì đặc biệt, chỉ là khô ráo hơn nhiều so với những chỗ khác của địa đạo, trong có đèn, một chiếc giường lớn trên có phủ chăn nệm, hết sức sạch sẽ gọn gàng. Vẫn còn một chiếc bàn nhỏ, trên có bày một chiếc bình sứ nhỏ, ngoài ra thì không còn gì khác.

Xú Ngư muốn đập nát chiếc bình sứ nhưng lại bị A Hào ngăn lại, A Hào nhắc chiếc bình lên ngắm nghía nói:

- Mình nghe nói vong hồn thường hay trú ngụ trong những bình lọ như này, nếu đập bể chúng thì họ sẽ biến thành cô hồn lang thang không thể siêu sinh. Cụ Trần và đứa cháu nhỏ tuy giống như ma, nhưng chỉ ít họ cũng chưa làm gì gây hại cho chúng ta, vừa nãy cũng chỉ là dọa cậu một trận chứ cũng chưa gây tổn thất gì. Trước khi chưa làm rõ được việc Lục Nhã Lan mất tích có liên quan đến họ hay không, tốt nhất là chờ hành động khinh xuất.

Đặng Minh Nguyệt cũng rất tán đồng với ý kiến của A Hào, nói:

- Đúng đấy, đừng nên hành sự nóng vội quá.

Tôi thì cực kỳ phản cảm với tác phong cũng như tư tưởng “hiền lành”, “rộng lượng” của hai người họ, chủ trương của tôi và Xú Ngư đều thuộc về “phe máu lạnh”, đối với kẻ thù phải lạnh lùng không chút nương tình, cho dù chưa xác định được có đúng là địch thù hay không, chỉ cần có cảm giác đối phương sẽ uy hiếp tới mình thì nên hạ thủ trước, tránh hậu họa về sau.

Song, Đặng Minh Nguyệt đã mềm yếu như vậy thì tôi đây cũng không muốn nói nhiều, vì vừa nãy tôi vẫn còn tính toán trong đầu, sau khi quay về sẽ đề cô ấy làm vợ mình. Lúc này đành phải theo chân bọn họ rời khỏi căn nhà đá, tiếp tục đi sâu vào trong địa đạo.

Càng đi sâu vào trong, địa đạo lại càng lúc rộng lúc hẹp, khúc khuỷa uốn lượn.

Đi được chừng hơn hai mươi phút, phía trước bỗng có vẻ quang đăng lạ thường. Vậy là cuối cùng chúng tôi cũng tìm được lối ra, phá hết những bụi cỏ dại ở miệng động, phát hiện bên ngoài trời vẫn mưa như trút nước, sự thay đổi duy nhất chính là nơi này không còn tối ngòm đến mức thò tay ra không nhìn thấy năm ngón như trước nữa, đi thêm được hơn chục mét lại thấy có rất nhiều đèn soi sáng có chao để tránh mưa, giống như đèn đường trong thành phố vậy. Ánh đèn tuy mờ mờ nhưng với chúng tôi lúc này, rõ ràng là giống như trong ngục tối lâu ngày mới được thấy mặt trời.

Quay lại quan sát lối ra của địa đạo, thì ra là sau lưng của một sườn núi, nếu không phá bỏ cỏ dại mọc um tùm che kín cửa ra thì khó lòng phát hiện ra được.

A Hào lấy bút vẽ mấy nét ký hiệu gì đó vào một cuốn sổ, phòng khi quay lại không tìm thấy đường.

Giữa đám cỏ dại mọc lộn xộn không có đường đi, chúng tôi đành phải mon men đi về phía trước đang có nhiều đèn chiếu sáng.

Xú Ngư mất tỉnh, bỗng nhiên chỉ tay về hướng nam nói:

- Haha... hóa ra cái làng mà các cậu nhắc tới lại ở đây.

Chúng tôi đưa mắt nhìn về hướng nam, qua mưa bay mịt mù và màn đêm quạnh quẽ quả đúng là ẩn hiện hơn trăm ngôi nhà, hình như là một ngôi làng nhỏ heo hút...

Chương 31: Câu Chuyện Thứ Tư (14)

Từ trên cao nơi chúng tôi đứng hướng tầm mắt ra thì trông thấy một con đường, cứ men theo lối đó mà đi thì tới chính giữa làng.

Ở khoảnh đất trống giữa thôn là một con đường hình chữ thập (+), hai đường giao nhau một rộng một hẹp, phân sơn thôn thành bốn phần, con đường mà chúng tôi đi tới chính là con đường hẹp trong số đó.

Sơn thôn tĩnh lặng không một bóng người, ngay đến tiếng gà què chó mèo cũng không nghe thấy, xem ra nơi đây vốn đã không tồn tại bất kì sinh vật sống nào.

Chúng tôi tùy tiện đi đến đây cửa vài ngôi nhà, cửa không chốt khóa, trong nhà cũng không sót lại dấu tích nào của con người cả, từ lớp mạng nhện giăng phủ trong phòng thì có thể đoán ít nhất mười mấy năm nay không có người sống ở đây. Tất cả vật dụng bên trong đều không khác gì so với những gia trạch của người dân thôn quê bình thường khác, đồ dùng gia đình rất bình dị, đơn giản, không có thứ gì gọi là xa hoa. Một vài chỗ khác vẫn lưu lại dấu tích của cuộc sống sinh hoạt, có nhà thì thậm chí trong nồi vẫn còn rau đang được nấu, đương nhiên những đồ ăn này đã bị thối rữa từ lâu.

Chỉ là không biết người và gia súc đi đâu cả rồi, chẳng lẽ chỉ trong một đêm, hơn trăm hộ dân ở đây đều bốc hơi toàn bộ như vậy sao?

Hay là đột nhiên xảy ra tai và khôn lường nào đó nên thôn dân phải bỏ đi tránh nạn không kịp chuẩn bị gì chẳng?

Ngay đến người thông minh, tính ý như A Hào cũng nhăn mày suy ngẫm mà không hiểu, chuyện này đã vượt ra khỏi nhận thức thông thường của con người. Trong khi đó mấy người chúng tôi không ai có sẵn năng lực suy luận siêu nhiên.

Chúng tôi đội mưa đi theo con đường rộng rãi nhất trong thôn thì tới một cụm kiến trúc tận cuối thôn, chỗ này lại không giống nhà ở của những thôn dân khác.

Ở chính giữa là sườn núi cao ngang với hai tầng lầu, phía trước là mười mấy bia đá và tượng người đá dựng thẳng sừng sững, nổi bật nhất là một tấm bia đá lớn cao gần ba mét, người đứng dưới ngược lên nhìn sẽ có cảm giác như bị uy hiếp.

Chúng tôi tiến lại gần tỉ mỉ quan sát văn tự trên bia đá, phát hiện chữ khắc trên đó đã bị mài mòn khó có thể nhận biết được mặt chữ. Duy chỉ có góc dưới cùng bên trái là có vài chữ chưa bị xóa bút tích, trên đó có khắc: “Đường Trình Quan hai mươi một năm”.

Xú Nư hỏi tôi:

- Sườn núi này sao lại có bia đá nhỉ? Có phải xưa kia đây là chiến trường cổ nên người ta mới cho dựng chúng để tưởng niệm?

Tôi nói:

- Cậu hỏi tớ, tớ biết hỏi ai đây? Mình còn đang mơ hồ chẳng hiểu chuyện gì đây.

A Hào chỉ tay vào sườn núi phía sau bia đá nói:

- Nó không phải là sườn núi, là gò mả đó. Đây chính là ngôi mộ cổ đời Đường chúng ta được nghe kể, điều tớ vốn mong chờ chỉ là một sự nhầm lẫn, không ngờ sự phát triển của thời đại ngày nay đã ngày càng gây bất lợi cho chúng ta.

Chúng tôi lấy tay che mưa rơi vào mắt, rồi ngẩng đầu quan sát kỹ gò mả sừng sững to lớn ấy, trong lòng không khỏi sợ hãi như bị thứ gì đó uy hiếp.

Nằm ở mé trái là một ngôi nhà lớn, cửa được khóa chặt, bóng đêm bên trong sâu ngun ngút thăm thẳm như muốn dọa người. Nếu vô ý liếc mắt nhìn vào, sẽ sinh ra một thứ cảm giác bị ai thống khổ, bóng đêm âm u không ranh giới từ tứ phương tám hướng xông thẳng vào đại não.

Chúng tôi không dám quan sát ngôi nhà đó nhiều, bèn xoay người nhìn một tòa kiến trúc khác nằm đối diện, lại là một tiểu lâu hai tầng có kết cấu gỗ ngói, mang dáng vẻ cổ kính xa xưa. Phong cách kiến trúc tuyệt không giống như thời này, trên đỉnh lầu được phủ một lớp ngói lưu ly (loại ngói thường thấy trong những kiến trúc cung đình, chùa chiền) màu vàng và xanh lợt xen kẽ nhau, bốn góc đều có linh thú để trấn trạch trừ tà. Trước cửa còn có tấm biển, trên đó thảo ba chữ Triện (chữ viết đời nhà Tần): “Miên Kinh Lâu”, trong lầu ẩn hiện ánh đèn chập chờn như hoàn hồn xé tà.

Từ lúc đặt chân vào ngôi làng này, thì nỗi sợ hãi và căng thẳng luôn trực sẵn trong tâm can Đằng Minh Nguyệt, lúc này cô mới chỉ tay vào Miên Kinh Lâu

nói:

- Trông chữ viết thì nơi này giống như tàng thư các vậy, chúng ta vào trong xem có tìm thấy văn kiện thư tịch gì không, biết đâu lại tìm hiểu được hiện giờ chúng ta đang ở đâu, như vậy mới có thể nghĩ cách ứng phó được.

Thật ra, dù cô ấy không nói vậy thì ba chúng tôi cũng có chủ ý đó cả, có điều ba vị trí này có vẻ rất dị thường, cái gò mà siêu lớn kia nào ai muốn vào chứ, còn đại trạch mệ trái, đừng nói là vào trong, mà chỉ cần liếc mắt nom một cái thôi cũng đủ nổi da gà rồi, cũng chỉ có cái tiểu lâu trông giống như tàng thư các này thì may ra còn dám đặt chân vào.

Xú Ngư một cước đá tung cánh cửa, lại lăm le khúc côn khua loạn xạ trước cửa, bên trong đầy những bụi bặm, hại chúng tôi ho sặc sụa.

Tôi hỏi:

- Lão Vu, cậu vừa làm cái gì vậy? Có phải vừa nãy ăn no nên muốn vận động cho tiêu com không hả?

Xú Ngư đáp:

- Mình xem trong phim ảnh rồi, những nơi như này cứ hễ mở cửa là sẽ có rơi bay ra, quỷ thần nó chứ, ở đây lại chẳng có nửa con, hại mình uống phí bao nhiêu lực khí.

Trên mái trần của tiểu lâu có một ngọn đèn đang leo lét cháy, không biết nguồn cháy lấy từ đâu, nhìn bề ngoài thì cứ như thể mấy chục năm nay chưa từng bị tắt vậy.

Hai tầng trên dưới toàn là những kệ sách, hai bên thư án có đặt tứ bảo văn phòng (giấy, mực, bút, nghiên), còn có cả một tấm bình phong, mọi người thoáng nhìn hình ảnh phác thảo trên tấm bình phong đó thì tất thấy kinh ngạc, đây rõ ràng là một tấm bản đồ toàn thôn hoàn chỉnh.

A Hào lại lấy bút ra chỉ trỏ vào tấm bản đồ như để nhận diện đường đi, rồi lại phác họa gì đó vào cuốn sổ tay mang theo bên người, đoạn nói:

- Như này vẫn còn hy vọng tìm được đường ra.

Thấy cậu ta đang vẽ bản đồ, tôi với Xú Ngư tranh thủ lục lọi xung quanh, mong tìm được vật gì đó đáng tiền, sau này quay về sẽ bán đứt đi, coi như là phí bù đắp tổn hại tinh thần.

Nhưng ngoại trừ các loại thư tịch cổ ra, thì chẳng có lấy thứ gì giá trị, tôi tiện tay lật giở một cuốn sách, bìa ngoài có viết mấy chữ “Khu Ma Giáng Quỷ Thuật”- Lỗ Đầu Sơn Nhân Thủ Thư”(“Thuật xua đuổi tà ma”- thư tịch viết tay của Người rừng đầu lừa).

Tôi bật cười ha ha, gọi ba người lại xem, rồi nói:

- Haha...cái tên của tác giả nghe ngộ thật đấy, “đầu lừa”, nhất định tương mạo sẽ rất khó coi cho mà xem, haha....

A Hào cũng đi lại nói:

- Phải đấy, nếu để tớ chọn giữa đầu lừa và đầu cá, tớ thà chọn đầu cá còn hơn.

Xú Ngư không hay biết A Hào đang châm chọc mình, cũng khoái chí nói:

- Haha, “đầu lừa” mà dám ra khỏi cửa sao? Đúng là một quái thai

Đặng Minh Nguyệt nói:

- Tên sách kỳ lạ thật đó, trên đời này thật sự có người có bản lĩnh trừ tà đuổi ma sao? Chúng ta đọc thử xem, biết đâu lại học được ít bí quyết phòng thân.

Tôi thuận tay lật ngay trang đầu, ở trang này có kẹp một vật đánh dấu trang đọc hình người làm bằng giấy, chừng khoảng ba tấc, được gia công cực kỳ tinh xảo, trên đầu người giấy có đội một mũ sắt, tay cầm một thanh kiếm lớn, tuy chỉ được làm thủ công bằng giấy nhưng vẫn hiện ra thần thái uy phong凛凛.

“Người giấy” dùng để đánh dấu trang đọc được dán trên trang sách, tôi tiện tay xé nó ra vứt xuống dưới đất.

Trang này có viết: “Rác gạo sống có thể xua đuổi vong hồn, lấy gạo rắc vãi vòng quanh có thể tóm được yêu ma”

Tôi nói:

- Chiều này đơn giản, nhà bếp của tiệm thuốc có gạo sống, chỉ là không biết có tiện dụng hay không thôi.

Đoạn lại đọc tiếp: “Lật đọc sách này, tuyệt đối không được để “người giấy” đánh dấu trang đọc tiếp đất, không thì...”

Đang đọc đến đây, bỗng Đặng Minh Nguyệt chỉ tay vào bức tường đối diện với chúng tôi nói:

- Chúng ta chỉ có bốn người, sau trên tường lại có năm cái bóng vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Tuần Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Câu Chuyện Thứ Tư (15)

Lòng tôi nặng trĩu, theo bản năng cảm giác sau thân mình tồn tại một mối nguy hiểm rất lớn, trước tình hình đó, tôi không thể nhúc nhích đầu nhìn cái bóng trên tường để mà lãng phí thời cơ giải cứu sinh mạng quý báu.

Tôi vội lôi cánh tay Đằng Minh Nguyệt sang một phía, cả hai nghiêng người ngã nhào xuống đất.

Thanh kiếm lớn đã chặt làm đôi cuốn sách của “Lạc Đầu Nhân Sơn” trên thư án mà chúng tôi vừa giờ đọc, tạo thành một tiếng “Rắc” nhức tai. Nằm dưới đất tôi ngoảnh đầu lại nhìn, một người giấy không khác gì một chiến binh mặc đồ giáp sắt, cao hơn hai mét, sát khí đằng đằng, tay cầm thanh bảo kiếm đang đứng sừng sững sau lưng chúng tôi.

Người giấy chém nhất đầu không trúng, bèn vung kiếm chém về phía A Hào, A Hào tránh không kịp, bị trúng chiêu vào chân, máu tươi chảy ròng, khiến chiếc quần đang mặc nhuộm màu đỏ thẫm.

Người giấy lại tiếp tục vung kiếm chém vào phần đầu của A Hào, cậu ấy hoảng loạn chỉ biết sững người, hết cách né tránh, chỉ còn biết nhắm mắt chờ chết.

Nhưng nhanh như cắt, chiếc côn của Xú Ngự đã kịp đỡ thanh kiếm đang lao về phía A Hào, tuy bị côn chặn lại, nhưng thanh kiếm vẫn từ từ ép vào phần đầu của A Hào.

Đùi A Hào dính thương không nhẹ, nên cử động không nổi, thấy tình hình nguy cấp, tôi và Đằng Minh Nguyệt vội kéo căng chân không bị thương của cậu ấy để đỡ hai thương.

Cũng chỉ thiếu chút nữa thôi là thanh kiếm của người giấy đã chém gãy tan tành chiếc côn của Xú Ngự.

Thấy A Hào bị thương, Xú Ngự được dịp điên tiết, cởi phẳng áo đang mặc trên người, quất côn chiến một trận sòng còn với người giấy.

Mới đầu Xú Ngự còn chút e dè sợ hãi, nhưng sau càng đánh lại càng hăng, hơi thở hùng hục như gió thổi, ngón chiêu Vịnh Xuân “côn” được dịp sử dụng tới, người giấy tuy lợi hại, nhưng tạm thời không làm gì được cậu ta, hai bên lẫn lộn trong cuộc đại chiến, khiến bức bình phong, giá sách cùng vô số thứ khác biến thành một đồng hồ hỗn độn.

Thấy Xú Ngự tạm thời ngăn cản được địch nhân, tôi vội công A Hào sau lưng, cũng quên đi cái chân đau đang sưng phù, cắn chặt răng xông ra khỏi tầng thư các.

Đằng Minh Nguyệt thì đỡ theo sau, cùng tôi chạy đến trước gò mộ. Tôi thấy vết thương của A Hào sâu tận xương tủy, miệng vết thương hở trông giống như mồm của một đứa trẻ, máu tuôn như suối. Không kịp nghĩ nhiều, tôi lập tức xé áo bịt vết thương cho cậu ấy, rồi lại lấy chỗ vải thừa còn lại buộc quanh đùi cậu ta để cầm máu.

Tôi vừa lo cho A Hào, vừa bồn chồn không yên cho an nguy của Xú Ngự, xử lý xong vết thương cho A Hào, tôi nói với Đằng Minh Nguyệt:

- Cô hãy cứ ở đây để mắt tới A Hào nhé, tôi phải vào trong giúp Xú Ngự đối phó với người giấy kia.

Không chờ cô trả lời, tôi đã quay người chạy như bay vào trong tiêu lâu.

Chiến đấu với người giấy đã lâu, nên hiện giờ Xú Ngự đã mất đi thể thượng phong, bởi vì toàn thân người giấy cứng như thép như đồng, chiếc gậy có đập được vào thì cũng chẳng chút tổn hại đến nó.

Thấy hai bên đang vật lộn nhau dữ dội, tôi chỉ biết đứng phía sau Xú Ngự để tiếp thêm uy thế, lại luôn miệng cổ vũ:

- Lão Vu, nó sắp hạ đài rồi, đánh cho nó hết đường sống đi! Lôi hết não bộ nó ra đi, mau sử dụng côn hai khúc, hừ hừ...

Xú Ngự cũng hét lên:

- Người anh em à, ông nội cái thằng người giấy này chứ, còn lợi hại hơn cả xe tăng. Cậu mau chạy đi, tớ sắp chống đỡ không nổi rồi, chúng ta chạy thoát thân được người nào hay người đó.

Tôi sao có thể bỏ mặc huynh đệ trong lúc nguy nan chứ, nhìn ngó xung quanh thì bất chợt chú ý tới thư tịch trên thư án, nghĩ bụng, chiến binh này được làm bằng giấy, nếu đao kiếm không làm gì được nó, thì ... không biết anh bạn này có sợ lửa không nhỉ?

Vậy là tôi nhanh tay lôi bật lửa ra đốt hai cuốn sách, còn la lớn:

- Lão Vu mau chạy thôi, tớ sẽ thiêu sạch cái tàng thư các này.

Lúc này Xú Ngu cũng đã sức cùng lực kiệt, thể lực chẳng còn được bao nhiêu, cũng vội kêu to:

- Phóng hỏa, phóng hỏa...

Tôi lo lửa bùng lên Xú Ngu không kịp tẩu thoát, lại bỏ mạng với người giấy ở nơi này, nên vẫn chần chừ chưa phóng hỏa, căn phòng này khá khô ráo, sách gặp lửa thì bắt cháy ngay, tôi vừa mới đốt hai cuốn sách, mà nháy mắt đã cháy tới tay, vội ném nó xuống dưới chân, không ngờ chỉ trong giây lát cả hai kệ sách lớn đã bắt lửa, cháy bùng lên rừng rực.

Tình thế cấp bách, tôi nhặt chiếc chổi lông gà dùng để quét bụi trong thư phòng ném vào người giấy.

Người giấy hình như không có tư duy, thấy ai là đánh người đó, trông phía bên có người động thủ, bèn buông Xú Ngu ra, gơ kiếm lao về phía tôi. Tôi nào phải đối thủ của nó, chỉ biết cầm đầu cầm cổ chạy ra ngoài.

Xú Ngu nhân cơ hội này thờ dốc một hơi, cùng tôi lao ra khỏi tàng thư các.

Chẳng mấy chốc cả tòa tiểu lâu đã bị ngọn lửa nuốt gọn, nhưng người giấy cũng đã chạy được ra ngoài, nó điên cuồng đuổi theo tôi và Xú Ngu.

Tôi với Xú Ngu bán sống bán chết chạy thực mạng, giờ cảm thấy mệt mỏi rồi, đến khi chạy cách tàng thư các chừng hơn hai chục mét thì lăn nhào ra đất. Nếu người giấy có đuổi kịp, thì hai đứa tôi cũng chỉ còn cách phó mặc số phận cho ông trời.

Nào ngờ nó càng đuổi theo thì càng đuổi đi, đến khi cách chúng tôi chừng ba bốn bước chân thì bỗng nhiên khụy xuống đất, rồi bất động. Hóa ra nó đã bị nước mưa biến thành một đồng giấy nát.

Tôi với Xú Ngu thở phào nhẹ nhõm, đi lại lấy chân giẫm nát người giấy, khiến nó bị lún sâu vào trong bùn đất.

Chợt nghe thấy tiếng kêu thét của Đằng Minh Nguyệt từ đằng xa dội lại:

- Các anh mau đến đây đi... A Hào hôn mê bất tỉnh rồi...không cầm nổi máu nữa rồi...

Tiếng kêu gào kèm theo tiếng khóc lẫn trong tiếng mưa truyền lại, tôi và Xú Ngu lòng dạ hoang mang, nóng ran như lửa đốt, cả hai đều có chung một cảm giác, hình như có một bóng đen u ám bất an đang xoẹt ngang qua đại não.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Tuần Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Câu Chuyện Thứ Tư (16)

Hai đứa tôi vội chạy tới xem tình hình của A Hào, tuy đã lấy vải áo băng bó đùi nhưng máu vẫn chảy ra mãi. Có thể do mất máu quá nhiều nên A Hào mới bất tỉnh nhân sự như vậy.

Không kịp nghĩ nhiều, cần phải nhanh chóng tìm một nơi trú mưa trước đã, nếu cứ để cậu ấy nằm dưới trời mưa to thế này, vết thương có thể nhiễm trùng bất cứ lúc nào, và cái chân này có thể giữ được hay không còn rất khó nói.

Tòa đại trạch lớn tối ngòm đó tuyệt không dám bước chân vào, chúng tôi đành phải tìm một nhà dân bình thường, rồi đặt A Hào nằm trên giường.

Trải qua một hồi nguy nan, A Hào cũng từ từ tỉnh lại, mặt tái ngắt như cắt không còn giọt máu. Đằng Minh Nguyệt tìm được một ít nước mưa sạch rửa vết thương cho A Hào.

Tôi nhẹ tay cời lột vải băng bó vết thương trên chân A Hào, quan sát kỹ thì thấy, vết đao đó chỉ cần chém sâu thêm nửa tấc nữa thôi thì chỉ e chân đã bị

chặt đứt lia khỏi người luôn, máu tươi đỏ thẫm như nước máy chảy ra không ngừng.

Mà giờ chẳng có thuốc men nào cả, biết cầm máu sao đây? Xem ra giờ có giữ được chân hay không không quan trọng, việc trước tiên cần làm là phải cầm máu duy trì mạng sống.

Tôi bỗng nhớ tới một cách, bèn lấy trong túi lọ keo 502 và dải băng cao su.

Đặng Minh Nguyệt không hiểu tôi định làm gì, bèn hỏi:

- Anh lấy keo ra làm gì vậy?

Tôi nói:

- Cô chưa nghe nói bao giờ sao? Quân đội Mỹ đã trang bị một loại thuốc cầm máu khi khẩn cấp, thường được gọi là “keo cầm máu tức thời”, binh lính trên chiến trường bị đổ máu nhiều, nếu không có cách nào cầm máu, thì sẽ dùng tới loại keo này để bịt vết thương. Thật ra thì họ còn dùng cả cách đốt củi để cầm máu nữa, nhưng bây giờ không kịp đốt lửa, đã không còn cách nào khác thì ta cứ thử cách này xem sao.

Đặng Minh Nguyệt vội ngăn tôi lại:

- Không được, sao anh có thể xử trí tùy tiện như vậy được, đây là keo 502 chứ không phải thuốc, chúng ta nghĩ cách khác thôi.

Tôi hơi bực nói:

- Nếu không bịt lại thì cậu ấy có thể mất máu mà chết, chúng ta lại không có thuốc men gì, chẳng lẽ lại giương mắt nhìn huynh đệ mình hấp hối à?

A Hào nằm trong lòng Xú Ngu, trầm lặng nói:

- Đừng lo... cứ làm theo cách của cậu ấy đi, tính mạng mình hôm nay cũng là được mọi người cứu, cứ cho phải bỏ mạng cũng chẳng hề gì... được chết trong tay các cậu cũng còn hạnh phúc hơn chết dưới đao của quái vật... chết sớm thì được đầu thai sớm thôi mà...

Tôi quả trách:

- Giờ là lúc nào rồi, có mình ở đây, nhất định không để cậu mất mạng đâu, nếu muốn chết cũng phải đợi trở về chết trên giường nhà mình chứ.

Nói đoạn tôi đẩy Đặng Minh Nguyệt sang một bên, rút một miếng thuốc đặt vào mồm A Hào, rồi châm lửa cho cậu ấy.

Xú Ngu bên cạnh lau sạch vết máu xung quanh, nhân lúc máu chưa chảy ra tiếp, tôi bèn lấy lọ keo 502 trét lên vết thương, hai tay niết chặt, rồi lấy dải băng cao su quấn mấy vòng quanh vết thương.

Sau khi hoàn thành mấy thao tác này, người tôi đã mồ hôi đầm đìa, đưa tay ra lau mồ hôi chảy ròng trên trán. Xú Ngu nói với tôi:

- Hiệu quả không tồi, A Hào vẫn sống!

Tôi ngẩng đầu nhìn A Hào, phát hiện cậu ta đang cắn nghiền răng chịu đau, mồ hôi trên mặt vã ra to như hạt đỗ, có lẽ cậu ấy sợ tôi không nỡ mạnh tay, cho nên một tiếng kêu đau cũng nuốt vào trong không dám phát ra.

Tôi vội hỏi cậu ấy:

- Cậu thấy sao rồi? Còn đau không?

A Hào cố gắng nói được một câu:

- Đau... mẹ ơi... đau quá... nếu các cậu không... không bận tâm... tớ muốn hôn mê một lúc...

Nói xong thì ngất thật, nhưng miếng thuốc thì vẫn ngậm trong miệng.

Không biết “thủ thuật cấp cứu” của tôi phát huy tác dụng, hay là máu trên đùi cậu ấy buồn không muốn chảy nữa, chỉ biết máu đã ngừng chảy như một kỳ tích. Hơn nữa cậu ấy đã cảm thấy bớt đau đớn, sau khi hôn mê thì hơi thở dần bình thường trở lại, chứng tỏ tạm thời vẫn chưa nguy hiểm đến tính mạng.

Xú Ngu mắt đã đỏ hoe nói với tôi:

- Trước lúc trời sáng nếu kịp đưa tới bệnh viện thì còn cơ may sống sót, có điều cái chân này sợ không giữ nổi.

Tôi gạt đầu, cảm lạnh không nói lên lời. Đoạn rút miếng thuốc lá thơm trong miệng A Hào ra, rồi hít sâu một hơi, lúc này mới biết toàn thân mình đang run rẩy, đến nỗi không còn đứng vững được nữa...

Chương 34: Câu Chuyện Thứ Tư (17)

Thấy A Hào chỉ tạm thời thiếp đi bất tỉnh, tôi với Xú Ngư lục lọi trong căn nhà đó được vài bộ quần áo, lấy chúng ra mặc thay đồ ướt, tiện thể cũng đưa cho Đăng Minh Nguyệt một bộ nữ để cô thay.

Số quần áo này được may theo kiểu trang phục của cách đây chừng hai mươi mấy năm về trước, mặc lên người cảm giác rất ngượng nghịu, lạ lẫm. Ba chúng tôi sau một hồi thương lượng, quyết định để A Hào nghỉ ngơi một chút, đợi vết thương lành lặn một chút sẽ theo bản đồ tìm đường ra khỏi nơi này.

Vừa rồi do phải cật lực chiến đấu với người giặc trong tầng thư các, nên Xú Ngư gục người nằm ngay bên cạnh A Hào rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Cái chân tật tễnh của tôi giờ lại đau kinh khủng, nghĩ tới vết thương của A Hào diễn biến khó lường, rồi còn phải đối mặt với hoàn cảnh khó khăn trước mắt, tôi không khỏi hoang mang phiền muộn, bèn ngồi dưới đất phì phèo từng đợt khói thuốc.

Đăng Minh Nguyệt ngồi cạnh tôi lại bắt đầu cất tiếng khóc thảm thiết. Lòng tôi đang phiền não, nghĩ bụng, phụ nữ không bao giờ làm người ta bết lo, nhưng ngoài miệng vẫn phải dỗ ngọt an ủi:

- Xin lỗi nhé, vừa rồi tôi thật hấp tấp, lẽ ra không nên nổi nóng với cô như vậy.

Đăng Minh Nguyệt lắc đầu nói:

- Không phải vì chuyện anh nổi cáu với tôi, là tôi lo cho A Hào và Lục Nhã Lan.

Tôi phát hiện cô ấy liên tục nắn mắt cá chân, hỏi cô ấy làm sao, nhưng cô ấy không chịu nói, vậy là tôi bèn dùng “vũ lực” kéo phăng chiếc giày của cô ra, thì ra chân cô ấy đã sưng phù lên như một chiếc bánh bao, tôi mới hỏi Đăng Minh Nguyệt:

- Chân cô bị sái sao không nói chúng tôi biết? Bị từ lúc nào vậy?

Đăng Minh Nguyệt cúi thấp đầu nói:

- Do lúc chạy ra khỏi tầng thư các không cẩn thận nên bị vấp ngã, đứng lo, tôi không muốn để mọi người phiền não thêm nữa.

Đoạn cô cầm lấy giá chữ thập đeo trên cổ lẩm nhẩm cầu nguyện.

Tôi lại càng cảm thấy áy náy hổ thẹn, bèn nói:

- Thật không ngờ... hóa ra cô cũng là tín đồ của chúa Giê su, chúng ta là người cùng chung giáo đồ đó

Đăng Minh Nguyệt nhìn tôi nói:

- Vậy thì hay quá, chúng ta cùng cầu nguyện cho mọi người nhé?

- Thật ngại quá, tôi ra ngoài vội vàng nên không kịp mang theo thánh giá, khi nào quay về nhất định sẽ đeo lên người, cô cầu nguyện thay cho tôi nhé.

Nhưng tôi lại nghĩ bụng: “Mình có bao giờ chịu gò bó bởi tín ngưỡng đâu, giả dụ để mình cầu nguyện có khi lại phản tác dụng cũng không chừng”.

Đăng Minh Nguyệt nói:

- Anh đang gạt tôi đó à, ai lại đi quên giá chữ thập ở nhà như vậy chứ?

Tôi trộm nghĩ, nếu cứ bàn tiếp về chủ đề này kiểu gì cũng bị cô ấy phát hiện ra đang nói phét, vậy nên rất muốn lảng sang chủ đề khác, có điều mồm mép tôi lại mắc phải cái tật không bao giờ chịu nghe theo sự chỉ huy của não bộ, nghĩ gì không nói lại bật ra được một câu:

- Sau khi quay về chúng ta lấy nhau nhé?

Đăng Minh Nguyệt chưa nghe ra bèn hỏi:

- Cái gì ? Ai lấy ai cơ?

Tôi nghĩ đã buột miệng nói ra rồi thì dứt khoát phải nói chỗ rõ ràng, vậy là dốc hết can đảm trình trọng nói:

- Anh phát hiện ra em chính là mẫu người mà anh thích, anh tính sẽ cầu hôn em, xưa nay anh khá tự tin về bản thân mình, nhưng... người có phẩm hạnh tốt và ngoại hình đẹp như em ắt hẳn sẽ có rất nhiều chàng trai theo đuổi phải không? Có phải là có tầm năm trăm đại nam nhi đang theo đuổi em không? Nếu chỉ có khoảng bốn trăm người cạnh tranh thôi thì anh nhất định sẽ thắng.

Tâm tình Đằng Minh Nguyệt vốn đang bất ổn, lúc này bị tôi chọc ghẹo mà bật cười:

- Ô... lấy anh cũng được đấy, tuy anh không có văn hóa gì, nhưng mà nhân phẩm cũng không xấu. Chỉ có điều... gia đình tôi rất gia giáo quy củ, nếu muốn lấy con gái của Đằng gia thì phải có sinh lễ một triệu Nhân dân tệ tiền mặt làm lễ ra mắt

Câu nói này đủ dọa tôi chết khiếp, nghĩ bụng, cô gái này đúng là sư tử goăm miệng, tưởng tôi là ông trùm dầu mỏ chắc?

Đằng Minh Nguyệt thấy tôi thần thờ lại nói:

- Nhìn anh bị tôi dọa kìa, sợ rồi phải không? Ai thêm tiền thôi của anh chứ, chỉ chọc chơi anh chút thôi mà.

Tôi vẫn chưa lấy lại được tinh thần, e dè nói:

- Anh có thể... đưa cho em tiền Yên Nhật được không?

Lúc này A Hào đã tỉnh lại, vừa may có thể giúp tôi thoát khỏi cái tình cảnh “éo le” này, tôi cùng Đằng Minh Nguyệt đi lại xem cậu ấy, thấy tinh thần có vẻ đã ổn hơn nhiều, chỉ có điều thể trạng vẫn rất yếu, cậu ấy bảo tôi lấy giúp cuốn sổ tay trong túi.

A Hào giờ đến trang có phác họa bản đồ, nói:

- May là đã sao chép được tấm bản đồ đó, chúng ta phải tìm cách ra khỏi đây, tớ thật sự không muốn phải bỏ mạng ở nơi này.

Tôi muốn đề A Hào nghỉ ngơi thêm chút nữa rồi tính, nhưng cậu ấy nhất quyết không nghe. Chỉ tay vào bản đồ giảng giải cho chúng tôi:

- Mọi người xem, đây chính là Miên Kinh Lâu chúng ta đã đi qua, ở phía dưới gò mả lớn này có một địa đạo (đường ngầm), ở trong sân của đại trạch đó cũng có địa đạo như vậy, hơn nữa hai địa đạo này liên tiếp thông nhau, tuyến đường ngầm dưới mặt đất được dùng nét đứt để ký hiệu, kết cấu bên dưới rất phức tạp. Quy mô dưới ngôi mộ này không nhỏ đâu, ở trung tâm còn được người ta đặc biệt vẽ một vòng tròn đỏ để ký hiệu, xem ra nó là nơi rất trọng yếu đây.

A Hào lại chỉ vào cửa đường hầm lối ra mà chúng tôi phát hiện trong tiệm thuốc nói:

- Chúng ta đến đây bằng lối này, nhưng con đường ngầm ấy lại không thấy vẽ trên bản đồ, xem ra địa đạo trong tiệm thuốc mới được đào thêm sau khi người ta đã vẽ tấm bản đồ này. Mấy năm trở lại đây có còn thay đổi nào khác không, chúng ta cũng không thể nắm bắt được. Song từ tấm bản đồ này mà quan sát, bốn phía đều là núi và rừng rậm, lối thoát duy nhất có thể là sơn động này, nó cách một vành đai rừng phía sau mộ cổ đời Đường.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Tuần Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Câu Chuyện Thứ Tư (18)

Tôi hỏi:

- Chúng ta còn sự lựa chọn nào khác không? Nếu đi theo lối sơn động mà không ra khỏi đây thì biết làm thế nào?

A Hào nói:

- Nếu không đi được bằng lối sơn động, vậy chúng ta chỉ còn cách chọn một trong hai địa đạo của tòa đại trạch hoặc gò mả thôi, có điều hai địa đạo đó có thể sẽ rất nguy hiểm, nếu chúng ta đi nhầm thì có khi không thể ra khỏi đây.

Tôi cầm lấy bản đồ nhìn đi nhìn lại, quả thật đúng như lời A Hào nói thì chỉ có con đường trong sơn động có vẻ an toàn hơn cả, cũng có hy vọng thoát ra ngoài hơn những lối khác.

Đặng Minh Nguyệt thu xếp lại những trang bị còn lại, chúng ít ỏi tới mức đáng thương, chỉ còn một chiếc đèn pin, bốn cục pin khô, và chiếc gậy phát quang cuối cùng.

Do sắp phải đi xuyên vào trong sơn động, nên tôi muốn tìm một số vật dụng có thể chiếu sáng trong những nhà dân lân cận, nhưng hình như dân thôn ở đây hết sức phản cảm với đồ điện hay sao mà không có lấy bất kỳ đồ điện nào cả, trong lúc nôn nóng vội vã cũng quên mất có thể làm mấy bó đuốc soi sáng ứng cứu vào lúc này.

A Hào vội đi lại đánh thức Xú Ngư dậy, bốn người tám chân, nhưng bây giờ lại có bốn cái chân của ba người bị thương, đành phải diu dờ nhau đi tới sơn động nằm phía sau gò mả.

Có bản đồ trong tay, không quá khó để chúng tôi tìm thấy lối vào sơn động dưới chân núi sau gò mả đó.

Việc đã tới nước này, dù có ra khỏi đây được hay không cũng phải cứng đầu đi thăm dò một lượt, hy vọng lần này vận may sẽ mỉm cười với chúng tôi.

Cửa sơn động rất lớn, trong động tuy bóng đen sâu ngòm thăm thẳm, nhưng lối đi lại thẳng tắp nên đi vào cũng không quá vất vả.

Để tiết kiệm nguồn chiếu sáng, chúng tôi không dùng đèn pin, mà chỉ xếp thành một hàng nối đuôi nhau, mò mẫm đi trong bóng tối.

Đi được một đoạn, Đặng Minh Nguyệt cúi người sờ soạn nói:

- Trong động này hình như có đường ray

A Hào bồng chỉ tay về phía trước nói:

- Là cái này, chính là cái này, tớ từng trông thấy... hình ảnh nhìn thấy trong màn sương mù chính là nó!

Tôi cũng ngẩng đầu nhìn về phía mất, trong khoảng tối đen như mực, ở đằng xa xấp xỉ đúng là có một điểm sáng rất nhỏ, hình như là ánh đèn. Tường bao trong động với mặt đất dưới chân hơi chấn động, tôi hét lớn:

- Mọi người mau chạy lại thôi, là tàu hỏa...!!!

Độ rộng của sơn động tuy không hẹp nhưng đỉnh lăm cũng chỉ tương đương với độ rộng của một chiếc đầu tàu hỏa, nếu chiếc tàu đó lao tới, thì bốn người chúng tôi cũng hết đường tránh mà chấp nhận người bị nghiền nát thành tương.

Trong số bọn tôi chỉ có Xú Ngư là tay chân lành lặn, nếu cứ chậm rãi từng bước với ba người còn lại sẽ rất khó thoát nạn.

Xú Ngư tay chân luống cuống, hận không thể biến chúng tôi thành một tay nài rồi ôm chạy ra ngoài.

A Hào nói với Xú Ngư:

- Chân của Đặng Minh Nguyệt đang bị sái, cậu cứ cõng cô ấy chạy ra ngoài trước đi, hai đứa tớ sẽ bám theo sau, khi nào cậu đưa cô ấy ra ngoài rồi thì lại quay lại với bọn mình.

Xú Ngư không kịp nghĩ nhiều, cũng mặc kệ Đặng Minh Nguyệt đồng ý hay không, nhanh chóng xốc cô ấy lên vai rồi ra sức chạy.

Tôi bật sáng gậy phát quang diu A Hào, cẩn thận chịu đựng vết thương sưng tấy trên đùi gắng sức đi ra ngoài.

Tàu hỏa sau lưng càng lúc càng gần, mặt đất dưới chân cũng mỗi lúc một chấn động dữ dội, A Hào nói:

- Tớ hiểu những hình ảnh mà chúng ta mỗi người nhìn thành một kiểu có hàm nghĩa gì rồi, chân mình đã không còn cảm giác nữa, xem ra số mệnh mình đến đây là kết thúc, cậu mau chạy đi.

- Cậu đừng phí lời nữa, có cõng tớ cũng phải cõng cậu thoát khỏi đây

A Hào nghẹn ngào nói:

- Nghe tớ đi, các cậu phải nghĩ cách tiếp tục sống. Năm mới tết đến không quên đến trước mộ đốt vàng cho người anh em này là được... các cậu nhất định phải nhớ tới mình đấy nhé!

Ngày thường cậu ấy dùng tiếng phổ thông để nói chuyện với chúng tôi, bây giờ tâm tình quá kích động, nên nửa câu về sau đã đặc khẩu âm địa phương.

Khi ấy Xú Ngư đã đưa Đặng Minh Nguyệt ra khỏi sơn động, cậu ta lại nhanh như gió quay vào trong cứu chúng tôi. Tôi với Xú Ngư muốn khiêng cậu ấy, nhưng A Hào sống chết bám riết vào đường ray dưới đất không chịu buông, chỉ muốn Xú Ngư cõng tôi chạy thoát khỏi đây. Nếu cứ chần chừ nán lại mấy phút thôi thì rất có thể cả ba người chúng tôi đều phải bỏ mạng.

Xú Ngư hết cách, chỉ biết gào rống khóc lóc cõng tôi sau lưng chạy ra khỏi sơn động.

Trên lưng Xú Ngư, tôi ngoảnh đầu lại nhìn về sau lưng, ánh đèn của tàu hỏa đã chiếu rọi sáng lờ, ánh mắt của A Hào tiễn chúng tôi đến gần cửa son động, cơ hồ như đang mỉm cười mãi nguyên.

Tàu hỏa không hề giảm tốc độ, tiếng va chạm mạnh vang rền làm phát ra những tia lửa đỏ.

Lòng tôi như bị một con dao găm sắc nhọn đâm thẳng vào không thương tiếc, đau buốt đến tức nghẹn. Bóng dáng tử vong của A Hào cùng nụ cười cuối cùng của cậu ấy, giống như một bộ phim đang chậm rãi trình chiếu từng cảnh, in sâu vào tâm trí tôi...

- Vĩnh biệt nhé, người bạn tốt của tôi !

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Tuần Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Câu Chuyện Thứ Tư (19)

Tiếng còi tàu hỏa inh ỏi đang lao tới đâm vào A Hào, nhưng khi ấy tôi và Xú Ngư vẫn chưa thoát ra khỏi con đường chết.

Phía trước chỉ còn một hai mét nữa thôi là có thể ra ngoài, sau giây cảm thấy gai lạnh vì đã cảm thấy luồng khí chuyển động dữ dội của đầu tàu đang lao tới.

Đầu óc tôi một mớ trống rỗng, Xú Ngư vẫn ra sức diu tôi tiến về phía trước.

Lúc này tuy đã ra khỏi son động, nhưng căn bản không kịp tản ra hai phía để tránh tàu. Ngoài động tuy không có đường ray, nhưng với quán tính của tàu hỏa, thì vẫn sinh ra lực hút rất lớn đủ để nghiền nát hai đứa tôi.

Nhưng lại xảy ra một chuyện ngoài dự liệu đó là, tàu hỏa vừa chạy ra khỏi son động thì như mất tiêu vào trong không khí. Thân tàu chưa ra khỏi động bỗng biến thành một đường cắt ngang, có thể nhìn thấy rõ hành khách máy móc bên trong, vậy mà cứ từ từ biến mất trước mắt.

Chỉ nửa phút sau cả đoàn tàu mới hoàn toàn biến mất không sót lại dấu tích nào cả. Sau đó bốn bề lại trở về vẻ yên tĩnh vốn có, như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Đằng Minh Nguyệt khập khiễng đi lại đỡ chúng tôi, tôi mơ hồ mông lung hỏi:

- Chúng ta vẫn ở trên trái đất sao?

Đằng Minh Nguyệt gật gật đầu, bật khóc nói:

- Anh bị dọa cho hồ đồ có phải không?

Tôi lại quay sang hỏi Xú Ngư:

- A Hào đâu?

Xú Ngư than thở phiền não, lúc này tôi mới sực nhớ tới bộ dạng chết thê thảm của A Hào, lòng dạ cuồng loạn như lửa thiêu, phía trước tự nhiên thấy tối sầm rồi ngất đi.

Không biết sau bao lâu, mở mắt ra thì thấy mình đang nằm nghỉ ngơi trong nhà của thôn dân, cảm thấy trong người đau nhói, Xú Ngư đang xoa bóp cho tôi, nước mắt cậu ta tuôn ra như hoa đào cuối xuân rụng lá tả, thấy tôi tỉnh lại mới thở phào một hơi, nói:

- Nếu cậu mà không tỉnh thì... thì tớ phải làm hồ hấp nhân tạo cho cậu

Tôi chẳng còn tâm tư nào đùa với cậu ấy, lặng thinh không nói nửa lời, thần thờ ngồi đó, nỗi bi thương lại bắt đầu tuôn ra thành tiếng khóc.

Tiếng khóc của tôi đã cảm nhiễm đến Đằng Minh Nguyệt và Xú Ngư, vậy là cả ba chúng tôi khóc lóc mãi một hồi lâu.

Mãi tới khi gân cốt mệt mỏi đã dỗi, thì ai nấy nằm xuống mặt đất trong tiếng nấc nghẹn.

Nhưng giờ không phải là lúc để bi thương buồn khổ, sau khi bình tĩnh trở lại, ba người chúng tôi lại tiếp tục trao đổi bàn bạc, chuẩn bị chọn lựa một trong hai địa đạo trong tám bản đồ để tìm lối ra. Cứ cho là phải bỏ mạng trong địa đạo thì cũng còn hơn ngồi trong son thôn chờ chết.

Đặng Minh Nguyệt nói:

- Tốt nhất đừng đi vào tòa đại trạch đó, đến liếc mắt nhìn vào tôi còn chẳng dám.

Tôi chỉ vào nét vẽ đứt trên bản đồ nói:

- Vậy thì chỉ còn cách lựa chọn địa đạo dưới ngôi mộ cổ này thôi, hơn nữa đường ngầm phía dưới tung hoành ngang dọc, hình như còn có mấy đường đi thông với đại trạch. Thật ra tôi thấy xuất phát theo lối nào cũng như nhau cả thôi.

Đặng Minh Nguyệt nhất quyết không chịu đi vào tòa đại trạch, còn nói thà bị cương thi thời cổ trong cổ mộ ăn thịt cũng không muốn đặt chân vào đại trạch ấy một bước, lại bảo giác quan thứ sáu của mình rất linh nghiệm, cảm thấy trong đó nhất định sẽ có một chiếc quan tài bằng đồng lơ lửng giữa không trung.

Chúng tôi lại nhắc tới những hình ảnh đã trông thấy trong màn sương mù khi trước, theo những gì A Hào nói trước lúc chết, thì những hình ảnh ấy như thể là điềm báo gở về cái chết, mỗi người đều đã trông thấy, không biết có phải tất cả chúng tôi đều không thể sống tiếp được hay không?

Xú Ngu nói:

- Ông nội nó chứ, tớ sợ nhất là mèo đen, mà thứ tớ trông thấy lại là một con mèo già to tướng toàn thân đen xì, nếu bảo cái mạng của tớ phải chết dưới nanh vuốt của nó, tớ nhất định không chịu chết theo kiểu đấy đâu. Nếu hai người thấy mình sắp bị mèo hại chết, thì cứ đâm ngay một nhát dao vào cổ tớ, để tớ còn cảm thấy mãn nguyện vui sướng khi lên thiên đàng.

Tôi nói :

- Điều đó chưa chắc xảy ra, có khi chỉ là trùng hợp thôi, vật mọi người nhìn thấy là thực thể, nếu nói là điềm báo tử vong thì còn có lý, nhưng thứ mình trông thấy lại là một vòng tròn khí lưu chuyển, nó chứa đựng hàm ý gì nhỉ ? Mọi người nói xem, có phải tôi sẽ phải treo cổ tự vẫn không?

Đặng Minh Nguyệt lắc đầu nói:

- Tóm lại mọi người chúng ta cứ cẩn thận một chút là được, nếu trông thấy hình ảnh nào giống như đã từng nhìn thì phải chạy thoát thân ngay.

Tôi nói với Đặng Minh Nguyệt:

- Trong mộ cổ khó tránh không trông thấy quan tài, tôi sẽ dẫn đường, cứ hề trông thấy quan tài bằng đồng treo lơ lửng thì tôi sẽ hét thật to, cô nghe thấy thì cứ chạy thật nhanh ra ngoài, dù tôi có xảy ra chuyện gì cô cũng không phải lo

Đặng Minh Nguyệt cúi đầu không nói, tỏ vẻ chần chừ do dự.

Hiện giờ tâm can tôi đang rất nôn nóng, không muốn lèo nhèo với phụ nữ, kế hoạch đã định thì cứ theo ký hiệu trên bản đồ để vào trong địa đạo của mộ cổ thôi.

Trong địa đạo, cứ cách mỗi đoạn lại có một đèn dầu cháy sáng, ánh lửa tuy lò mờ nhưng cũng đủ để nhìn thấy mọi vật, nhưng kì lạ ở chỗ, trong này lại không có cửa, cũng chẳng có bất kì chướng ngại vật nào, cứ đi thẳng một mạch là tới mộ thất của mộ chủ.

Trong đó cũng không có quan tài, mà chỉ thấy một bộ xương người nằm lộn lác trên một bậc đá trong mộ thất, như thể sắp sửa bị mục rở, có một số phần đã hiện hiện màu tím đỏ, chỗ xương cốt này giống như bị người ta đập bẻ ra vậy.

Ở gần thi thể có một thanh kiếm dài, một chuỗi tràng hạt, nhưng đã bị nát vụn từ lâu, không biết đã ở đây bao nhiêu năm tháng rồi mới bị biến thành như vậy.

Chúng tôi không dám xem lâu, lại tiếp tục tiến về phía trước, phía sau là một con đường đi xuống dưới nữa, theo bản đồ, nếu đi tiếp về phía trước một đoạn sẽ tới vị trí được ký hiệu bằng vòng tròn đỏ trên bản đồ.

Đi xuống con đường đó không bao xa thì vào một hang động lớn ngoài sức tưởng tượng, diện tích phải ngang ngửa với một sân bóng đá.

Động này tuy rất rộng, nhưng lại chỉ có một con đường nhỏ hẹp, mặt đất toàn những đá vụn lôm chôm, phía dưới nửa mét ở hai bên đường đá toàn là màn sương đen dày đặc, không thể nhìn rõ phía dưới là gì, nhưng có thể cảm giác được trong màn sương đó có không ít những vật thể đang di động khiến người ta dựng tóc gáy.

Con đường đá này giống như một cây cầu nằm giữa chiếc đầm lớn màu đen, tiến thẳng về phía trước lại có một cửa ra vào khác.

Chúng tôi dồn hết can đảm, đang đi tới chính giữa cầu đá thì bỗng nghe thấy Đặng Minh Nguyệt ở đằng sau thấp giọng nói:

- Có một con mèo đen đang ở sau lưng chúng ta

Chương 37: Câu Chuyện Thứ Tư (20)

Xú Ngu sợ nhất mèo đen, không dám quay lại nhìn, bèn kêu tôi nhìn hộ một cái rồi kể lại tình hình cho cậu ấy biết.

Lòng tôi cũng hoang mang, sao bỗng dưng lại xuất hiện một con mèo đen vậy nhỉ ? Tôi rất sợ phải mất đi một người bạn chí cốt nữa.

Tôi ngoảnh đầu lại, thấy Đăng Minh Nguyệt đang chỉ tay về phía cửa động ở ngay sau lưng, ra ý bảo tôi nhìn về hướng đó.

Trong ánh đèn tù mù treo trên tường động, một con mèo đen to béo đang nằm sòng soài trên mặt đất.

Nhìn điệu bộ đáng vẻ nó thì chắc tuổi đời cũng không phải nhỏ, đôi mắt lơ lơ sáng rực như hai chiếc đèn nhỏ ngấm nhìn ba chúng tôi, trông nó cũng không khác gì những vật nuôi trong nhà khác, hình như không có ý uy hiếp chúng tôi.

Điều đáng chú ý duy nhất chính là, chỉ ít nó cũng phải có tuổi đời hơn hai mươi năm, với số tuổi này trong thế giới loài mèo thì cũng tương đương với người già sắp về chiều trời.

Tôi nói với Xú Ngu:

- Không sao đâu, chỉ là một con mèo béo thôi, có vẻ như nó rất ngoan ngoãn đấy, nó có há toác miệng ra cũng chẳng nuốt được cậu đâu

Xú Ngu vẫn chưa dám trông con mèo đó, lại hỏi:

- Cậu chắc chắn nó không phải là yêu quái biến hóa thành chứ? Sao tớ cứ cảm thấy sau lưng ớn lạnh vậy nhỉ?

Tôi nói:

- Có phải muốn tớ làm thịt nó không hả?

Nói đoạn tôi rút phăng tiểu đao Anh Cát Sa, thần sắc đầy vẻ hung hãn.

Từ sau khi A Hào chết, tâm can tôi như thiếu đi một bộ phận nào đó, bỗng trở nên khát máu hung hãn, rất muốn dùng binh khí lạnh để giết sạch những động vật sống tiềm ẩn nguy cơ gây hại.

Xú Ngu vốn là kẻ tùy tiện, không hiểu tốt xấu, thấy tôi thay cậu ta giết mèo thì lớn tiếng bày tỏ cảm ơn:

- Tốt quá, tớ nghe nói mèo có mấy mạng, cậu giết nó triệt để một chút, cậu cứ lòi hết ruột nó ra, cắt thành từng đoạn đem phơi nắng, sau đó lại băm xác nó thành trăm mảnh vớt xuống dưới này cho tớ, ông nội con mèo này chứ, xem mày còn muốn làm hại bản lão gia này thế nào.

Đăng Minh Nguyệt kéo tôi lại, vội vàng nói:

- Tuyệt đối đừng làm vậy, van xin các anh đấy, đàn ông các anh sao lại tàn nhẫn như vậy hả? Con mèo này quả thật rất đáng thương

Bàn tay mềm mại của cô ấy khiến cánh tay đang cầm chặt con dao của tôi từ từ lỏng đi.

Tôi than thở một tiếng rồi nói:

- Được rồi, lão Vu à, nếu nó đúng thật uy hiếp đến cậu thì mình ra tay sau cũng chưa muộn. Có lẽ cái cậu nhìn thấy trong màn sương mù là con khác, chứ mình thấy con này không giống như mèo xấu muốn hại người đâu

Xú Ngu gật gật đầu, nói:

- Thôi được rồi, tôi nghe theo hai người, có điều...cậu nhất định phải nhớ cho kỹ những gì tớ đã nói với cậu đấy? Tớ không muốn bị mèo hại chết, đến lúc đó hy vọng cậu sẽ không nhẹ tay.

Lòng tôi gọn chút thê lương nói:

- Nếu tớ ra tay giết cậu ấy à, như vậy chỉ có tiểu tử nhà cậu sung sướng thôi nhỉ, nửa đời về sau của tớ cũng đừng mong ngủ ngon giấc, chúng ta đừng nói những chuyện này nữa...đi tiếp về phía trước thôi

Cầu đá nhỏ hẹp, tôi lo con mèo đen phía sau sẽ gây bất lợi cho Xú Ngu, bèn để cậu ấy đi trên cùng, còn tôi với Đăng Minh Nguyệt theo sau.

Bỗng con mèo béo “Meo, meo” hai tiếng, tôi vội ngoảnh đầu lại nhìn.

Mèo đen vẫn đi theo sau chúng tôi, hình như nó rất thân thiết với con người, như thể muốn chúng tôi đi lại ôm ấp rồi vuốt ve nó vậy.

Tôi định nhắc chân đá bay con mèo xuống dưới cầu đá, nhưng thấy vẻ mặt xót xa của Đăng Minh Nguyệt thì lại không nỡ, chỉ biết đứng ngậy người một chỗ.

Cũng chỉ trong chớp mắt, mèo đen đã nhảy thoát lại đứng cạnh tôi và Đăng Minh Nguyệt, ngay dưới chân Xú Ngu.

Hình như nó rất thích Xú ngu thì phải, cứ làm bộ làm tịch liên tục dưới chân cậu ấy.

Xú Ngu ngày thường trời không sợ đất không sợ, to gan lớn mật việc gì cũng không từ, vậy mà giờ lại bị một con mèo béo dọa cho đứng im thín thít, hai chân run lẩy bẩy.

Tôi thấy mèo đen không có ý hại người nên cũng yên tâm phần nào, cười nói:

- Lão Vu à yên tâm đi, con mèo nhỏ bé này không dám cắn người đâu, cậu trông nó còn muốn cậu chơi đùa với nó kìa

Đăng Minh Nguyệt cũng thấy con mèo này có cái đầu tròn rất đáng yêu, bèn cúi xuống đưa tay ra vuốt ve nó.

Lúc này Xú Ngu như phát điên, hai mắt trợn ngược long sòng sọc, gờ chân ra đá một cước không thương tiếc, mèo đen không kịp tránh, kéo lên một tiếng thảm thiết, mồm học máu tươi, quần quai trên đất vì đau.

Không để mèo đen kịp kêu tiếng thứ hai, thì cậu ta lại đá tung một cước nữa khiến con mèo đen bị bay ngay xuống dưới cầu đá, nhưng khi nó đang bay lưng chừng chưa chạm đất thì bị mấy bàn tay người thò ra bắt lấy.

Chúng tôi tất thấy kinh ngạc, màn sương mù phía dưới lại có người hay sao?

Chỉ thấy trong làn sương mù hiện ra vô số thi thể phụ nữ đang ngoạm to miệng tranh nhau xâu xé con mèo đen đó, hình như đều là những vong hồn đói ăn, nhìn thấy gì thì ăn thứ đó, chỉ trong giây lát đã xoi gợn con mèo đáng thương, đến xương cũng chẳng chừa lại.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Tuần Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Câu Chuyện Thứ Tư (21)

Những xác khô nữ giới gầy gò này như vô tri vô giác, hình như vẫn luôn ẩn mình trong màn sương khói đen ngòm, cứ hễ có bất kỳ vật gì rơi xuống bèn theo bản năng xâu xé dành giật lấy mà ăn.

Màn sương khói dày đặc lan tỏa khắp động, chỉ cách phía dưới cầu đá chừng hơn nửa mét, nhưng lại không khuếch tán lên trên, cũng không rõ ở bên dưới ẩn tàng bao nhiêu xác khô nữa.

May thay những xác khô ấy có giang hết xài tay cũng không thể với tới cầu đá và may mắn hơn cả là chúng không có não bộ nên chắc không thể hại người, cho nên chúng tôi đi trên cầu đá cũng tương đối an toàn.

Trong khi tôi và Đăng Minh Nguyệt đang sợ dựng tóc gáy, thì Xú Ngu lại ra vẻ khoái chí lớn giọng nói:

- Haha... hai người xem kìa, con mèo chết tiệt đấy đừng nói là chín cái mạng, cứ cho là có hơn chín trăm mạng cũng bị đám xác khô này xoi gợn

Đăng Minh Nguyệt không nỡ nhìn tiếp, còn tôi lại lạnh lùng chú ý nghe ngóng động tĩnh bên dưới, trong lòng không khỏi hoang mang.

Không ngờ Xú Ngu do quá đắc ý mà quên mất nền cầu đá rất trơn, việc gì đến cũng phải đến, cậu ta lại chẳng may trượt chân xuyết rơi xuống.

Đăng Minh Nguyệt bị dọa cho chết khiếp, trước mặt một mảng đèn ngòm rồi ngã nhào xuống đất.

Tôi luống cuống thò tay ra để bắt, cũng may bám được vào cánh tay của Xú Ngu, nhưng cũng thiếu chút nữa là rơi xuống dưới cùng cậu ta, mà tưởng

chùng tay tôi như sắp bị lìa khỏi cơ thể vậy.

Không hổ là Xú Ngu, tố chất thân thể quả nhiên hơn người bình thường, một tay bám được vào tay tôi, còn tay kia đã bám được vào cầu đá.

Bỗng Xú Ngu cảm giác như đang bị ai đó kéo chân, ghé đầu nhìn xuống, thì ra đó là tay của một xác khô đang ở dưới màn sương đen phía dưới, chẳng chốc mà đã có vô số nhưng xác khô khác tập trung đến tranh dành “miếng mồi” Xú Ngu.

Trước lực lượng đông đảo như thế, tôi cũng sắp giữ không nổi cánh tay cậu ấy. Cứ cho là tôi với Đằng Minh Nguyệt hợp sức cũng không thể nào thắng được quái lực của những xác khô này.

Xú Ngu hét lên:

- Lão Trương, mau động thủ đi, ông nội nó chứ, sắp rơi xuống dưới rồi...

Ánh mắt tôi lộ vẻ hung hãn. “Soạt” một tiếng, con dao trong người được rút ra, Đằng Minh Nguyệt đang sống chết ôm thật chặt chân tôi, nói:

- Nhất định không được, sao anh có thể giết bạn mình chứ!

Tôi nói với Đằng Minh Nguyệt:

- Cô cứ ôm thật chặt vào nhé, kiểu gì cũng không được bỏ tay ra đâu đấy.

Vẫn chưa dứt lời thì con dao trong tay tôi đã chặt đứt cánh tay của xác khô đang bắt lấy chân Xú Ngu, tôi vốn không nghĩ một nhát có thể chặt đứt, chỉ là không thể thấy bạn hữu chết mà không cứu, không ngờ thân thể của xác khô đã thối nát như vậy, mới chỉ chém nhẹ đã bị đứt ngay. Lúc này, xác khô ở tứ phía lục đục kéo tới mỗi lúc một đông, một cánh tay của xác khô muốn kéo tôi, tôi bèn lập tức vung tay chém đứt nó thành hai phần.

Lúc này cẳng chân của Xú Ngu đã thoát khỏi những “móng vuốt” của xác khô, hai cánh tay cũng đã bám chắc được vào cầu đá, cậu ta lấy sức bật nhảy lên trên, cùng Đằng Minh Nguyệt lôi người tôi lên.

Đám xác khô thấy không tóm được thứ gì, lại dần dần lảng đi ẩn mình trong màn sương khói đen ngòm, chẳng mấy chốc không gian lại trở về vẻ yên tĩnh như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Xú Ngu từ cõi chết trở về, trong lòng kích động vô hạn, cứ luôn mồm nói đi nói lại với tôi một câu:

- Ông nội cậu chứ... ông nội cậu chứ...

Tôi đứng phắt dậy, lấy cán chuôi tiểu đao đập vào mặt cậu ta, nghiêm giọng nói:

- Tớ nói lại lần cuối cho cậu nhớ này, cậu nói tớ thì được, nhưng nói ông nội tớ thì không được, tớ kị nhất là bị người khác gọi là ông nội!

Xú Ngu ngây người, hỏi:

- Đừng nói là cậu không có ông nội đấy nhé!

Tôi trợn mắt nhìn cậu ta:

- Có cũng không cho phép cậu nói thế, gặp ai cậu cũng nói vậy sẽ tạo thành thói quen xấu đó có biết không?

Không dám chần chừ lâu la, chúng tôi vội vã rời khỏi cây cầu đá nhỏ hẹp mà dài hun hút này, vừa nãy tuy tôi nhất thời anh hùng đấy, nhưng thật ra là cũng bị dọa cho tim đập chân run, bây giờ cũng không cất bước được nhanh, lạc sau lưng hai người họ.

Đằng Minh Nguyệt và Xú Ngu đã tới một cửa động khác.

Bỗng nghe thấy từ bên trong vọng ra tiếng khóc bi thương của Đằng Minh Nguyệt, cô vừa khóc vừa hét lên:

- Lục...Nhã....Lan.....

Vừa nghe thấy tiếng khóc, tôi mặc kệ vết thương trên chân, vội vã chạy thật nhanh vào trong.

Vừa chạy vào đã nghe Xú Ngu nói với tôi:

- Chúng ta đoán sai cả rồi, họ không phải mở quán đen bán thịt người.....mà là lấy thịt người để xây nhà

Tôi mông lung không hiểu ý cậu ta là gì, bèn đưa mắt quan sát, ở đây cũng rộng ngang với động dưới cầu đá.

Ở trên tường bên tay phải của động có một miệng động rất lớn, chắc đủ để chứa cả một tòa nhà chung cư.

Miệng động hoàn toàn bị bịt chặn lại không để hở một kẽ nào, gạch của bức tường đó, toàn bộ đều là thi thể của phụ nữ.

Tay chân đầu của thi thể đều bị chặt mất, chỉ chừa lại phần giữa cơ thể, trông giống như những viên gạch hình chữ nhật vậy, tầng tầng lớp lớp xếp chồng lên nhau, rất khó để thống kê số lượng, chắc ít nhất cũng phải tầm vài nghìn thi thể.

Xem ra đồng tay chân phụ nữ bị vứt lẫn lộn trong bụi cỏ gần tiệm thuốc chính là của những thi thể bị làm gạch ngói này.

Tuy số lượng nhiều, nhưng tất cả những thi thể này vẫn chưa bị phân rã, không biết là vì nguyên nhân gì mà vẫn duy trì được trạng thái như vừa mới từ vong vậy.

Chứng kiến cảnh tượng hãi hùng này, ngoại trừ Xú Ngư thì cả tôi và Đặng Minh Nguyệt đều không chịu đựng nổi, khụy xuống đất nôn tháo, đến lúc chất dịch trong dạ dày sắp trào ra hết mới tạm ngưng.

Đặng Minh Nguyệt đã khóc lóc sụt sùi cả đêm, giờ nước mắt đã khô cạn, vậy mà lúc này vẫn còn òa khóc được, tôi thì cứ đinh ninh cô ấy sẽ bị dọa cho ngất đi, vậy nên vẫn luôn trong tư thế sẵn sàng hô hấp nhân tạo lần hai cho cô ấy.

Chẳng ngờ, cô ấy bỗng đứng lên, đi lại bên cạnh bức tường xác người, chạm tay vào một thi thể lấp ló nói:

- Nhã Lan...Chị biết ăn nói sao với cha mẹ em đây...cầu xin em đấy.....mau sống lại đi...

Tôi lo cô ấy sẽ chịu đả kích lớn, bèn nhanh chân đi tới kéo cô ấy lại:

- Sao cô biết đấy là Lục Nhã Lan?

Đặng Minh Nguyệt chỉ vào viên gạch người đó nói:

- Trước ngực nó có một cái bớt hình trái tim màu đỏ rất lớn, chắc chắn là nó chứ không nhầm với ai khác được, trên đời này chắc chắn không ai có cái bớt giống như này, xem ra dự cảm của A Hào lúc trước hoàn toàn chính xác đấy, Nhã Lan sớm đã bị hạ độc thủ

Từ lúc phát hiện ra Lục Nhã Lan bị mất tích đến giờ, hình như mỗi một bước đi của chúng tôi đều gặp phải những chuyện ghê rợn và những nguy hiểm tiềm ẩn không thể lường trước. Đối mặt với những hiện tượng không hề có chút manh mối, tôi mới nhận ra bản thân mình thật quá đốt nát, hoàn toàn bỏ tay không kẻ sách, đầu óc chỉ thừa lại một mảng trống rỗng, trong cái mảng trống rỗng ấy còn dùng bút đỏ viết vào hai chữ “Sợ hãi”.

Nếu quân sư của chúng tôi – A Hào còn sống, thì có lẽ cậu ấy sẽ nghĩ ra bước tiếp theo nên làm gì.

Tôi lấy cuốn sổ tay ra xem lại bản đồ, phát hiện vị trí mà chúng tôi đang đứng chính là nơi được đánh dấu vòng tròn đỏ nổi bật trên bản đồ, chú thích ghi bên cạnh chỉ có duy nhất một chữ “Cửa”.

Tôi vô đầu bút tóc nghĩ xem chữ “Cửa” này rốt cuộc là có ý nghĩa gì? Có phải chính là cửa động rất lớn bị thi thể chặn lối không? Nếu là cửa, vậy nó sẽ thông với nơi nào?

Quan sát kỹ bản đồ thì thấy, xung quanh vòng tròn đỏ này hoàn toàn không có bất kỳ đường đi thông hào nào khác, nó chỉ được vẽ nằm đơn độc ở đó. Có vẻ như tình hình ở sau “Cửa”, ngay đến người vẽ bản đồ cũng không rõ, hoặc cũng có thể bên trong cất giấu một bí mật lớn nào đó không thể công bố cho người khác biết.

Trong son động mà chúng tôi đang đứng, ngoài “Cửa” và lối vào, ở bên cạnh còn vẽ một con đường đi thẳng ra ngoài bản đồ.

Hiện giờ tất cả địa đạo đều không thể thông hành, chỉ còn lại duy nhất con đường này, đây cũng là cơ may sống sót cuối cùng của ba chúng tôi.

Sau một hồi thương lượng, tôi và Xú Ngư quyết định đánh cược ba mạng sống để đi nước cờ cuối cùng này.

Xú Ngư có ý muốn cùng Đặng Minh Nguyệt đi, nhưng cô ấy lau nước mắt, tỏ vẻ bản thân vẫn có thể tự đi, tạm thời không cần người khác phải cõng, còn nói chân tôi bị thương nặng hơn, muốn để Xú Ngư cõng tôi.

Tôi hết sức cảm kích trước tấm lòng của cô ấy, vẫn may đi cùng chúng tôi hôm nay là một cô gái kiên cường, nếu cô ấy còn khóc lóc nữa, rồi tinh thần suy sụp, vậy thì chúng tôi cũng không biết phải an ủi sao nữa.

Song, tôi cũng không muốn thua kém phụ nữ, lúc này cũng cố lên mặt hảo hán, nói với hai người họ:

- Tôi cũng không cần ai phải cõng, đừng nói bị sưng phù như này, cứ cho là bị chặt mất chân tôi cũng là con gà vàng độc lập, bò lê bò lết cũng còn nhanh hơn hai người ấy chứ

Đúng lúc chúng tôi đang chuẩn bị đi khỏi, thì bỗng nhiên từ bên trong bức tường thi thể người truyền ra một trận âm thanh trầm ồm, nhưng tuyệt không phải là âm thanh của sinh vật sống trên thế giới này, cả son động như chấn động, bức tường thi thể không ngừng rung chuyển như thể sẽ đổ sập xuống bất cứ lúc nào.

Tình thế vạn phần nguy hiểm, ba chúng tôi không dám chần chừ, cũng chẳng còn tâm trí đâu để đến xem sự vật ở phía sau bức tường xác người đó là gì. Vội dúi dất nhau đi sâu vào trong con đường cuối cùng ấy cho đến khi không còn nghe thấy âm thanh quỷ dị ở phía “Cửa” nữa, đằng sau lại thấy yên lặng không động tĩnh gì.

Lúc này mới dám dừng bước thở dốc. Nhưng lúc này chúng tôi lại ngẩn ngơ nhìn nhau vì lại phải đối mặt với tình huống không muốn thấy nhất, ai nấy đều không biết tiếp theo nên làm gì.

Hoàn toàn không giống như trên bản đồ đã vẽ, trước mặt chúng tôi lại xuất hiện ba ngã đường khác nhau. ...

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Tuần Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Câu Chuyện Thứ Tư (22)

Nơi ngã rẽ không gian khá yên tĩnh vắng vẻ, ba người chúng tôi chỉ biết nhìn nhau, đành phải ngồi xuống nghỉ ngơi một lúc rồi bàn bạc bước tiếp theo.

Tôi tìm được trong chiếc túi sau lưng Xú Ngu nửa bao thuốc lá, rút ra hai điếu, hai đứa vừa phì phèo hút vừa ngẩn người ở đó.

Ba ngã rẽ này, nếu chỉ có một đường là lối thoát, hai ngã rẽ còn lại không chừng có thể lại có người giấy hoặc là đoàn xe tàu hỏa của u hồn gì đó cũng không chừng, mà cứ cho là không có nguy hiểm gì, chỉ cần trông thấy những thi thể như vừa xong cũng đủ bị dọa cho sống dở chết dở rồi.

Trong cuộc sống nhân sinh, bất cứ nơi nào và bất cứ khi nào cũng đều có thể phải đối mặt với những lựa chọn, có ai đó từng nói tính cách quyết định số phận, thật ra cái gọi là tính cách chính là thái độ của cá nhân đối với những sự lựa chọn, mà có một số lựa chọn lại không có kết quả chính xác.

Ba ngã đường chúng tôi đang phải đối mặt hiện giờ, có lẽ cũng chính là sự lựa chọn quan trọng nhất trong cuộc đời của chúng tôi, nếu lựa chọn sai lầm thì sẽ không còn một cơ hội nào nữa.

Chân tôi mỗi lúc một đau đớn dữ dội, bắt đầu chẳng còn cảm giác gì nữa, xem ra giờ này vết thương đã ăn sâu vào tận xương tủy. Tôi thật sự muốn từ bỏ tất cả, nếu ba con đường này đều tiềm ẩn mỗi nguy hiểm khôn lường, thì thà rằng nằm ở đây chờ chết còn tốt hơn.

Song, cứ hễ nghĩ tới Đẳng Minh Nguyệt thì cái suy nghĩ này của tôi lại bị gạt bỏ khỏi đầu ngay, tự nhủ với lòng mình : dù thế nào cũng phải chiến đấu tới giây phút cuối cùng.

Xú Ngu nói với tôi:

- Ông nội nó chứ, đằng trước có tới ba ngã rẽ, chúng ta lại có vừa đúng ba người, chắc không phải số phận đã định đoạt để ba chúng ta mỗi người đi một đường khác nhau đấy chứ?

Đẳng Minh Nguyệt đương nhiên rất sợ phải đi một mình, bèn nói:

- Cái gì mà số phận định đoạt chứ? Quyền chủ động vẫn luôn nằm trong tay bản thân mỗi chúng ta. Dù thế nào chúng ta cũng phải đi cùng nhau, không ai được đi lẻ đầu.

Vậy là Xú Ngu bèn đưa ra một cách, vì tôi với Đẳng Minh Nguyệt đều bị thương ở chân, đi lại nhiều cũng không tiện, thôi thì cứ tạm thời ở nguyên đây nghỉ ngơi, còn cậu ấy sẽ đi thăm dò từng ngã rẽ một xem tình hình thế nào.

Tôi thì kiên quyết không đồng ý để cậu ấy một mình mạo hiểm, nhưng bản tính Xú Ngu đã rất cố chấp, chúng tôi khuyên can kiểu gì cũng như nước đổ đầu vịt.

Tôi lại lo mất cá chân của Đẳng Minh Nguyệt đang sưng như vậy sẽ không thể nào đi được đoạn đường quá xa, nên mới phải bắt đắc dĩ đáp ứng yêu cầu của Xú Ngu, còn dặn dò cậu ấy đi nhanh về sớm, ngộ nhớ gặp phải nguy hiểm gì thì phải mau chóng chạy về chỗ cũ.

Sau khi Xú Ngu đi khỏi, tôi ngồi dựa lưng vào bức tường bên đường nghỉ ngơi, vết thương ở chân cứ liên tiếp châm kích về đại não, lại thêm cơ thể mệt mỏi đã dôi, đúng là chỉ muốn ngủ thiếp đi cho xong.

Nhưng mà nếu ngủ ở đây lại thật quá nguy hiểm, để giữ cho đầu óc tỉnh táo, tôi quyết định nói chuyện phiếm với Đẳng Minh Nguyệt.

Tôi hỏi cô ấy:

- Cái chuyện đó ấy...em suy nghĩ thế nào ?

Đẳng Minh Nguyệt đang ôm tâm sự, nghe tôi hỏi vậy thì lộ vẻ ngơ ngác :

- Ô...tôi suy nghĩ cái gì cơ?

Tôi lại ra dấu cho cô ấy nhớ:

- Thì một triệu Yên Nhật ấy, em vẫn chưa trả lời anh

Đặng Minh Nguyệt gượng cười khổ sở:

- Anh đúng là còn tinh ranh hơn cả khi đột, mới đó mà đã biến thành Yên Nhật rồi. Tôi không cần tiền, tôi chỉ muốn lấy một người có thể ca hát thôi, anh cứ hát thử cho tôi nghe một bài trước đã, nếu đạt tiêu chuẩn chúng ta hãy nói đến vấn đề tiếp theo

Tôi lại bị cô ấy làm cho tiu nghỉu, tôi vốn dĩ nào biết hát hò gì, ngay đến phát âm chuẩn còn chưa xong ấy chứ, nhưng vì để cưới được vợ hiền nên đành phải ra mặt một lần vậy. Tôi bỗng nhớ tới một ca khúc mà Xứ Ngự thường hát, thế là mặt dày mảy dạn cất tiếng hát:

- Vẫn muốn tỏ tình với em... Có biết không hàng đêm tôi vẫn thổn thức mong chờ...

Vẫn muốn thổ lộ với em... Ở bên người đẹp tôi luôn dũng cảm thẳng tiến...

Đang say sưa bay bổng theo lời hát, bỗng Đặng Minh Nguyệt cười òa lên:

- Tốt nhất là anh đừng bao giờ cất giọng hát của mình nữa, định gọi ma quỷ tới đây à!

Tôi cũng cảm thấy nóng ran cả mặt, hát thế này ngay đến tôi còn chẳng nghe nổi, vẫn may trong địa đạo ánh sáng tù mù nên cô ấy không trông thấy, không thì thật sự không còn mặt mũi nào làm người nữa.

Đặng Minh Nguyệt nói:

- Quay về phải cho anh đi học lớp bồi dưỡng năng khiếu mới được, may ra cái khoản hát hò này mới tiến bộ lên chút ít

Nghe cô ấy nói vậy tôi cảm thấy chuyện cầu hôn vẫn còn hy vọng, nghĩ bụng, cũng không biết có thể sống sót thoát khỏi đây hay không, tôi muốn giơ tay ra ôm Đặng Minh Nguyệt một cái, vậy mà cô ấy lại đẩy tôi ra:

- Vừa xong còn có vẻ đứng đắn, thế mà lại giờ trò lưu manh ra ngay được!

Tôi bực mình vịn lại:

- Chẳng phải em vẫn luôn ra hiệu với anh đấy thôi? Sao lại gọi là anh là lưu manh như vậy? Em vẫn là Nhà giáo nhân dân đấy chứ, vậy mà chẳng hiểu đạo lý gì cả

Đặng Minh Nguyệt như sắp bật khóc:

- Ai ra hiệu cho anh hồi nào?

Tôi đáp:

- Không ra hiệu vậy sao em cứ phải kéo tay anh, ôm chân anh làm gì, lại còn nói sau khi quay về sẽ cho anh đi học lớp năng khiếu! Thế còn không phải là ra hiệu thì là gì?

Đặng Minh Nguyệt nói:

- Tôi chịu thua cái kiểu lý luận này của anh rồi. Ấn tượng của tôi về anh cũng ổn đấy, có điều anh không thể giờ trò lưu manh được nữa rồi, vì anh không vượt qua được bài kiểm tra âm nhạc vừa xong.

Tôi chợt hứng hân, còn ngấm ngấm tri triết: “A đầu đáng chết này hóa ra lại là gái già khó tán”.

Nghĩ vẫn nghĩ vơ mà ngủ thiếp đi lúc nào không hay, trong cơn mê mông lung cảm giác như có luồng khí lạnh chạy toàn thân, một trận gió âm u thổi đến...

Đặng Minh Nguyệt lại chủ động dựa vào người tôi.

Tôi còn chưa kịp mở mắt thì người ta đã quàng lấy tôi, không ngờ cô ấy lại từng bước chủ động hôn tôi.

Nhưng trong nháy mắt môi cô ấy chạm vào tôi, thì tôi bỗng cảm thấy môi cô ấy sao lại trở nên lạnh như băng như vậy? Đó rõ ràng là một cơn gió độc âm u lạnh lẽo mà...

Tôi mở trừng mắt, nhưng chỉ thấy một mảng tối ngòm, cảm giác bị thương ai oán trào dâng như sóng thủy triều, cái cảm giác này sao tôi thấy rất quen, rất giống như lúc ở ngoài tòa đại trạch đó.

Tôi cố gắng để bản thân mình trấn tĩnh trở lại, lạnh lùng đẩy “Đặng Minh Nguyệt” ra, nhỏ nhẹ nói:

- Rốt cuộc cô là ai ?

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Tuần Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Câu Chuyện Thứ Tư (23)

Trong bóng tối tờ mờ, đối phương không cất nửa lời, tuy không trông thấy đôi mắt của cô ta, nhưng tôi vẫn cảm giác được ánh mắt sắc lạnh oán hận, chẳng khác nào hai lưỡi dao đang đâm vào lồng ngực tôi.

Thân thể tôi giống như bị nổi bi thương nặng trĩu ép đến khó thở, khiến toàn thân bất động.

Chỉ cần cô ta nhìn tôi như vậy thêm hai phút nữa thôi, thì tôi nhất định sẽ mất đi khả năng phản kháng. May thay khát vọng sinh tồn đã tạm thời ngăn chặn được sóng xung kích trong bóng tối.

Tôi hít sâu một hơi nhằm xua đuổi bóng tối trong tim, vội lần mò chiếc bật lửa để trong túi áo, tôi muốn có chút ánh sáng để xem xem đối phương rốt cuộc là ai và Đặng Minh Nguyệt đã đi đâu rồi?

Không ngờ, lửa vừa được bật lên thì ngay lập tức bị gió thổi tắt ngấm.

Tôi cứng đầu đánh lửa tiếp lần nữa, nhưng vẫn bị gió thổi tắt, da đầu tôi chợt tê dại, chiếc bật lửa Zippo đắt tiền lúc này lại chẳng hơn gì một que diêm nhỏ tí.

Sau nhiều lần đánh mà lửa vẫn chẳng lên.

“Đặng Minh Nguyệt” trong bóng tối, bất động nhìn tôi mà không hề có bất kỳ hành vi công kích gì cả, có lẽ cô ta đang muốn dọa tôi.

Nghĩ tới đây tôi thấy thật kinh khủng, trên đời này không có kiểu chết nào nhục nhã hơn là bị dọa chết.

Tôi đang day nghiêng nguyên rùa, bỗng có ánh đèn pin lóe sáng, tôi trông thấy rất rõ, đối diện với tôi, chỉ cách tôi trong gang tấc thôi, người đang đứng đó mặt đối mặt mình không phải là Đặng Minh Nguyệt, mà là một “cô gái”.

Không phải, vốn dĩ không phải người, đứng ra đó là một bộ váy dài trắng như tuyết, tóc dài, khuôn mặt...không có, tay... không có, chân...cũng không có, vì mặc đồ trắng, nên nói cách khác những bộ phận này...là màn sương khói dày đặc...

Đập vào mắt là chiếc khăn đỏ quấn quanh cổ cô gái, áo trắng muốt, tám vải đỏ hơn máu, lại thêm mái tóc dài đen xì, ba màu rõ rệt, lại càng làm tăng thêm chất quỷ dị của bóng hình.

Tôi lại nghĩ tới hình ảnh mà Đặng Minh Nguyệt từng trông thấy, A Hào trông thấy ánh đèn của tàu hỏa, kết quả phải bỏ mạng vì nó. Đặng Minh Nguyệt trông thấy tám vải đỏ và quan tài bằng đồng treo lơ lửng giữa không trung, liệu có phải trong lúc tôi ngủ quên cô ấy đã gặp phải bất trắc gì ?

Nhưng con mèo đen mà Xú Ngư nhìn thấy đó, tại sao cậu ấy có thể giết được con mèo mà bản thân lại không hề bị thương tích gì? Có lẽ nào những hình ảnh ấy không phải là điềm báo tử vong?

Tư duy trong đầu tôi bị rối thành một mớ hỗn độn mà quên đi sợ hãi, nhưng bỗng nhiên lại thấy mặt đất rung chuyển một trận dữ dội từ đằng xa truyền lại, hình như quái vật trong cái “Cửa” đó lại bắt đầu gầm rống, như thể nó muốn phá đổ bức tường thì thể người để xông ra ngoài.

Lúc này lại cảm thấy phần eo như bị một cánh tay lớn kẹp chặt, thì ra Xú Ngư đi khám thính tình hình đã quay về, cậu ta bật đèn pin rọi sáng, thấy tình hình đang nguy hiểm vậy nên không kịp nghĩ nhiều, xốc người tôi lên rồi bỏ chạy. Trong tư thế chòng chành nghiêng ngả, tôi cố gắng ngẩng đầu nhìn về phía cái bóng trắng, cô ta vẫn ở nguyên chỗ đó, vẫn bất động không phản ứng, màn sương khói đen xì cũng đang từ từ tiêu tán vào trong không khí.

Xú Ngư xốc ngược người tôi, điên cuồng chạy thực mạng, tôi cảm giác thân thể mình đã bị lệch một trăm tám mươi độ, càng chạy lại càng lên cao, dựa vào phán đoán của trực giác thì hình như con đường này thông với phía trên sơn động của “Cửa”.

Âm thanh truyền ra từ trong sơn động lớn mỗi lúc một yếu đi. Cuối cùng lại trở về vẻ yên tĩnh như ban đầu.

Chạy đến trước một cổng đá, Xú Ngư mới thả tôi xuống, ngồi bịch xuống đất thở gấp, từ trong túi lấy ra một bình nước, tu mấy ngụm đã hết sạch sành sanh rồi mới lên tiếng:

- Ông nội cậu chứ, vừa xong nguy hiểm thật, nếu mình mà quay về muộn chỉ nửa phút thôi thì cậu đã bị con ma nữ kia cưỡng gian rồi

Tôi hỏi Xú Ngư:

- Đây là đâu? Đằng Minh Nguyệt đâu rồi?

- Mình cũng không rõ nữa, ba ngã rề đó mình đã đi khám thính được hai đường rồi, đều là đường chết cả đấy, vẫn chưa kịp đi thăm dò con đường bên trái thì lại nghe thấy tiếng rú dữ dội truyền lại sợ dựng cả tóc gáy, tớ lo cho hai người nên mới hốt hải quay lại, thấy tình thế nguy cấp nên đã ôm cậu chạy một mạch theo con đường mé trái này, còn Đằng Minh Nguyệt thì tớ cũng không thấy đâu. May sao con đường cuối cùng này lại không phải đường tử, đi hết lối vòng này sẽ lên trên, vị trí mà chúng ta đang đứng đây hình như là ở phía trên của son động lớn lúc trước đã đi qua. Hai ta cứ nghỉ ngơi chút đã rồi thử vào trong cái cửa đá này xem sao.

Trong lòng tôi rất rõ, Đằng Minh Nguyệt rất có thể đã không còn trên cõi đời này nữa, cứ cho là tạm thời chưa chết, nhưng chân cô ấy bị thương như vậy mà lại ở trong một son động quỷ dị không khác gì một mê cung thế này, chỉ e cũng khó lòng bảo toàn mạng sống. Tôi không hề muốn tiếp nhận sự thật này, chỉ thầm mong sao cô ấy có thể may mắn sống sót trở về.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Tuần Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Câu Chuyện Thứ Tư (24)

Xú Ngư lại rút thuốc ra hút, còn tôi ngồi một bên nhớ về A Hào và Đằng Minh Nguyệt mà lòng như dao cứa, âm thầm nuốt nỗi đau buồn tự trách mình bất lực trước cái chết của bạn bè.

Bỗng phát hiện ra trong cửa đá có tiếng nước nhỏ giọt vọng ra, vừa rồi chúng tôi cuống cuống chạy vào đây nên không chú ý, bây giờ địa đạo trở về về tĩnh mịch nên âm thanh đó nghe lại càng rõ.

Xú Ngư cũng cảm thấy vậy, bèn vùng dậy cùng tôi hợp lực đẩy cửa đá ra. Cái cửa đá này cũng không đến nỗi quá dày và nặng, hơn nữa hình như cũng đã nhiều lần bị mở ra đẩy vào nên dễ lộ ra một khe hở khá lớn, chỉ cần dùng chút sức là có thể mở được ngay.

Cảm giác thể lương xộc vào tim khi cảnh tượng bên trong đập vào mắt tôi, chỉ có một ý nghĩ duy nhất: “Xong rồi! Đằng Minh Nguyệt chắc chắn đã chết không còn nghi ngờ gì nữa”.

Không gian trong cửa đá không phải là quá lớn, chắc rộng chừng một trăm mét vuông, cao hơn bốn mét, đối diện còn có một cửa đá khác, hình như là cửa ra. Ở giữa có treo một chiếc đèn lưu ly đang cháy sáng, cũng không biết nó sử dụng nhiên liệu đốt cháy gì, phối hợp với tám chiếc đèn ở bốn góc tường khiến cả son động sáng tỏ hẳn lên.

Trong động cũng không có vật nào khác, ở vị trí trung tâm là những tạo hình tượng người bằng đồng mang dạng đắp cổ trang hùng tráng có kích cỡ bằng người thật, đang trong tư thế cùng khiêng một quan tài cũng bằng đồng có tạo hình khá đặc biệt.

Tượng người và quan tài bằng đồng đó đều lấm tấm những vết rỉ màu xanh lục, xem ra chỉ ít cũng phải có lịch sử ngàn năm rồi. Dưới quan tài có một lỗ hồng nhỏ, từng giọt máu tươi đang từ bên trong nhỏ ra ngoài, máu nhỏ xuống một cái hố bảo thạch dưới đất, cái hố này sâu không thấy đáy, cũng không biết là thông xuống với nơi nào.

Chiếc quan tài này có khả năng năng chính là điềm báo tử vong mà Đằng Minh Nguyệt đã nhìn thấy, có điều dù cô ấy còn sống hay đã chết thì tôi cũng phải tận mắt trông thấy. Tôi với Xú Ngư quyết định mở nắp quan tài.

Cảnh tượng bên trong suýt chút nữa khiến chúng tôi chết đứng, quả thật quá thê thảm...

Thi thể của Đằng Minh Nguyệt được đặt ngay ngắn chỉnh tề trong quan tài, dưới đáy quan tài còn có hàng chục chiếc châm kim loại được gia công khá tinh xảo, mà ngày nay rất hiếm khi trông thấy. Những chiếc châm này lần lượt được đâm vào mạch máu trên khắp cơ thể Đằng Minh Nguyệt, khiến cho máu cứ từ từ bị thẩm thấu ra ngoài, cho nên dưới quan tài mới có máu nhỏ giọt chảy mãi không thôi.

Tôi cố nén bi thương, muốn đưa thi thể của Đằng Minh Nguyệt ra khỏi quan tài nhưng bị Xú Ngư ngăn lại:

- Cậu vẫn còn nhớ xác khô trong màn sương đen đó chứ?

Nghe cậu ta nói vậy, đầu óc tôi bỗng hiện lên hình ảnh kinh hoàng lúc ở trên cầu đá, những xác khô nữ giới ấy, trên mình cũng có rất nhiều những vết châm, từ vết châm đó lại bốc ra sương đen, cảnh tượng đó...

Không sai, những xác khô ấy đều bị những cây châm kim loại trong chiếc quan tài này đâm dằm vào người.

Nghe tới đây, sống lưng tôi không khỏi ớn lạnh, toàn thân run rẩy, rốt cuộc là ai tàn nhẫn như vậy?

Chắc chắn là ma nữ tóc dài mặc đồ trắng kia rồi, nếu không bám vằm cô ta thành ngàn mảnh, tôi sao có thể nuốt được cục hận này đây !

Tôi rút tiểu đao, hai mắt đỏ ngầu, hung hãn vung đao, trong đầu chỉ có duy nhất một suy nghĩ : “Báo thù”

Lúc này, Xú Ngu lại khá bình tĩnh, khuyên can tôi:

- Nếu là quái vật người giấy thì chúng ta cũng không sợ lắm, nhưng nó là hồn ma, có hình dáng nhưng không phải là thực thể, chúng ta giết nó sao đây?

Tôi bỗng nhớ tới một chuyện, bèn nói:

- Có cách rồi, cậu vẫn còn nhớ lúc ở trong tầng thư các chứ, thuật tóm ma quỷ của Người núi đầu lừa đấy ? Chỉ cần có gạo sống là được, tiếc là chúng ta không kịp đọc thêm được mấy bí kíp nữa, nhưng thế này cũng đủ rồi, giờ chúng ta nghĩ cách quay về tiệm thuốc lấy gạo, rồi quay lại đây chùng trị con ma nữ này!

Xú Ngu mừng rỡ:

- Hay lắm! Tay chân bán lão gia ta đang ngứa ngáy đây, hôm nay toàn bị chúng mày dọa nạt, đã bắt được điểm yếu của bọn mày rồi mà còn không báo thù được cho A Hào và Đằng Minh Nguyệt, tao thề không làm người!

Nước mắt... đã rơi nhiều rồi, ngọn lửa báo thù đang rực cháy lấn át cả nỗi đau thương, con người ta nếu đã có mục tiêu, cũng tức là đã có phương hướng hành động, chúng tôi đã định đoạt vậy, hôm nay cho dù có phải bỏ mạng lại đây cũng phải quyết chiến một trận với những kẻ thù chưa biết này.

Một con đường duy nhất ở phía sau bị linh hồn của ma nữ đồ trắng đó bịt chặt, hiện giờ chúng tôi chỉ có thể đi vào cửa đá ở phía đối diện, dù thế nào cũng phải ra khỏi cửa đá trước, tìm đường quay lại tiệm thuốc lấy gạo.

Cánh cửa cuối cùng đã được mở, phía trước sẽ lại có nguy hiểm nào nữa đang chờ tôi và Xú Ngu đây?

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Tuần Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Câu Chuyện Thứ Tư (25)

Địa đạo dài ngun ngút như thể là con đường chỉ dẫn của vận mệnh, cuối cùng chúng tôi cũng tới được điểm tận cùng.

Đoạn đường cuối cùng mỗi lúc một nhỏ hẹp, chỉ đủ một người đi qua, nếu thân thể cao hơn chút nữa thì phải uốn mình cong lưng mới có thể đi tiếp được.

Ở tận cùng, có một đoạn cầu thang gỗ rất ngắn, trèo lên chính là lối ra. Lối ra này bị một miếng gỗ lấp bên trên, tôi lấy tay đẩy nó ra, phát hiện đây lại chính là phía dưới gầm của một chiếc giường lớn.

Chúng tôi gắng sức trèo lên, quan sát bốn phía, cả hai vui mừng ngoài ý muốn.

Hóa ra vị trí này chính là phía dưới giường của nhà đá trong địa đạo phía sau tiệm thuốc, lúc mới tới do vội vã nên không phát hiện ra dưới gầm giường cũng có đường hầm ngầm khác.

Xú Ngu hăng giọng nói:

- Cái tên A Hào tốt bụng này, nếu nghe mình thì đã đập vỡ tan tành cái bình đựng hồn ma trong căn phòng này rồi. Mình thấy nơi này căn bản chẳng có người tốt, ít nhất cũng phải cho ngàn năm dao mới được!

Tôi cũng bị lòng hận thù làm cho u mê đầu óc, không đợi Xú Ngu ra tay, tôi đã hung hãn nhấc chiếc bình đang đặt trên bàn, đập nó vào tường không chút thương tiếc.

Theo những mảnh vụn của chiếc bình, một làn khói xanh trong đó bay ra, hóa thành một bé nam nhỏ nhắn, cất tiếng khóc “Oa oa...”

Trong tay chúng tôi lúc này không có gạo, nên không dám phản kháng lại đứa bé, hai đứa đồng thanh gào thét, phá cửa chạy ra ngoài địa đạo để quay về tiệm thuốc.

Mãi đến khi chạy đến nhà bếp của tiệm thuốc, hai chúng tôi đã mồ hôi đầy lưng, thở hổn hển như trâu, tôi phát hiện vết thương ở chân không còn đau nữa, còn nghĩ chắc là do trong lòng quá kích động nên mới vậy.

Tiếng khóc “Oa oa” của đứa bé theo chúng tôi vào tận phòng bếp, Xú Ngư một cước đá bay cái nắp thùng đựng gạo, hai tay liền tiếp bốc gạo sống vút thẳng vào người tiểu quý.

Chiều này quả nhiên hiệu nghiệm, gạo ném trúng vào người tiểu quý thì liền xuất hiện một cái hồ trắng, đứa bé đó đau quá vừa khóc vừa kêu gào, muốn quay người bỏ trốn.

Mất tôi đã đồ ngẫu, nào có thể để nó chạy thoát dễ dàng như vậy, bèn lấy vạt áo đựng cả một vốc gạo to dùng rồi rắc thành một đường tròn xung quanh tiểu quý.

Tôi cười ha hả một cách điên dại, nói với Xú Ngư:

- Lão Vu, chó vợi, cứ từ từ chừng trị con tiểu yêu này, hôm nay phải tóm nó để cúng tế vong hồn cho bạn chúng ta

Xú Ngư thấy đã chặn đường được tiểu quý, nên cũng từ từ ném từng chút gạo một vào người nó. Tiểu quý ngã nhào xuống đất, nôn ra đầy chất dịch màu đen, hình trạng mỗi lúc một hư vô, hình như sắp hồn xiêu phách tán.

Nhưng vào đúng lúc này, từ cửa nhà bếp vọng vào một âm thanh già nua:

- Hai vị tráng sỹ, mau mau dừng tay, xin hãy nghe lão phu nói một lời...

Tôi ngoảnh đầu lại nhìn, không ngờ người đang nói lại chính là lão đầu từ họ Trần chủ tiệm thuốc.

Tôi lớn tiếng trách móc:

- Lão đầu từ này mới đúng là đáng ghét nhất, lão Vu, đừng phí lời với lão, cho lão ném mùi đi!

Xú Ngư cũng đang được dịp hứng chí, vốn không muốn nhiều lời, lập tức ném một nắm gạo lớn về phía lão đầu từ họ Trần.

Không ngờ lão già này lại không phản ứng gì, chỉ vội vã nói:

- Hai vị tráng sỹ, hai vị hảo hán, lão già tôi đây là người, không phải ma quỷ, xin dừng tay cho thân già này được giải thích, để sau giết cũng chưa muộn

Tôi cảm thấy tình hình kỳ quái, nhưng vẫn chưa an tâm, bèn rút tiểu đao ra uy hiếp lão:

- Lão già này, nếu dám nhúc nhích tôi sẽ cho ông ngay một nhát đấy

Cụ Trần nhìn đứa cháu nhỏ nói:

- Hai vị hảo hán, có thể tha cho đứa cháu của tôi trước được không, tuy nó là ma, nhưng chưa từng làm chuyện xấu

Xú Ngư nói:

- Lão cứ nói rõ ràng chuyện đêm nay cho chúng tôi nghe trước đi, kể rõ ràng thì tha, còn không thì đừng nói cháu ông, mà ngay cả ông tôi cũng cho hồn xiêu phách tán luôn đấy!

Cụ Trần hết cách, đành phải kể lẽ sự tình...

Vậy là ông ấy lại kể cho chúng tôi nghe câu chuyện thứ năm trong đêm mưa....

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Tuần Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Câu Chuyện Thứ Năm (1)

Những năm cuối nhà Tùy đầu nhà Đường, thiên hạ xuất hiện một kỳ nhân, không rõ lai lịch quý tính, chỉ biết sinh ra đã mang tướng mạo kì dị khác người, có thể nói là cực kỳ xấu xí, y phục rách rưới chân không mang giày, hình dạng của phần đầu trông như loài lửa, tự xưng là Lư Đầu Sơn Nhân (người núi đầu lửa).

Nhưng vì ông ta là người đức cao vọng trọng, nên thế nhân không dám gọi thẳng là Lư Đầu, mà thường gọi là Sơn Nhân, hoặc là Lục Tiên. Nghe người đời lưu truyền rằng, Lục Tiên đương thời chính là một vị Tiên hóa vào phần thân dưới của giống lửa xanh, chỉ có điều những truyền thuyết này không đáng tin cậy cho lắm.

Lục Tiên có ba cuốn sách được cho là “Thiên Thư” (sách trời) là, “Tu tiên ngộ đạo”, “Du lịch thần châu đại địa”, có thể hô mưa gọi gió và cuốn “Thuật xua đuổi tà ma”, đi khắp nơi diệt trừ yêu ma quỷ quái, khiến cho tên tuổi của Lục Tiên vang khắp thiên hạ.

Vào một ngày nọ năm Đường Trinh Quan thứ tám, Lục Tiên đang giảng đạo ở động Thanh Thạch thì nghe đệ tử báo có một quý nhân xin cầu kiến. Lục Tiên đi ra đón khách, người tới không phải ai khác, chính là Lý Tĩnh.

Lý Tĩnh là cận thân phò tá vua Đường, nam chinh bắc chiến, sao lại có thì giờ rảnh rỗi tới đây nhỉ?

Sau khi làm lễ bèn nói rõ nguyên do cầu kiến, muốn mời người “thông thiên thạo địa” để diệt trừ yêu ma.

Thì ra Lý Tĩnh dẫn quân đón đánh quân Thổ Cốc (tên một dân tộc thời cổ đại ở phía Tây Bắc, Trung Quốc), sau một trận hỗn chiến quyết liệt, thi thể của quân địch la liệt như cỏ rạ.

Số quân địch bị thương còn lại bèn rút chạy vào một sơn cốc, tinh binh của quân Đường tìm cách bao vây sơn cốc, quân chủ lực giữ ở phía trước, hình thành đội hình kẹp chặt cả khu vực này.

Tiếng reo hò nổi lên như sấm, quân Đường ồ ạt tiến vào tấn công chính diện sơn cốc, nhưng chẳng ngờ lại không chịu bất kì sự phản kích nào, toàn bộ quân địch trong cốc không biết đã chạy hướng nào?

Thấy vậy bèn phái năm ngàn quân hồng kỳ đi tìm kiếm sau sơn cốc. Kết quả cả đội hùng binh một đi không trở về.

Chủ soái hết sức kinh ngạc, phải biết rằng, khi ấy quân đội của Đế vương Đại Đường chinh phạt trung nguyên cai quản bốn cõi, ngay đến những thế lực quân sự hùng mạnh nhất lúc bấy giờ cũng đều bị quân Đường đánh cho tan tác như hoa lạc nước trôi.

Vậy mà lại để mấy ngàn tàn quân Thổ Cốc tẩu thoát trong tầm mắt. Không những vậy năm ngàn quân tinh nhuệ cũng bị mất tích không sót lại một người nào. Không biết là vì nguyên cớ gì đây?

Sau cốc là một bãi hoang, không có vật che khuất tầm nhìn, quân địch không thể chạy thoát mất tăm mất dạng như vậy được. Lý Tĩnh đích thân dẫn quân binh đi tìm kiếm, nhưng vẫn không thể tìm thấy quân địch và quân Đường. Nhưng trong một hố lớn nằm ở cửa sau sơn cốc lại phát hiện ra một loại “Côn trùng” hết sức kỳ quái.

Loại côn trùng này lớn như trâu ngựa trưởng thành, lớp da bên ngoài cứng tựa như thép, lửa nước không thể xâm hại cơ thể nó, toàn thân đỏ rực như lửa, sở dĩ nói nó là côn trùng là bởi vì tuy cơ thể có lớn thật, nhưng về ngoài lại giống như những loại sâu bọ có lông bình thường khác, chỉ là không đầu không răng, nằm dài trên mặt đất như thể đang ngủ say vậy, lấy dao kiếm đâm vào mà nó lại không chút phản ứng.

Lý Tĩnh lấy làm lạ, thấy con côn trùng khổng lồ này hình dạng kỳ quái, có ý muốn mang về dâng lên Hoàng đế Thái Tông. Tuy chưa tiêu diệt được hoàn toàn quân Thổ Cốc, lại bị mất tích năm ngàn quân tinh nhuệ, nhưng vẫn xem như đã thắng lớn, bèn ra lệnh cho quân lính quay về triều đình.

Trên đường quay về có đi qua một huyện nọ, đội quân trú chân tạm nơi này, Thái thú của huyện này mở yến tiệc thiết đãi tướng tá quân Đường, Lý Tĩnh cũng dẫn các tướng lĩnh vào thành dự tiệc.

Sau khi tan tiệc, tướng và soái đều đã say bí tỉ trở về doanh trại, nhưng vẫn phải giật mình khi cảnh tượng đập vào mắt. Hàng vạn quân binh đóng trong đại doanh đều bị biến mất, ngay đến ngựa, lừa trại, binh khí... cả một ngọn núi phía sau doanh trại cũng bị mất tiêu không sót lại dấu tích gì.

Trên mặt đất chỉ có một cái hố rất lớn như muốn dọa người, đường kính mười mét có thừa, miệng hố tròn vo giống như quả dưa hầu bị bỏ làm đôi rồi lấy thìa khoét hết ruột bên trong ra.

Trong lòng hố có một con côn trùng đang nằm ngủ. Lý Tĩnh đã rõ, quân lính của mình đều là bị con quái vật này ăn thịt.

Nếu không diệt trừ, cứ để nó làm hại người như vậy thì sớm muộn gì cũng có một ngày giang sơn Đại Tống cũng biến thành vật tiêu hóa trong bụng nó.

Nhưng nước lửa đều bất lực, vậy phải giết nó thế nào đây, cuối cùng đành phải thỉnh cầu sự giúp đỡ của Lục Tiên ở Tử Yên Quan trên núi Thanh Thạch.

Lục Tiên thấy sự tình hệ trọng, đương nhiên không dám khước từ, đoạn giờ đọc thư tịch, cuối cùng cũng tra ra lai lịch của quái vật này.

Trong vũ trụ, thiên địa bốn cõi là “Vũ”, tự cổ chí kim là “Trụ”, Vũ là không gian, Trụ là thời gian, Vũ Trụ chính là sự hợp thành của không gian và thời gian. Ngoài một Vũ Trụ vẫn còn vô số những Vũ Trụ khác tồn tại.

Trong thần thoại xa xưa, vốn không có Vũ Trụ thiên địa như chúng ta ngày nay, mà chỉ là một cõi hỗn loạn, có một người khổng lồ đang nằm ngủ, sau khi tỉnh giấc đã khai thiên lập địa đến lúc sức cùng lực kiệt thì chết, máu chảy thành sông sâu biển lớn, thân thể hóa thành những dãy núi trên mặt đất, nhưng linh hồn lại không bị tiêu tán mà lại sống trên mình năm vị cổ thần là Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ.

Mà trước khi sinh ra những vị thần ấy, thì đã có một loại côn trùng lấy thời gian và không gian làm thức ăn.

Tuy đây chỉ là truyền thuyết thần thoại, có lẽ sự hình thành thiên địa không phải như vậy, nhưng loại côn trùng này lại vẫn xuất hiện

Trong ghi chép Kinh văn của Ấn Độ cổ, loại côn trùng này có tên là “Ba Bi Lư Bản”, dịch sang tiếng Trung có nghĩa là “Cửa”.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Tuần Hoàn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Câu Chuyện Thứ Năm (2)

Loại côn trùng này rất đáng sợ, sau khi trứng được ấp sẽ hóa thành con, bình thường chỉ toàn nằm ngủ, trong lúc ngủ có thể ngẫu nhiên ăn hết những phần không gian bên cạnh, cứ chừng mười mấy hoặc hai mươi năm lại tỉnh giấc một lần, cho tới khi nào ăn hết toàn bộ thế giới thành “Động đen”, nó mới đẻ trứng, rồi lại tiếp tục nuốt một Vũ Trụ. “Cửa” chính là lấy năng lượng làm thức ăn.

Vũ Trụ, vốn đã là một loại năng lượng, năng lượng ổn định của “không gian” tạo thành “thời gian”, “thoigian” là một loại năng lượng chuyển động, “thời gian” không ngừng trôi qua có tác dụng cung cấp động lực để duy trì sự ổn định cho “không gian”. Đây chính là cái gọi là âm và dương, tĩnh và động.

“Cửa” mà Lý Tĩnh bắt được chính là một con ấu trùng mới từ trong trứng ấp nở ra, cũng chính là “Cửa” duy nhất còn sót lại trong thiên hạ, không may lại bị rơi vào tay Vệ quốc công và Lục Tiên, chuyện mà họ đang đối mặt là một vấn đề nan giải chưa bao giờ từng nghĩ tới.

Tuy nói rằng thế gian vạn sự vạn vật đều không tách rời hai cực âm dương, ví như nếu có ban đêm thì ắt sẽ có ban ngày, có nam đương nhiên sẽ có nữ. Nhưng ở một trình độ nào đó, thuyết âm dương này lại là một thứ năng lượng không có sự ngang bằng nhau giữa hai cực, mà chỉ có vậy mới có thể hình thành sự cân bằng, chẳng hạn như thế giới mà chúng ta đang sống đây, chính là lấy năng lượng của “dương” làm chủ.

Trong miệng của “Cửa”, cũng chính là sau cửa, lại không phải bụng của nó, mà là đường thông với một Vũ Trụ khác, cho nên gọi nó là “Cửa” là hết sức phù hợp.

Nếu thế giới của chúng ta lấy dương làm chủ, âm làm phụ, thì Dị giới này lại lấy âm làm năng lượng chủ đạo. Cho dù Phật tổ hay quần thần trong truyền thuyết có sống lại, chỉ e cũng không hiểu biết gì về Dị giới này.

.....◆◆◆.....◆◆◆.....

Lục Tiên mời Vệ quốc công Lý Tĩnh cứ quay về Trường An trước, sau đó đích thân làm pháp thuật khiến mây vần gió nổi, thả “Cửa” giữa lưng chừng không gian, đề phòng nó lại tiếp tục hại người trong lúc ngủ.

Ba ngày sau, Lục Tiên đưa đệ tử cùng gia quyến của các đệ tử rời khỏi Tử Yên Quan trên núi Thanh Thạch, chọn một sơn cốc thanh tịnh không bóng người để cư trú, nơi này, núi non trùng điệp, bốn bề là rừng rậm bao phủ, tách biệt hẳn với thế tục.

Lục Tiên quyết định lấy “Nguyên thần” của mình để xâm nhập vào trong miệng “Cửa”, tranh thủ cứu bách tính thiên hạ trước khi “Cửa” thức giấc.

Nhưng công lực của bản thân sau khi đi vào trong “Cửa” có thể tiêu diệt được nó hay không, quả thật vẫn rất khó nói. Vậy là bố trí trước mọi việc, lệnh cho mọi người từ nay chỉ được ẩn cư trong cốc, không được bước chân ra ngoài, sau đó cử một người làm tộc trưởng và phải luôn coi việc diệt trừ tận gốc “Cửa” là nhiệm vụ quan trọng hàng đầu.

Lục Tiên lập tức tạo ra một chiếc hố rất lớn, cho “Cửa” vào một sơn động cực lớn dưới mộ thất, sau đó Lục Tiên ngồi niệm trong mộ thất, để Nguyên thần đi vào trong “Cửa”.

Vì Lục Tiên đã tu hành thành tiên, Nguyên thần tuy không còn nhưng thân thể có đến hàng trăm năm cũng không bị thối rữa, cho tới những năm dân quốc mới dần bị phân rã. Đám đệ tử e ngại một ngày nào đó sự phụ mình quay về nhưng lại không có nhục thể, nên không cho vào quan tài, mà cứ đặt nguyên trên giường đá trong mộ thất như vậy.

Sau khi Lục Tiên vào “Cửa” thì mãi không thấy có động tĩnh gì, “Cửa” vẫn nằm yên ngủ say, mãi đến một đêm nọ của hai mươi năm sau, thiên địa biến sắc, thời gian và không gian bị xáo trộn, “Cửa” cuối cùng cũng chết.

Đệ tử của Lục Tiên tất thấy mừng rỡ, quỳ bái trước di thể của sư phụ, chúc mừng việc diệt trừ “Cửa” đã thành công.

Nhưng, sự việc lại diễn biến theo chiều hướng ngược lại với sự kỳ vọng của mọi người, “Cửa” tuy đã chết, nhưng vong linh của nó đã thức giấc, không những vậy còn cuồng bạo hơn cả nhục thể của “Cửa”, bản tính ưa phá hoại cũng tăng lên gấp bội.

May sao, vị tộc trưởng kế nhiệm lại là người tài trí trác tuyệt, cũng chuẩn bị lấy Nguyên thần của mình để trấn áp vong hồn của “Cửa”, nhưng “Tu vi” (chỉ sự tu luyện, năng lực của một người) thua xa Lục Tiên, có thể trấn áp được bao lâu cũng chưa biết chắc được.

Vị tộc trưởng này dựa vào tài trí siêu phàm đã nghĩ ra một cách, ông ta lệnh cho môn nhân đệ tử, sau khi mình chết, phải lập tức chọn một bé gái mới sinh trong “Cửa” làm Thánh Nữ, cho trưởng lão có chức vị cao nhất trong tộc làm sư phụ của cô, để cô sống trong ngôi nhà lớn nhất thôn, cho đọc thông lời niệm chú hàng trăm vạn chữ, đồng thời răn dạy đạo lý cứu chúng sinh thiên hạ.

Từ nhỏ đến lớn, Thánh Nữ đều sống trong thế giới cách biệt với chúng sinh, ẩn cư tu luyện, chỉ chờ linh hồn của “Cửa” có động tĩnh bất thường thì sẽ lập tức tiến hành nghi thức “Phóng thần”.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Tuần Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Câu Chuyện Thứ Năm (3)

Vì công lực của Thánh Nữ vẫn chưa đạt tới mức có thể để Nguyên thần thoát ra khỏi cơ thể, mà sau khi chết linh hồn có thể cũng mất đi rất nhiều công lực, cho nên cần phải tiến hành nghi thức “Phóng thần”, loại nghi thức này chính là đặt Thánh Nữ vẫn còn sống vào trong quan tài bằng đồng, rồi lấy châm kim loại đã được niệm chú từ từ cho đâm vào cơ thể để máu thấm thấu ra ngoài, linh hồn sẽ theo máu tươi để vào trong “Cửa” ở bên dưới. Mỗi một Thánh Nữ sau khi chết đi, cơ thể cũng không bị phân hủy thối rữa, mà bị châm kim loại đâm thành những lỗ lổm chòm trên người và sẽ có màn sương khói đen bốc ra từ vết châm đó, không ai có thể giải thích nổi, tại sao lại có làn sương đen xuất hiện như vậy, có thể sự đau đớn của họ đã tạo thành hiện tượng này chăng.

Di thể của Thánh Nữ cũng như xác chết bình thường, vô tri vô giác, chỉ biết cảm nhận được đói rét, nhưng những người trong tộc lại không nỡ thiêu hủy những thi thể Thánh Nữ này, nên bèn vớt họ xuống dưới cầu đá ở sơn động đầu tiên sau mộ thất.

Thiên tử Đại Đường sau khi biết chuyện này, trong lòng cảm kích khôn tả, bèn cho lập tượng đá và bia mộ để tưởng nhớ ơn đức của Thánh Nữ.

Ngàn năm đã trôi qua, người trong tộc vẫn làm theo lời giáo huấn của Lục Tiên, vẫn không thôi lấy linh hồn của Thánh Nữ lấp vào trong vong hồn của “Cửa”.

Mãi cho đến năm 1980 đã xuất hiện một kiếp nạn lớn, trong lúc tiến hành nghi thức cuối cùng, không rõ đã xảy ra nhầm lẫn gì, mà vào hai giờ sáng, “Cửa” đã xảy ra một trận chấn động dữ dội chưa từng thấy, không ai biết trong đó đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết sau đó vong hồn của một vị Thánh Nữ đã từ trong “Cửa” trào ra ngoài, mang theo nỗi oán hận mãnh liệt, biến thành một ác quỷ, người biết pháp thuật trong tộc tuy nhiều những cao nhân lại có hạn, vậy nên không có cách nào bắt được cô ta.

Chỉ trong một đêm, cô ta đã bắt hết già trẻ nam nữ chó gà... của cả thôn ném vào trong miệng vong hồn của “Cửa”.

Chỉ có hai sinh mạng duy nhất thoát khỏi kiếp nạn, một là con mèo đen mà cô ta nuôi dưỡng lúc còn sống, một là ông nội của cô ta, chính là cụ Trần, thật ra thì vẫn còn em trai của cô ta nữa, cũng chính là đứa cháu nhỏ của cụ Trần, có điều, tuy không bị chị gái giết hại, nhưng chứng kiến cảnh tượng hãi hùng, cậu ta cũng bị dọa cho đến chết.

Cũng bởi vì đứa cháu nhỏ của cụ Trần chết ở trong thôn, nên cậu ta mới có linh hồn, còn những người trong tộc bị vớt vào trong vong hồn của “Cửa” thì ngay đến “Ma” cũng không được làm.

Cụ Trần vì có việc ra ngoài thôn nên mới tránh được kiếp nạn, khi trở về thôn thì “oán khí” của ác quỷ đã bị tiêu hao đi chút ít, nên nó đã tự giam bản thân trong tòa đại trạch, từ đó không thấy ra ngoài nữa.

Cụ Trần cũng đã học được không ít pháp thuật của tổ tiên truyền lại, đã tìm đọc được cuốn Bút ký mà tiền bối để lại trong Tàng thư các, và đã tìm thấy một biện pháp ứng cấp.

Bởi vì Dị giới sau “Cửa” là một loại không gian- thời gian lấy âm làm năng lượng chủ đạo, cho nên không thể để nó cảm nhiễm dương khí, vì từ trường

của hai dị tính đối nghịch thì hút lẫn nhau, chẳng hạn như ánh sáng mặt trời, hay như nam giới không tu hành, có thể khiến “Cửa” càng thêm hoạt bát. Muốn để “Cửa” yên tĩnh, thì chỉ có cách lấy “âm” để khống chế nó.

Trước tiên phải bố trí một “Thế giới” không phân ngày đêm, mưa rơi không ngớt ở xung quanh thôn.

Sau đó còn phải dùng lời nguyên chú giết chết nữ giới bị lạc vào thôn này, biến thi thể của họ thành tường lấp, âm khí của nữ giới có thể ngăn chặn được hoạt động của “Cửa”.

Sự chấn động của “Cửa” mỗi lúc một dữ dội, thi thể của nữ giới cũng mỗi lúc một nhiều, đương nhiên cụ Trần không thể giết hại người vô tội một cách bừa bãi. Tổ tiên trong tộc có truyền lại một “Dị bảo”, tên là Nghiệt Thạch. Dùng Nghiệt Thạch có thể trông thấy nhân quả và bản tính tốt xấu của người phạm, chỉ cần thấy Nghiệt Thạch chiếu ra một luồng khí đen thì mới chặt tứ chi của cô gái, rồi cho cô ta vào trong bức tường thi thể. May thay bọn họ sau khi chết mới bị làm thành tường, linh hồn không phải chịu khổ cực trong Dị giới.

Sự náo loạn của “Cửa” ngày càng mãnh liệt là do chịu sự xâm thực của Dị giới, xung quanh thôn đã xuất hiện một sự xáo trộn về không gian và thời gian, sự xáo trộn này xảy ra trong phạm vi toàn thôn, hai giờ đêm mỗi ngày, thời gian đều dừng vận hành. Mà nơi có sự xáo trộn về thời gian không gian mãnh mẽ nhất chính là con đường nhỏ hẹp vòng quanh thôn.

Lấy một ví dụ để giải thích, sơn động mà A Hào tử vong chính là nơi diễn ra sự đảo lộn về không gian và thời gian, cho nên vốn có thể không gặp tàu hỏa trong sơn động, nếu tử vong trong phạm vi diễn ra sự xáo trộn về không gian thời gian, thì linh hồn có thể đi vào Dị giới trong miệng “Cửa”.

Phụ lục (Lời của Bản Vật Thiên Hạ Bá Xướng – Trương Mục Dã)

Chuyện về “Cửa” (Môn).....

Không hẳn chỉ là những lời bịa đặt để khiến người đọc giật gân, tôi không biết “Cửa” có thật sự tồn tại trên thế gian hay không, truyền thuyết này không thấy nghe nói nhiều ở Trung Quốc.

Ở Ấn Độ, quốc gia láng giềng với Trung Quốc, hay như Nhật Bản và những quốc gia châu Âu xa xôi như Đức, Anh chắc chắn là có tồn tại giáo phái sùng bái “Cửa” này.

Hình như họ cũng không liệt mình vào là Tà giáo, hoạt động hết sức bí mật. Hơn nữa, cách gọi về “Cửa” của các giáo phái khác nhau lại không giống nhau, mỗi giáo phái lại có một sự giải thích riêng.

Trong tôn giáo Ấn Độ thì cho rằng: thế giới mà chúng ta đang sống là mộng cảnh (chón trong giấc mơ) của thần linh, sau khi thần tỉnh giấc chính là ngày tận thế của thế giới. Mà mộng cảnh khác nhau giữa các thần có khi lại liên quan tới nhau. Và cũng có một loại “côn trùng” nuốt mộng cảnh trong giấc mơ, nó cũng chính là “Ba Bi Lưu Bán”.

Trong tôn giáo của Nhật Bản cho rằng: “Cửa” là con đường thông với Hoàng tuyền (suối vàng), cũng chính là địa ngục, kiểu giải thích này dễ được người ta chấp nhận hơn.

Còn tôn giáo của châu Âu cho rằng: “Cửa” là thông đạo để Satan (là ác tà, đối thủ của Thượng Đế) trở về với thế giới hiện thực, một ngày nào đó, Satan sẽ quay trở lại thống trị thế giới.

Những nhà khoa học của Mỹ lại nhận định rằng: “Cửa” mà các tôn giáo nhắc tới, có lẽ là một loại thông đạo liên tiếp với những Vũ Trụ khác nhau.

Theo bối cảnh văn hóa và tín ngưỡng khác nhau, nghi thức giết người té lễ ở mỗi quốc gia cũng không giống nhau.

Ở Ấn Độ cần phải lấy máu tươi của cao tăng, Nhật Bản thì tiến hành “Năm ngựa xé xác”, còn châu Âu lại lấy gái trinh để làm lễ.

Còn về hình thức tồn tại của “côn trùng” quái vật, Lư Đầu Sơn Nhân và sự mất tích của quân binh Lý Tịnh hoàn toàn là do người cai quản Tàng thư các biên ra.

Nếu bạn muốn hỏi tôi “Cửa” của Trung Quốc nằm ở đâu? Tôi thật sự không biết trả lời thế nào ?!

Tóm lại là chỉ đọc chơi thôi nhé !

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Tuần Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Câu Chuyện Thứ Năm (4)

Vì sự đe dọa của “Cửa”, mà ngàn năm nay đã phải hy sinh không biết bao nhiêu Thánh Nữ, đó là chưa kể từ năm 1980 trở đi còn có hàng ngàn phụ nữ bị sát hại để xây tường, ban đầu thì chỉ bắt những nữ nhân đi lạc vào thôn, nhưng say này vì số lượng không đủ, nên đành phải ra ngoài thôn để bắt.

Chỉ với một tiêu chuẩn, linh hồn của những phụ nữ bị bắt làm tường thì đều phải là tà ác.

Bảo vật duy nhất có thể nhận biết được nhân tính thiện ác của con người, đó chính là Nghiệp Thạch, theo truyền thuyết thì nó là nước mắt của thần linh thương cảm cho nhân loại mà hóa thành.

Người có tâm linh tà ác âm hiểm, Thạch Nghiệp sẽ phát ra luồng khí đen, còn với những người có sinh mệnh ngoan cường sẽ chiếu ra ánh sáng chói lòa, mà những người như này chỉ chiếm một phần vạn mà thôi.

Hình ảnh mà bốn người Xú Ngu trông thấy không phải là điềm báo tử vong, mà là sự tiên đoán về nhân quả. Chỉ có điều, từ sau khi xảy ra đại họa năm 1980, thông tin của Nghiệp Thạch không còn chính xác nữa. Và lại, cứ cho là có thể dự báo chính xác thì cũng không thể nào tránh khỏi sự an bài của vận mệnh.

Nhưng hình ảnh của mỗi người trông thấy lại khác nhau, ý nghĩa hàm ẩn cũng dị biệt, mà cũng chỉ có cá nhân mỗi người mới tự ngộ ra.

Ngoại trừ Lục Nhã Lan, thì bốn người còn lại tuyệt không phải là những kẻ gian ác, rốt cuộc Lục Nhã Lan tà ác ở chỗ nào, không ai có thể biết, bởi vì cô ấy cũng đã chết rồi.

Cụ Trần muốn đợi sau hai giờ đêm sẽ nghĩ cách để bốn người rời khỏi làng, nhưng không may vào đúng lúc đó, “Cửa” đã xảy ra một trận chấn động dữ dội, bức tường thì thế bất cứ lúc nào cũng có thể bị đổ sập, vậy nên cụ Trần mới quyết định đi vào trong mộ để kiểm tra.

Chẳng ngờ bốn người họ lại quá nôn nóng, ngay đến Miên Kinh Lâu cũng bị họ thiêu rụi, tất cả thư tịch của tiền bối để lại trong nháy mắt đã bị biến thành tro tàn, song chuyện này có lẽ cũng là vận số định đoạt rồi, nên không thể trách cứ ai.

Tình hình tồi tệ nhất đã xuất hiện, A Hào, Đằng Minh Nguyệt đều đã bỏ mạng, A Hào chết là do đi nhầm vào nơi có sự xáo trộn giữa không gian và thời gian mạnh mẽ nhất, cụ Trần không biết Đằng Minh Nguyệt chết thế nào, có thể là bị linh hồn tà ác của Thánh Nữ làm hại. Hiện giờ vẫn còn hai người sống sót, cũng đã nhìn thấy “Quả” trong Nghiệp Thạch, điềm báo này phải gần lúc chết mới có thể nhìn thấy “Quả”, có điều cũng chưa chắc đã phải là điềm báo tử vong, tóm lại là chỉ có người đi tới đường cùng và người không có tương lai mới có thể trông thấy.

Trong thôn tuy vẫn còn linh hồn của một vị Thánh Nữ, song đã bị ác tà và lòng hận thù xâm thực, cứ cho linh hồn của cô có vào được “Cửa”, thì cũng chẳng có ý nghĩa gì hết.

Tôi với Xú Ngu nghe kể vậy thì mông lung mơ hồ, sự tình thật quá phức tạp, dựa vào đại não của hai thằng tôi thì tạm thời không thể hiểu nổi ra cái gì.

Song, có điểm này là có thể xác định, cụ Trần có lẽ không phải là người xấu.

Chúng tôi vội tha cho đứa cháu nhỏ của cụ, tôi cũng cảm thấy cực kỳ xấu hổ với những hành vi vừa rồi, lúng túng không biết phải cáo lỗi sao cho phải.

Tôi muốn hỏi cụ Trần, tôi và Xú Ngu có thể làm gì, nếu số phận đã định đoạt chúng tôi đêm nay khó tránh khỏi cái chết, thì cũng phải chết có giá trị một chút?

Cụ Trần lắc đầu nói:

- Hai cậu tuy cao số nhưng rốt cuộc cũng là người phạm, nên không thể đối phó với “Cửa” đâu, hiện giờ chúng ta không ai nghĩ được ra cách gì, chỉ có thể ngồi ở đây chờ chết thôi, thật không ngờ thời khắc tận thế của thế giới lại là vào đêm nay.

Bỗng cánh cửa của nhà bếp bị bật tung, một linh hồn áo trắng phiêu diêu bay thẳng vào trong, chỉ khác là màn sương khói đen bốc ra trên người cô ta đã bị tiêu tan, đáng về tiêu tụy, hơn nữa tôi cảm thấy hình như cô ta đã không còn mang nỗi oán hận mãnh liệt nữa.

Trên mặt cô ta còn che một tấm khăn đỏ, chỉ để lộ ra cặp mắt tựa như nước, mở miệng nói:

- Tuy thế gian này đầy rẫy những bi ai và tàn khốc, có điều vẫn chưa phải đi tới ngày tận thế, vẫn còn một cơ hội duy nhất

Vong hồn của Thánh Nữ bắt đầu kể câu chuyện thứ sáu...

.....◆◆◆.....◆◆◆◆◆.....

Thanh Dao lúc sinh tiền vốn là một cô nhi, từ nhỏ đã sống cùng ông nội, cô còn có một người em trai nữa.

Không phải ngay từ khi sinh ra cô đã được lập làm Thánh Nữ, người được lựa chọn làm Thánh Nữ đều phải chung huyết thống với các đại Trưởng lão, và đó cũng được coi như một sự vinh dự, những tộc nhân bình thường có muốn cũng đừng mong được chọn.

Nhưng, bé gái được chọn làm Thánh Nữ khi ấy bị chết yểu, nhất thời không tìm được người thích hợp thay thế, nên đành phải chọn trong số những tộc nhân bình thường, cuối cùng đã chọn trúng Thanh Dao khi ấy mới lên sáu tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Tuần Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Câu Chuyện Thứ Năm (5)

Từ đó về sau, cô buộc phải rời xa ông nội và em trai, một mình sống trong tòa đại trạch gần mộ cổ, mỗi ngày ngoài việc vào Miên Kinh Lầu đọc sách, thì không được tự do đi tới bất cứ nơi nào.

Lúc được chọn làm Thánh Nữ cô đã lên sáu tuổi, thời gian cấp bách, nên càng có nhiều việc phải chuẩn bị.

Thanh Dao từ nhỏ đã có tư chất thông minh lương thiện, lại có tính thần trách nhiệm, tuy cô không biết “tang sinh thiên hạ” là gì, nhưng vẫn tự nhủ, chỉ cần cứu được tộc dân trong thôn, thì sự hy sinh của mình cũng đáng.

Buổi tối mỗi ngày cô đều bị kim độc châm lên cơ thể, cho đến năm cô mười tám tuổi thì mọi sự chuẩn bị đều đã chín muồi, chỉ cần “Cửa” xuất hiện hoạt động bất thường, thì lập tức tiến hành nghi thức “Phóng thần”.

Tâm can Thanh Dao lâu nay đã như nước ngừng chảy, không có chút tình cảm lưu luyến đối với cái thế giới biệt lập đơn điệu và buồn tẻ này, cô vẫn luôn hy vọng ngày tiến hành nghi thức sẽ đến sớm hơn một chút, cô có thể làm một Thánh Nữ hy sinh thân mình một cách đầy tự hào.

Vào buổi sáng sớm một ngày nọ, cô đi tới Miên Kinh Lầu đọc sách như thường lệ, thì phát hiện ra một thanh niên trẻ tuổi ở nơi khác tới đang cãi nhau om sòm với tộc trưởng.

Ở trên tầng lầu Thanh Dao đã chứng kiến hết mọi việc, trước giờ cô chưa từng trông thấy người trên thế giới cãi nhau, nói chuyện gì mà lớn tiếng vậy chứ!

Yêu cầu của người thanh niên không được đáp ứng, tộc nhân bèn đuổi anh ta ra khỏi thôn.

Sang ngày thứ hai, vẫn ở trên tầng lầu, Thanh Dao lại phát hiện ra người thanh niên đó đã quay lại thôn, tay còn cầm một cuốn sổ, lén lút ghi chép văn tự trên bia đá trước mộ cổ.

Tầng thư các, mộ cổ và tòa đại trạch, nơi này chỉ có tộc trưởng và Thánh Nữ mới được phép bước vào, những tộc nhân khác phải được sự cho phép, bằng không không ai được đặt chân vào cấm địa.

Người thanh niên này là ai? Đúng là gan to tay trời. Thanh Dao mặc kệ anh ta, chỉ lẳng lặng quan sát nhất cử nhất động. Cả ngày hôm đó không còn tâm tư nào để đọc sách nữa.

Liên tục hai ngày liền, người thanh niên ấy đều tới, vào ngày cuối cùng, anh ta đã phát hiện ra Thanh Dao đang chú ý quan sát mình, vậy là bèn đi lại nói chuyện với cô ở dưới lầu.

Người thanh niên này là người gốc Hoa quốc tịch Mỹ, đến Trung Quốc để nghiên cứu về “Thời không toại đạo” (một môn khoa học nghiên cứu về vòng xoáy chuyển động của không gian và thời gian), anh ta đã phát hiện ra ngôi làng này tách biệt hoàn toàn với thế giới bên ngoài, đã bị vẻ thần bí của nơi này hấp dẫn tới mức không thể cưỡng lại được, anh ta thường cười, nhưng người trong thôn thì chẳng ai biết cười cả. Thanh Dao cũng không hiểu sao anh ta lại thích cười như vậy, anh ta còn kể cho Thanh Dao nghe rất nhiều chuyện mới mẻ và kỳ lạ khác, nào là ti vi, máy nghe nhạc, tàu sân bay gì gì đó... toàn là những thứ Thanh Dao không tài nào có thể tưởng tượng ra.

Một hôm khác, người thanh niên lại tới tìm Thanh Dao để tặng cô hai món quà, một tấm vải đỏ, còn nói màu sắc này phối hợp rất ăn ý với mái tóc đen và chiếc váy trắng của cô, và còn cả một con mèo nhỏ mới đẻ chưa lâu.

Thanh Dao rất thích hai món quà này, cô quên rằng tâm của Thánh Nữ không cho phép có sự dao động, cô đã đem lòng yêu chàng thanh niên này mất rồi, như vậy cũng có nghĩa là cô đã đánh mất tư cách để trở thành một Thánh Nữ.

Đêm hôm đó, “Cửa” lại chấn động dữ dội, vong hồn của nó lại hoạt bát trở lại, trong phạm vi bán kính mười dặm có thể nghe thấy tiếng gầm rú bi thảm.

Nghi thức “Phóng thần” cần phải tiến hành ngay trong đêm hôm đó, nhưng vị tộc trưởng đã phát hiện ra một chuyện không thể đáng sợ hơn, tâm của Thánh Nữ đã mất đi trạng thái bình tĩnh của mình. Vị tộc trưởng không khỏi phẫn nộ, bèn sai người ngấm ngấm giết chết người thanh niên đó, còn hủy hoại cả linh hồn của anh ta.

Thanh Dao không hề hay biết chuyện này, tuy cô đã đem lòng yêu người thanh niên đó, nhưng cô không thể lưu luyến cái thế giới này, cô hiểu bản thân

mình còn có một trọng trách cần phải gánh vác.

Sau khi tắm gội và thay y phục, Thanh Dao lặng lẽ ngồi trong phòng chờ đợi sự hy sinh của tối nay.

Lúc này, trong đầu óc cô lại hiện lên một bóng ảnh toàn thân là máu, người đó...

Nghi thức bắt buộc phải tiến hành, tuổi đời của Thánh Nữ kế nhiệm quá nhỏ, vẫn chưa đạt yêu cầu. Cho dù linh hồn của Thanh Dao không phù hợp cũng phải mạo hiểm thử một lần.

Nhưng Thanh Dao vẫn còn một tâm nguyện cuối cùng, đó chính là được nhìn người ấy một lần cuối, cô mang theo tâm tình oán hận, nhớ nhung, đau khổ vào trong quan tài bằng đồng.

Linh hồn cô không đi vào Dị giới trong ‘Cửa’, lòng oán hận đã giữ cô ở nơi trung gian giữa Dị giới và ‘Cửa’. Nỗi sợ hãi và bi thương về sự tử vong của ‘Cửa’ đã cho Thanh Dao năng lượng vô biên...

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Tuần Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Câu Chuyện Thứ Năm (6)

Một phút trên thế gian bằng vạn năm ở trong ‘Cửa’, trái tim của Thanh Dao vốn thuần khiết thánh thiện, bỗng nhiên lại trở thành một vong hồn ác ma cuồng bạo. Trước sự chấn động của ‘Cửa’, ác ma vì muốn phục thù mà đã quay trở lại.

Sau khi tàn sát hết thầy tộc nhân trong làng thì phản thiện và phản tà trong người cô mới đạt được cân bằng và khống chế lẫn nhau, ngày nào cũng phải chịu sự dày vò trong sự đấu tranh giữa thiện và ác, vậy nên cô mới quyết định tự giam mình trong tòa đại trạch.

Cho đến một ngày kia, cô trông thấy có mấy người lạ vào thôn, trong đó có một người chính là chàng thanh niên cô thầm yêu trước đây. Phản tà trong con người cô cũng dần bắt đầu biến mất, cô lặng lẽ bám theo bọn họ, cho tới khi cô trông thấy người mà mình yêu lại động tay động chân với một người con gái khác.

Lòng đỏ kị lại một lần nữa để phần ‘ác’ đẩy lên trong lòng cô, cô đã ném người con gái đó vào trong quan tài bằng đồng, để linh hồn của cô ta theo máu tươi đi vào trong Dị giới.

Sau đó cô đã hôn người mà mình thương yêu, nhưng chính vào thời khắc đó, cô phát hiện bọn họ không phải là một người, chỉ là có tướng mạo giống nhau mà thôi.

Thanh Dao sức tình ngộ, linh hồn cô đã quay trở về trạng thái bình tĩnh, phần ‘Hắc ám’ trong người đã hoàn toàn tiêu tan.

Cô cảm thấy rất hổ thẹn đối với những hành vi mà mình đã gây ra, vậy là quyết định để linh hồn của mình đi vào ‘Cửa’, đổi lấy hai mươi năm bình yên cho thế giới này.

Không hiểu sao tôi lại không thấy oán hận Thanh Dao khi biết chuyện cô đã giết hại Đằng Minh Nguyệt, ngược lại chỉ cảm thấy cô ấy thật đáng thương. Đằng Minh Nguyệt cũng đáng thương, mỗi một người trên thế giới này đều rất đáng thương.

Xú Ngu cũng lăn dài mấy giọt nước mắt trên gò má, vội nói:

- Ông nội nó chứ, thật chẳng có chủ nghĩa nhân đạo gì cả, ai đặt ra cái quy định hy sinh một số ít người để đổi lấy sự sinh tồn cho số đông như vậy chứ?

Thanh Dao với cụ Trần bàn bạc chuyện để linh hồn quay trở lại trong ‘Cửa’, việc không thể chậm trễ, cần phải tiến hành ngay lập tức, bức tường thi thể đã sắp không thể không nổi linh hồn của ‘Cửa’, nó có thể phá tan bước từng bất cứ lúc nào.

Cụ Trần nói với chúng tôi:

- Nếu hai cậu muốn ở lại đây cũng được thôi, nhưng mà cũng không giúp được gì đâu, hơn nữa ở lại thì chỉ có đường chết thôi, bây giờ cả thôn này đều đã bị Dị giới xâm thực, sau khi linh hồn của Thanh Dao quay lại Dị giới, tuy có thể tạm thời khống chế được sự bi thương của ‘Cửa’, nhưng kết quả thế nào cũng không dám chắc.

Tôi hỏi cụ Trần:

- Nếu đúng là như vậy, thì hơn hai mươi năm sau, “Cửa” lại chấn động trở lại thì biết làm thế nào?

Cụ Trần thưa:

- Tộc nhân chúng tôi đã gắng hết sức mình rồi, còn chuyện của hai mươi năm sau... ài, chỉ còn biết để người của thời đại đó nghĩ cách thôi !

Xú Ngu hỏi:

- Vậy chúng tôi phải rời khỏi đây bằng cách nào? Bốn bề đều chịu ảnh hưởng của sự xáo trộn không gian thời gian, căn bản không thể ra ngoài được.

Cụ Trần nói ra một cách:

Từ thế giới hiện thực thì chấn chấn không thể ra khỏi đây, song bóng ánh mà Nghiệt Thạch soi vào hai người lại là ánh sáng chói lòa, chứng tỏ hai cậu rất cao số, có con đường này có thể mạo hiểm thử một lần xem sao, có điều nếu thất bại, thì hồn xiêu phách tán, nhục thể bị hủy hoại, linh hồn cũng chẳng còn.

Con đường này chính là lấy hình thái của nhục thể theo cõi âm đi ra ngoài, tức là sẽ đi qua Hoàng tuyền (suối vàng), rồi lại từ trong cõi âm quay về thế giới hiện thực, như vậy có thể tránh được sự xáo trộn của không gian thời gian.

Phương pháp này là, ở gần tiệm thuốc có cây liễu, tôi sẽ lấy hai sợi dây màu đỏ buộc vào cây, còn đầu kia buộc vào chân hai cậu, sợi dây này có thể kéo dài vô hạn, không chỉ vậy vòng hồn cõi âm cũng không trông thấy, chỉ có bản thân hai cậu mới có thể nhìn thấy thôi.

Cây liễu đó có tính âm cực mạnh, các cậu đi xung quanh cây này ba vòng theo chiều kim đồng hồ, rồi lại đi ngược chiều kim đồng hồ ba vòng, như vậy có thể quay về với thế giới hiện thực, tức là có thể tới được bên ngoài ranh giới của thôn chúng tôi.

Để kế sách vẹn toàn, mỗi một người các cậu phải đeo một gương đồng trước ngực và sau lưng, ma quái hễ nhìn thấy vật này ngay lập tức sẽ bị đáng về của chính mình khi chết dọa cho hồn xiêu phách tán.

Nhưng cần phải lưu ý là, hai cậu cần phải mau chóng rời khỏi cõi âm trước hai giờ, bằng không sẽ rơi vào vòng xoáy thời gian không thể khống chế. Nói vậy cũng tức là, hai cậu chỉ có thời gian mười hai tiếng đồng hồ.

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Tuần Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Câu Chuyện Thứ Năm (7)

Xú Ngu nói:

- Cách này cũng hay đấy, nhưng mà phiền phức quá, chi bằng cứ ở đây chờ chết còn sung sướng hơn, chúng tôi đã trông thấy điềm báo của “Quả” rồi, theo tôi là chết chắc rồi!

Tôi nói với Xú Ngu:

- Không thể chết ở đây, nếu có một phần trăm cơ hội cũng phải thử xem sao, chúng ta chết rồi cũng coi như sạch sẽ, nhưng cha mẹ của A Hào, của cậu và của tôi thì ai phụng dưỡng đây?

Xú Ngu nói:

- Ôi, mình lại chưa nghĩ tới những điều này, xem ra chúng ta vẫn phải liều một chuyến để thoát khỏi đây rồi

Chúng tôi không ngờ chứng kiến cảnh tượng tàn khốc khi hồn của Thanh Dao vào trong “Cửa”, vậy là bèn hỏi cụ Trần kiếm cho chiếc gương đồng.

Sau đó, cụ Trần cáo biệt chúng tôi để đi chuẩn bị nghi thức, tôi với Xú Ngu trang bị xong xuôi mọi thứ, đi tìm cây liễu gần tiệm thuốc, đi xung quanh cây cho tới vòng cuối cùng thì cả hai đều cảm thấy chân như đang bước giữa không trung vậy.

Đến lúc đứng dậy thì phát hiện đang ở giữa một con đường lớn, bên cạnh là một con sông đang cuộn trào sóng dữ, ở bên khác của con đường là một mảng đen ngòm, người đi đường đều đi theo một hướng.

Người đi đường ồ, hình như không phải người, đứng ra đó là những vong hồn, ánh mắt đờ đẫn, chỉ biết đi về phía trước.

Xú Ngu hỏi tôi:

- Cậu nói xem linh hồn của Thánh Nữ lại vào trong “Cửa”, có phải chuyện này đã không thành rồi không?

Tôi trả lời:

- Không biết, nhưng duy nhất có điều này là có thể xác định, chính là trên thế giới này vẫn tồn tại rất nhiều những anh hùng. Những cô gái ấy rất đáng được tôn trọng

Xú Ngu lại hỏi:

- Người ở đây là ai vậy? Chúng ta có thể gặp được A Hào không?

- Không biết, tớ cũng là lần đầu biết tới nơi này, từ tên gọi của nó, mà trong thành Thuyền Tử có thể đều là những người bị chết một cách không bình thường, tức là bị chết bất ngờ đó. Linh hồn của A Hào bị cuốn vào trong vòng xoáy của Dị giới rồi.

Bỗng tôi chỉ tay về phía một vong hồn phía trước:

- Sao mình trông cô gái kia thấy quen quen?

Xú Ngu nhìn về hướng tôi chỉ, nói:

- Haha ...Lục Nhã Lan

Hai đứa tôi vội đi về phía Lục Nhã Lan.

Lục Nhã Lan nghe thấy phía sau có người gọi tên mình, bèn ngoảnh đầu lại, nước mắt đầm đìa, trông thật đáng thương.

Xú Ngu vội an ủi:

- Em vẫn tốt chứ? Sau khi chết vẫn có linh hồn, xem ra từ vong cũng không đến mức đáng sợ, kiếp sau hy vọng em vẫn xinh đẹp như này

Lục Nhã Lan chỉ nức nở khóc, chẳng nói chẳng rằng.

Bỗng tôi nhớ tới một chuyện, bèn hỏi:

- Lục Nhã Lan, em đã làm chuyện gì có lỗi với lương tâm sao?

Lục Nhã Lan nức nở đáp:

- Em...lúc em vào học cấp hai, bà nội em khi ấy đang bị liệt, bố mẹ cả ngày bận bịu chăm sóc cho bà, không có thời gian quan tâm em, hơn nữa tiền nong trong nhà đều đổ vào chữa bệnh cho bà nội hết, em cũng ít khi được mua quần áo mới, thế nên....em....em đã đẩy bà nội từ trên tầng xuống....

Tôi và Xú Ngu hết sức bất bình và khinh miệt đối với hành vi của Lục Nhã Lan, nhưng thấy cô ấy khóc lóc đáng thương như vậy, hình như cũng đã hối hận và tỉnh ngộ rồi.

Xú Ngu nói:

- Em đã phải trả giá cho hành vi mình đã gây ra, kiếp sau nhớ làm người tốt nhé, em còn tâm nguyện gì nữa không? Sau khi quay về bọn anh sẽ giúp em thực hiện.

Lục Nhã Lan đột nhiên ngã vào lòng Xú Ngu, dựa vào bả vai cậu ấy khóc lóc:

- Em đói lắm...muốn ăn thịt người...

Đoạn đề lộ ra bộ răng sắc nhọn, nhanh như cắt đã ngoạm mất một miếng thịt to trên bả vai Xú Ngu.

Phụ lục (2) (Lời tác giả)

Tôi phát hiện ra một điều, con người ta khi tàn sát đồng loại của mình, thì đều có trí tưởng tượng cũng như khả năng sáng tạo hết sức cao siêu, hơn nữa còn có thể viện được một cái cớ hết sức vẹn toàn.

Lại nói về Ấn Độ trước tiên, vì không muốn để mộng cảnh của Brahama (tức Phạm Thiên – thần sáng tạo trong tôn giáo Ấn Độ) bị quấy nhiễu, người trong giáo sẽ phái bảy vị tăng lữ tiến hành khổ hạnh tu luyện, sau mười sáu năm, họ sẽ trở về với chùa, người tu hành kiệt xuất nhất sẽ được chọn để tế lễ, họ sẽ lấy máu của người này cho vào trong “Cửa”, nghi thức này được gọi là “Phóng thần”, có nghĩa là “giải phóng Nguyên thần”. Nghi thức Phóng thần có thể giúp bình tĩnh lại sự chấn động của “Cửa” trong khoảng thời gian mười sáu năm. Sau nghi thức, lại chọn bảy vị tăng lữ khác để tiếp tục khổ luyện tu hành.

Còn ở châu Âu, thì lại lấy máu tươi của Thánh Nữ, và thi thể của người phạm tội để xây tường sùng bái ác ma trong “Cửa”, hy vọng ác ma trong “Cửa” sẽ hủy diệt thế giới muộn một chút.

Còn nghi thức ở Nhật Bản, về mức độ tàn nhẫn có lẽ không bằng hai nơi đã nói ở trên, nhưng lại hết sức quỷ dị. Xin kể cho mọi người nghe một chút, họ cho rằng Hoàng tuyền trong “Cửa” là thế giới của “Hận”, vào ngày 23 tháng 12 âm lịch “Cửa” có thể được mở ra một lần, ngày này cũng được gọi là ngày “Họa”, nên cần phải hy sinh hai người con gái, trước tiên cần phải cử hành nghi thức “Mục thích”. Phương pháp của nghi thức này là, chọn một bé gái bảy tuổi chín tháng hai năm ngày làm “Ác ma”. Người chủ trì nghi thức sẽ để đứa bé này chơi một trò chơi giống như trò chốn tìm, trò chơi này có tên là “Dẫn ma”. Người chơi trốn tìm với đứa bé sẽ từ từ dẫn đứa trẻ tới nơi diễn ra nghi thức, đợi đến khi đứa bé đi tới chỗ hai vị Thần quan, sẽ lập tức bắt lấy hai tay đứa bé, sau đó Thần quan sẽ đặt một chiếc mặt nạ mà phần mắt đã bị đâm nát vào mặt bé gái, cho tới khi nghe thấy tiếng kêu thét của bé gái thì nghi thức tuyên bố kết thúc. Mục đích của nghi thức là muốn thông qua đôi mắt mù của “Ác ma” để làm giảm oán khí của Hoàng tuyền.

Những nghi thức tàn nhẫn này là có thật trên thế giới, mong sao người bị chết trong nghi thức có thể thành Phật !

Trong câu chuyện mà tôi viết ra, là dựa theo nghi thức của châu Âu. Đương nhiên những chuyện như này không hề tồn tại ở Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Tuần Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Kết Thúc

Xú Ngu bị ngoạm mất một miếng thịt lớn, hét toáng lên vì đau đớn, tôi chợt nhớ tới chiếc gương đồng để trong người, bèn vén áo lên cho gương chiếu thẳng vào mặt Lục Nhã Lan.

Nỗi sợ hãi cực độ khi tận mắt trông thấy cơ thể mình không còn tứ chi đã khiến vong hồn Lục Nhã Lan biến thành một luồng khí, cứ từ từ bị gió cuốn đi.

Tôi giúp Xú Ngu băng bó vết thương, may mà da thịt cậu ta dày nên có bị mất một miếng thịt cũng chẳng hề hấn gì.

Nhất cử nhất động của chúng tôi đã thu hút sự chú ý những vong hồn xung quanh, tôi nhìn thấy rất rõ mấy con ma ở đằng xa xa đang phóng tầm mắt “ngắm nghía” tôi với Xú Ngu.

Tôi âm thầm lo lắng vì thấy chúng đang chậm rãi tiến lại phía chúng tôi.

Không đợi đối phương lên tiếng, tôi đã kéo ngay một con ma dáng vẻ béo mập độ tuổi trung niên để bắt chuyện:

- Chẳng phải là Thủ trưởng đó sao? Anh cũng có thời gian rảnh xuống dưới này thị sát công tác cơ à?

Con ma béo sừng sờ, không hiểu lời tôi nói là có ý gì thì hỏi lại:

- Ô.....hai tiểu đồng chí này là...?

Tôi đáp:

- Anh không nhớ em sao? Bài phát biểu báo cáo công tác của anh lần trước mới thật tuyệt vời lắm sao, em cảm thấy anh thật quá phong độ đỉnh đặc, nghe bài báo cáo của anh mà em cứ ngỡ mình đang sống ở nước Mỹ đấy ạ !

Con ma béo này hình như trước đây cũng là cán bộ công tác trong cơ quan nhà nước thì phải, nghe tôi nói vậy thì vẻ mặt hớn ha hớn hở, ngoài miệng vẫn còn khiêm tốn :

- Ái chà....cái này....cái này....đều không thể thoát ly khỏi sự bồi dưỡng của Đảng và Nhân dân, tiểu đồng chí như cậu đây không được sùng bái riêng một cá nhân nào đó, bất cứ khi nào chúng ta cũng nên duy trì được tư tưởng tiến bộ. Kiểu ngạo và tự đại, hai tư tưởng cực đoan này ấy à....cứ hề không cẩn thận là lại hỏng mình mất thôi...

Xú Ngu cũng không phải kẻ khờ, thừa biết tình hình lúc này rất nguy cấp, nếu bị ma tóm thì gay to, vậy nên cũng vội chen lời nịnh hót:

- Thủ trưởng, tâm nguyện lớn lao nhất của em là có thể được bắt tay anh, anh nhất định phải giúp em thỏa mãn nguyện vọng nhỏ nhoi này, bằng không em ăn thịt cũng chẳng cảm thấy thơm ngon gì...

Con ma béo này cười ha hả, vội giơ tay ra bắt tay Xú Ngu, lại còn động viên cậu ta nỗ lực học tập bồi dưỡng để ngày càng tiến bộ.

Tôi lại nói tiếp với ma béo:

- Anh nói xem Tổng thống Mỹ cũng chẳng có đầu óc gì cả, nếu ông ta mời anh đi tóm trùm khủng bố Osama Binladen, thì gã đó biết chạy đường nào chứ! Thủ trưởng, anh đúng thật là vẩn vơ song toàn!

Tôi thấy con ma này đang bị mê mẩn đầu óc vì được tăng bốc, lại bồi thêm:

- Thủ trưởng, công việc của anh cũng bận rộn, bọn em không dám quấy rầy, sợ lại làm mất thời gian của anh, như vậy cũng là kim hãm sự tiến bộ của xã hội loài người, thôi hẹn gặp anh lần sau nhé

Con ma béo như vẫn còn mơ hồ, sững người vẩy tay cáo biệt hai đứa tôi.

Chúng tôi thoát thân, tìm một nơi yên tĩnh rồi được dịp cười khoái chí, Xú Ngự nói:

- Con ma ngốc siêu cấp này, ông nội nó chứ, tự dung lại cho nó làm lãnh đạo của mình, hahaha....

Hai đứa tôi còn đang dương dương đắc ý, bỗng cảm giác như có mấy cánh tay đang kéo lấy cơ thể, lại còn bị một sợi dây cứng quấn quanh người, thì ra mấy con ma kia đã quay lại để tóm chúng tôi.

Không để chúng tôi kịp phản trần, bọn chúng đã giải hai đứa tôi đến một nơi ở trong thành, một viên quan đang ngồi bệ vệ trước đại đường, nghiêm giọng hỏi:

- Hai người từ đâu đến ?

Xú Ngự nghĩ bụng, đã đến nước này rồi thì cứ nói phét bừa đi may ra mới giữ nổi mạng, vậy là háng giọng thưa:

- Hai chúng tôi là người Hoa quốc tịch Mỹ, tới chỗ các người để khảo sát học tập, giao lưu trao đổi khoa học kỹ thuật. Còn có hộ chiếu của Ngọc hoàng đại đế nữa đó, các người dám vô lễ, đợi khi nào tôi quay về sẽ báo lên cấp trên, đến lúc đó thử xem các người có bị ráng chức hay không

Tôi nghĩ bụng: “ Chuyến này chết chắc rồi, cái tên Xú Ngự ngốc này, sao lại khoác lác đến mức đấy chứ, hoang đường quá ! Lại còn từng gặp Ngọc hoàng đại đế rồi cơ đấy!

Viên quan nghe vậy quả nhiên giận dữ :

- Hai kẻ to gan ngồng cuồng kia, chết tới nơi rồi còn ăn nói hàm hồ, không dùng cực hình chắc không khai đầu nhĩ, người đâu, đánh cho ta!

Mệnh lệnh vừa dứt, mười mấy con ma đã xuất hiện, đẩy Xú Ngự ngã rồi giơ gậy ra sức đánh, như thể bọn chúng muốn đánh Xú Ngự một nhát thăng thiên, thêm nhát nữa lia khỏi cõi đời.

Tôi lo cứ thế này Xú Ngự nguy mất, liền mở miệng van nài:

- Đại nhân tha mạng, đại nhân tha mạng, chúng tôi sẽ thành thật khai báo, thật ra....chúng tôi là....người của sao Hỏa !

Viên quan trên đại đường nghe tôi nói vậy thì tự lự hồi lâu mới lên tiếng:

- Em họ, thật không ngờ hai anh em ta vẫn còn được gặp nhau. Nhưng mà....sao em lại tới nơi này ?

Tôi nghe viên quan nói vậy thì vội ngẩng đầu lên quan sát kỹ, thì ra người này lại chính là nam nhân viên mạng số hiệu 311, tôi vui sướng khôn tả, như này coi như có đường sống rồi !

Hai bên giải bày mọi chuyện, hóa ra ngày hôm đó sau khi cáo biệt nhau ở trong đền lao, 311 đã quay về cõi âm, nhưng vì anh ta trung hiếu nhân nghĩa nên được làm quan trong thành này.

Tôi không quên lời căn dặn của cụ Trần, bèn hỏi 311 vị trí của cây liễu trong thành, sau đó chùi nước mắt mà ly biệt, cùng Xú Ngự vội vã rời khỏi.

.....◆◆◆.....◆◆◆◆◆.....

Hai đứa hốt hải chạy tới bên dưới gốc cây, buộc dây đò, xem chừng thời gian cũng chẳng còn bao nhiêu.

Lúc này, vong hồn con mèo béo từng bị Xú Ngự đá bay xuống cầu đá bỗng dung lại xuất hiện ở sau lưng cậu ấy.

Có vẻ như nó hận cay hận đắng Xú Ngự, ngoạm miệng thật to, chỉ một nhát đã làm đứt sợi dây đò trên chân cậu ta, sau đó lại quay người bỏ đi.

Tôi với Xú Ngự ngậy người nhìn theo, nỗi kinh hoàng thấu tận xương tủy lan truyền ra từ tận đáy lòng.

Xú Ngự lắc đầu, gượng cười khổ sở:

- Sóng to gió lớn đã tới, mình gay rồi !

Tôi không cất nổi nửa lời, không ngờ đến phút cuối tôi lại phải mất đi một người bạn nữa.

Chúng tôi ôm chặt lấy nhau, Xú Nư nói:

- Sau khi quay về cậu hãy sống cho thật tốt nhé, phải sống thay phần của tớ với A Hào đấy !

Tôi chỉ biết lặng thinh gật gật đầu, thân thể của Xú Nư dần biến thành một luồng khí, rồi phiêu tán vào trong không khí giống như Lục Nhã Lan.

Tôi đi quanh cây liễu vài vòng, nhưng tâm can dường như đang đi vào trong Dị giới cùng với A Hào và Xú Nư, đầu óc chỉ toàn hiện lên bóng hình của bọn họ mà thôi, bỗng nhiên cảm thấy chơi vui như đang đi trên không trung...

....Tôi ngồi phịch xuống một cái, phát hiện mình đang ngồi trong phòng khách của tiệm thuốc, Đặng Minh Nguyệt đang kể kỷ tích tán gái của Đặng Tử Lý - tổ tiên nhà cô ấy cho mọi người, Xú Nư và A Hào đều đang say sưa lắng nghe.

Tôi cảm giác có chuyện quan trọng cần phải nói, nhưng không hiểu sao lại không nhớ nổi đó là chuyện gì, ngược mắt lên nhìn chiếc đồng hồ treo tường, kim giờ đã chỉ hai giờ đúng.

Vậy là trời đã về sáng rồi sao! Tôi càng nghe càng cảm thấy câu chuyện tài tử giai nhân mà Đặng Minh Nguyệt kể thật nhạt nhẽo vô vị, cuối cùng cũng nhớ ra chuyện quan trọng ấy là việc gì, bèn hỏi mấy người họ:

- Lục Nhã Lan sao mãi vẫn chưa quay lại nhỉ ?

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Tuần Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.